380

—บทที่ ๑๘—

ทีนี้ ก็ลองไล่เรียงลักษณะของความ**เป็น "พรหม"** ตั้งแต่ขั้นต่ำ ขึ้นไปตามลำดับ ๆ ดูซิ

มันก็เป็น**สภาพของ "จิตวิญญาณ" ของเรา ๆ ท่าน ๆ** นี่แหละ ที่มีบทมีบาทเกี่ยวเนื่องกันเป็นสมังคี มีเหตุ มีปัจจัย มีผล ร้อยเรียงกันไปเรื่อย ๆ สังขารกันอยู่จริง ๆ *ไม่ใช่ตัวลิเกละคร ที่พากันคบหา ยิ่งเสวนา ยิ่งลึกลับ นั้น ไม่หรอก ! "พรหม" ที่ศึกษาถูกแท้นี้ ยิ่งคบหา ยิ่งเสวนา ยิ่งรู้แจ้ง ยิ่งเห็นจริง ยิ่งได้ "พรหม" ชั้นดี ยิ่งเห็น ยิ่งเป็น ยิ่งมี "พรหม" ชั้นเลิศได้จริง และแม้ที่สุด จะดับ "อายุ" ความเป็น "พรหม" ให้แก่ตน ลงทุกชั้น ก็ได้จริง เป็นที่สุดด้วย*

ผู้รู้ในสิ่งใดแล้ว หลงยึด หลงติด หลงภาคภูมิ หลงเป็น หลงมี หลงได้ ในสิ่งนั้น เรื่องนั้น ชื่อว่า "**พรหมปาริสัชชา**" ยิ่งจิตใด วิญญาณใด ยึดมาก ติดในความใหญ่ หลงในความยิ่ง ๆ เท่าใด ก็ยิ่ง**เป็น "พรหมปาริสัชชา" ตัวโตตัวหนักยิ่ง** เท่านั้น ๆ อันก็ได้อธิบายกันมาแล้ว ไม่ว่า จะยึดความเป็น ความมี ความได้ เป็น "ตัวของตน" ขึ้น จนนับ จนจัดเป็น "ค่า" มาก–น้อยกันขึ้น ก็เพราะยึด "ความมาก" ทั่วขึ้น ๆ ยึด "ความใหญ่" ทั่วขึ้น ๆ "ความโต" ทั่วขึ้น ๆ "ความโก้อันโอ่อ่า" ทั่วขึ้นๆ "ความเด่น" ทั่วขึ้นๆ "ความดัง" ทั่วขึ้นๆ "ความดี" ทั่วขึ้นๆ "ความสูง" ทั่วขึ้น ๆ "ความยิ่ง" ทั่วขึ้นๆ ไปจนตลอด "ความสงบ" ทั่วขึ้นๆ สุดยอดเท่าใดๆ **ซึ่งถ้าเป็น " พรหมแท้ " ก็ไปหลงยึด ความมาก–ความใหญ่ ฯลฯ ใน " ความดี " จริง ๆ แต่ถ้าเป็น " พรหมเก๊ " ก็ไปหลงยึด ความมาก – ความใหญ่ ฯลฯ ใน " ความไม่ดี " หรือ ใน " ความดีที่ไม่จริง "**

381

เมื่อ "จิตวิญญาณ" ของผู้ใด มีสภาพ จะ "เอาออก" จะ "ไม่ยึดไว้" จะ "ไม่งกได้" จะ "ไม่หอบมี" จะ "ไม่หวงเป็น" แต่เป็นการวาง การปล่อย การ "ไม่ยึดมั่นถือมั่น" เป็นการไม่ "ก่อตัวตน" เป็นการไม่หอบไม่หวง เป็นการแผ่ออก เป็นการเผื่อไป เป็นการไม่หลงยึดติดโดยตรง อันเป็นคุณธรรมที่สูงยิ่ง ๆ ขึ้นต่างหาก เป็นสัจธรรมแห่ง "ประโยชน์" แท้ ๆ ต่างหาก จึงเรียก "พรหม" ชนิดนี้ว่า **"พรหมปุโรหิตา"** คือ ผู้มีจิตวิญญาณที่ได้ ที่มี ที่**เป็น** แล้วก็เกื้อกูลเป็นประโยชน์ทั่วๆขึ้นไปอีก ทั้งสำหรับตนก็เป็น "คุณธรรม" ที่สูงยิ่ง ๆ ขึ้นแท้จริง ทั้งสำหรับผู้อื่นก็ **เป็นประโยชน์ เป็นผลช่วยให้ผู้อื่นได้ ผู้อื่นมี ผู้อื่นเป็น** โดยจริง **เป็นความได้แล้วไม่เมาไม่หลงในความได้ เป็นความมีแล้วไม่เมาไม่หลงในความมี เป็นความเป็นแล้วไม่เมาไม่หลงในความเป็น เป็นสภาพได้แล้ว "ให้" คนอื่น มีแล้ว "แจก" ผู้อื่นออก เป็นแล้ว "ช่วยสอน" ผู้อื่นให้เป็นตามต่อ ๆ ไป เป็นการปล่อยออก เป็นการวางคืน เป็นการไม่ยึดไว้ไม่กักตุนแต่ผู้เดียวแล้ว** และนี่แหละคือ "คุณงามความดี" แท้ ที่ยิ่งได้–ยิ่งมี–ยิ่งเป็นยิ่ง ๆ ขึ้น **ยิ่งไม่ยึดไว้ นี่แหละ ยิ่งมีมากยิ่งขึ้น ยิ่งไม่กักตุน แต่ยิ่งได้ ยิ่งดียิ่ง ๆ ขึ้นจริง ๆ**

ถ้าเป็นการให้ทาง "วัตถุ" การแสดงความเมตตา ที่แสดงออกเห็น ๆ ทาง "กายกรรม" ทางอิริยาบถ โดยการ "ให้วัตถุ" นั้นๆ แก่ผู้อื่นชัด ๆ หรือ ผู้ใดไม่มี "วัตถุ" จะให้ ก็ยังอาจจะแจกจะให้ทาง "กายกรรม" ได้อยู่ คือ ออกแรงกาย ทำงานอันควรด้วยแรงกายด้วยความสามารถของเราให้แก่โลกแก่ผู้อื่นไป ดังนี้ ผู้นั้น**ก็กำลังเป็น "พรหม" มีบทบาท "พรหม" ชัด ๆ** อย่างนี้ ก็เป็น **"ปุโรหิตา"** ทางกายกรรม กล่าวคือ ใครเห็นและรู้ว่านี่คือ "คุณธรรม" ก็จะรู้สึกได้ว่า การกระทำเช่นนี้ ก็น่านิยมชมชอบ น่าเอาอย่าง ก็จะมีคนเอาอย่างประพฤติตาม *การกระทำของผู้นี้ก็ถือว่า เป็น "ครู" เป็นแบบอย่าง หรือ ที่เรียกว่า "อาจารย์"* **ซึ่ง "อาจารย์" นั้นก็ แปลว่า ผู้มีความประพฤติเป็นแบบอย่าง, ผู้มีการกระทำที่น่าทำตาม นั่นเอง**

382

ดังนั้น "**ปุโรหิตา**" จึงหมายความว่า "ครู" หรือ "อาจารย์" ด้วยประการดังนี้ และ "คุณธรรม" ชนิดแรกจึงเรียกว่า "ทาน" (ทานแรงกาย หรือทานวัตถุสมบัติ) เป็นความประพฤติอันประเสริฐ (พรหมจริยะ) ซึ่งเราก็ได้อธิบายกันผ่านมาแล้วว่า ผู้จะประพฤติตนให้เป็นพรหม จึงสั่งสมความประพฤติอันประเสริฐขั้นต้นก็ต้องเริ่มเป็น "ผู้ให้" หรือ เริ่ม "ทาน" นั่นแล ถ้าผู้ใดไม่มี "วัตถุ" ทาน ไม่มีแรงกาย หรือ ความสามารถทางกาย แต่**ตนมี "คุณงามความดี" อื่น จะทำ "ทาน" ก็จงทำ** เพราะทานนั้นมีทั้ง วัตถุทาน อภัยทาน และ ธรรมทาน เป็นคุณงามความดีอันไม่มีประมาณ (อัปปมัญญา) เช่น ทำงานทางกายไม่ได้ เพราะไม่มี "วัตถุ" ไม่มีแรงกาย ไม่มีความสามารถทางกายมาแสดงบทบาทให้ผู้อื่นดูได้ ก็แสดงทาง "วจีกรรม" ให้ผู้อื่นฟัง เป็นคำสั่งสอน หรือ เป็นการบอกกล่าวแนะนำเขาในทางดีในสิ่งที่เป็นไปเพื่อกุศลธรรม ตนก็ได้ชื่อว่า "ครู" หรือ "อาจารย์" นี่ก็เรียกได้ว่า "**ปุโรหิตาพรหม**" และก็เป็นความประพฤติอันประเสริฐ (พรหมจรรย์) ที่เรียกว่า "สาสน" หรือ เป็น "ศาสนา" ทีเดียว คือ *มีการสืบต่อสาระแห่งคุณธรรมนั้นๆ ให้ยืนยาว ให้ต่อๆ เกิดต่อ ด้วยการแสดงออก ด้วยการมีในตนแล้วนำออกแจก ออกทาน จึงเรียกว่า* "**เลข**"

แต่ถ้าได้เพียง "วจีกรรม" ที่อ่านมา ฟังมา ท่องมาเท่านั้น มาสอนเขาก็เป็น "พรหมปุโรหิตา" ขั้นมีปัญญาแค่ "**อาคม**" คือ มีสิ่งที่เรียนรู้ ท่องจำมารวมย่อสรุปเป็น คาถา หรือ รู้ภาษาเข้าใจความลึกความละเอียดกระจายได้เป็น คำภีร์ก็ตาม ทว่าเป็นการฟังมาจากครูคนอื่นอีกทอดหนึ่ง ก็เป็นเพียง **ปริยัติ**

แต่ถ้าหากมีสิ่งที่นำมาสอนเขาได้ เพราะ*ตนได้ประพฤติตามคำสั่งสอนของพระศาสดา หรือ ของครู แล้วจึงเกิดมีความรู้ (บรรลุ) จากการประพฤตินั้น แล้วค่อยนำมาสอนผู้อื่น ก็เป็น "พรหมปุโรหิตา" ขั้นมีปัญญาที่เรียกว่า* "**อนุศาสน์**"

และ *ยิ่งเป็นผู้รู้ยิ่ง แน่แท้จนตนก็มั่นใจยิ่ง คนอื่นทั้งหลายก็ต่างเชื่อมั่นด้วยอย่างสูง แล้วก็นำความรู้นั้นๆ ออกสอนผู้อื่น ก็ยิ่งเป็น "พรหมปุโรหิตา" ขั้นสูงสุด เป็นผู้นำแท้ๆ ในทางศาสนาเลย เรียกว่า เป็นผู้มี* "**อาณา**"

383

คือ คำสอนนั้น เรียกได้ว่า เป็น "คำสั่ง" หรือ เป็น อาชญา เป็นความบังคับ หรือ คำบอกที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่ไม่ต้องไปคิดทบทวนกันมาก แน่ใจได้เลยว่า ดี–ถูก–ควรนำไปปฏิบัติตามได้ทีเดียว

หรือ แม้ไม่มีทั้ง "วัตถุ" จะทาน ไม่มีทั้ง "ปัญญา" หรือ "ศาสนา" (ธรรม) จะทาน ดังที่อธิบายมาแล้ว ก็มี "มโนกรรม" เป็นทาน ก็ได้ คือ "**อภัย**" ให้ใคร ๆ หมด ยกอโหสิให้เขาหมดไม่โกรธใคร แม้ใครจะทำอย่างไรให้เราก็ "อภัย" หมด และจะไม่โลภในใจ จะไม่อยากเอาสิ่งที่เขาทำให้นั้น ๆ ไม่ว่า เขาจะเอา "ทุกข์" มาให้ด้วยทางกาย ทำทุกข์ให้เราด้วยทางวาจา เช่น เอาอุจจาระมาขว้างใส่เราบ้าง "ด่า" ให้เราบ้าง เป็นต้น หรือ จะนินทาเรา จะทำให้เราเสื่อมยศ เสื่อมลาภด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม เราก็จะไม่ยึดถือ ไม่รับเอาสิ่งที่เขา "ให้" นั้น ๆ มาปรุงต่อเป็นโกรธ เป็นโลภ ดังนี้ ทำตนให้เก่งเยี่ยมสุด ไปจนกระทั่ง เขาเอาลาภมาให้ก็ไม่เอา (อภัยทาน คือ ไม่ผูกพัน ไม่เป็นหนี้ ไม่ก่อการผูกเวร) เอายศมาให้ก็ไม่เอา (อภัยทาน) เอาสรรเสริญมาให้ก็ไม่เอา และที่สุด แม้เขาจะเอาสุขมาให้ก็ไม่เอา **ถ้าเราทำได้ถึงขนาดนี้ ก็เป็น "คุณงามความดี" อันยอดเยี่ยมยิ่งอย่างแท้จริง**

แต่ต้องไม่ลืม "ทาน" ความสวย ความงาม(รูป) ความไพเราะ(เสียง) ความหอม(กลิ่น) ความอร่อย(รส) ความต้องใจชอบใจในการกระทบสัมผัสเสียดสี(สัมผัส) และความชอบ ความชัง (อารมณ์ทางใจ) ออกไปจากจิตที่ยึดอยู่ ยังอยากเสพย์อยู่ออกไปจากจิตให้ได้ นี่เป็นการ "ทานทางใจ" ต้องให้เกิดที่ใจ *"ไม่เอา" คำนี้ "ใจ" เป็นผู้ไม่เอา* **ไม่ใช่ว่า ทาง "กาย" ไม่เอาดอก แต่ "ใจ" นั้นสิ ยังอยากได้ ยังเสียดาย ยังโหยหาอยู่** อย่างนั้นไม่ใช่ "อภัยทาน" ต้องพยายามเข้าใจให้ดีๆ เพราะยังมีภัย ยังมีโทส ยังมีอาพาธ คือ ยังมีตัณหา–อุปาทานอยู่ นั่นเอง

แม้บางทีทางกายยังรับสิ่งของ รับยศ รับสรรเสริญ รับวัตถุกามอยู่ เพราะจำเป็น เพราะเหตุผลที่ผู้จำยอมรับนั้น มุ่งประโยชน์แก่โลกยิ่งกว่า **โดยไม่ได้หลง(โมหะ) ใช้ลาภ–ยศ–สรรเสริญนั้น เพื่อตน แต่ประการใดเลย อย่างแท้จริง**

384

เรียกว่า ทาง "ใจ" ของผู้ "อภัยทาน" นี้ ไม่รับ ไม่เอา ไม่ได้ยึดไว้ จริงๆ **จึง** **จะเป็น "อภัยทาน" ที่ถูกแท้ด้วย** ต้อง "ใจ" ไม่รับ ไม่เอาจริงๆ เป็นสำคัญ

อย่างไรก็ดี ตามสายตาของคน เขาจะเห็นจะรู้ได้แต่ทาง "กาย" การเป็นครูโดยทางกาย เป็นตัวอย่างในการประพฤติข้างนอกๆ รู้เห็นได้ง่ายๆ จึงสำคัญมาก จำเป็นมากด้วย **ดังนั้น ผู้ใดจะเป็นครูเขา แม้แต่แค่ทางกาย ก็ยังเป็นไม่ได้ จึงยังไม่ควรจะเป็นครูเขาเลย หรือ แม้เป็น ก็ยังไม่ชื่อว่า "ครู" หรือ "อาจารย์" แท้จริงอยู่นั่นเอง** พระพุทธองค์นั้น เป็น "ครู" มนุษย์ทั้งโลกถ้วนทั่ว ละเอียดลออคือ เป็นครูทั้ง เทวดา มาร มนุษย์ พรหม และถ้าผู้ใดทำได้ทั้งทางกาย และ ทางใจด้วย ก็เป็น "ปุโรหิตา" หรือ เป็นครู เป็นอาจารย์ แท้ๆกันเลย ดังนี้ จึงเป็น "ประโยชน์เกื้อกูล" อันแท้จริง

"**ปุโร**" นั้น หมายเอาว่า สิ่งที่ตั้งลงไปเป็นสมบัติในตนแล้วก่อนอื่น, พื้นฐาน, สิ่งที่มีแล้วในตนก่อนคนอื่น "**หิตา**" แปลว่า ประโยชน์เกื้อกูล รวมความแล้ว "**ปุโรหิตา**" ก็แปลว่า **ให้สิ่งที่ตนมีแล้วในตนมาก่อนนั้นเอง หรือ ทำประโยชน์เกื้อกูลผู้อื่น ด้วยสิ่งที่เรามีแล้วในตนก่อนเขา นั้นแหละคือ ครู คือ อาจารย์ คือ ผู้รู้ก่อนเป็นก่อน แล้วเอามาแจก** **ผู้ที่แจกคุณธรรมเป็น "ธรรมทาน" จึงคือ การเป็นครู เป็นอาจารย์ หรือ เป็น ปุโรหิตา ที่แท้จริงยิ่ง** ใครมี "สัจธรรม" ในตนมากแล้ว สูงยิ่งเท่าใดแล้ว ก็นำออกแจก ก็ยิ่งเป็นผู้ที่เป็นครูผู้สูงยิ่ง เป็นอาจารย์ผู้เพียบพร้อมจริง เป็น **ปุโรหิตา** ผู้เลิศยอดแท้เท่านั้นๆ คำว่า ครู ปุโรหิตา หรือ อาจารย์ จึงไม่ใช่แค่ผู้ไปอ่านมาท่องมา มันต้องทำได้ด้วยอย่างแท้จริง มันต้องมีมาก่อน ต้องเป็นมาก่อน จึงจะสมจริง

ถ้าใครประพฤติดังกล่าวแล้ว ก็**เป็น "พรหม"** เป็นผู้มีคุณงามความดี และก็เช่นเดียวกัน ถ้าผู้ใด "ทำ" หน้าที่ เป็น "ปุโรหิตา" แล้วก็หลงภาคภูมิยินดี **ยึดมั่นในความเป็น "ปุโรหิตา" ไม่วายวาง** ก็ได้ชื่อว่า **มีจิตวิญญาณเป็น "พรหมปาริสัชชา" เป็น "อัตตา" ซ้ำซ้อนเข้าไปอีก** *เป็นความไม่วางจิตชนิดหนึ่ง เป็น*

ความยึด ความไม่ว่าง "ตัวตน" ของตนแท้ๆ อย่างหนึ่ง ต้องพยายามเรียนรู้ "จิต" เช่นนี้ ของตน ให้ได้ มันจะซับซ้อนวนเวียนเป็นงูกินหางอยู่อย่างนี้เสมอ ๆ หากแยกไม่ออก จับไม่มั่นก็จะวนเป็นวัวพันหลักทีเดียว

เราประพฤติตนเป็น "พรหมปุโรหิตา" ได้ ซึ่งควรเป็นอย่างยิ่ง และควรเป็น "ปุโรหิตา" ที่มีคุณงามความดี ที่แท้จริง ถูกตรง ให้ได้มากที่สุดด้วย อย่าพยายามเป็นครูแค่ปริยัติเท่านั้น มันไม่ใช่ "ปุโรหิตา" แท้บริบูรณ์จริง ดังได้อธิบายความของมันมาให้ฟังแล้ว

แม้คำว่า "ครู" ก็คือ **ผู้ควรเคารพบูชา คือ ผู้มีคุณงามความดีแล้วในตน แม้จะยังไม่ได้สอนเราเลย เราก็กราบไหว้ได้ เพราะในตัวท่านมี "คุณงามความดี" แล้ว** มิใช่ว่า เราเคารพครู เพราะท่านได้สอน "เรา" เท่านั้น ท่านได้ทำงานให้แก่เรา ท่านได้หอบ ๆ หาม ๆ (เพียงจำ ๆ) เอาวิชาเอาบัญญามาให้แก่เรา เราก็เลยต้องขอบคุณ หรือ ระลึกถึง "งาน" ที่ท่านได้ทำให้แก่เรา ถ้าท่านไม่ได้สอนเรา ท่านไม่ได้ทำงานให้แก่เรา เราก็จึงไม่เคารพ ! กระนั้นหรือ ? **การเคารพ "ครู" จะไม่ใช่เพราะเหตุที่มีนัยะอย่างนี้ และ เพียงเท่านี้เป็นอันขาด** ถ้าอย่างนั้น ก็ต้องเคารพ "ผู้แบกหาม" ที่เขาหามกระสอบเงินแบกหีบทอง หรือ ผู้แบกหามตำราว่าด้วยนานา ยอดวิชาการ หรือ นานาข้าวของต่าง ๆ มาให้เรานั้นด้วย เพราะผู้แบกหามนั้นเป็นผู้ได้ทำงานให้แก่เรา แบกหามตำราบัญญามาให้เรา เป็นต้น เราก็ต้องเคารพกราบไหว้บูชา **ผู้แบกหาม** นั้นด้วย โดยนัยะเดียวกันหนะสิ ! จะใช่หรือ ?

คำว่า **"ครู"** *(ผู้ควรคารวะ)* คำว่า **"อาจารย์"** *(ผู้มีความประพฤติอันประเสริฐนั้นๆ ในตนแล้ว)* หรือ คำว่า **"ปุโรหิตา"** *(ผู้ทำประโยชน์เกื้อกูลผู้อื่นด้วยสิ่งที่เรามีแล้วในตนก่อนเขา)* ผู้ใดจะได้ตำแหน่ง หรือ ฉายา นั้น จึงควรจะได้เป็น "ผู้มีสิ่งนั้นในตนอย่างแท้ๆ จริงๆ สูงๆ ยิ่งๆ ด้วย" แล้วค่อยนำออกแจกนำออกให้ผู้อื่น ละก็จะถูกตรงดีมาก ได้ประโยชน์เกื้อกูลแท้ๆ **และแม้ว่า "ครู" หรือ "อาจารย์" หรือ "ปุโรหิตา" ผู้ใดจะยังไม่ได้แจกความรู้ให้เราเลย แต่ถ้าท่านมี "คุณงามความดี" นั้นๆ ในตัวท่านอยู่ก่อนแล้ว เราก็ควรคารวะท่านได้ทันที**

386

และจะต้องเคารพท่านได้ทีเดียว **เราเคารพ "ครู" เพราะเหตุท่านเป็นครู ด้วยเหตุอย่างนี้ต่างหาก** *ยิ่งถ้าท่าน ทั้งมี "คุณงามความดี" ในตนจริง ทั้งได้สอนได้เกื้อกูลแก่เราด้วย ก็ยิ่งจะต้องขอบคุณต้องคารวะท่านมากยิ่งขึ้นด้วย* นั่นเป็นเรื่องธรรมดา

เหตุ ที่ทำให้คน (ปุถุชน) ยึดการเป็น "ครู" ต้องการเป็น "ครู" (ทั้งๆที่เข้าใจยังไม่ได้แม้ในคำว่า "ครู") หรือ หลงการเป็น "พรหมปุโรหิตา" (อาจารย์) นั้น ก็เพราะโลภใน **สรรเสริญ–ยศ–ลาภ–สุข** ซึ่งยิ่งกลับเป็นกิเลสที่ "ย้อนแย้ง" กับ **คุณสมบัติแห่งความเป็น "ครู" เป็น "ปุโรหิต"** เอาด้วยซ้ำ เพราะยิ่งผู้ใดโลภใน **สรรเสริญ ยศ ลาภ สุข** มากยิ่ง เท่าใดๆ ก็ยิ่งไม่ใช่ "ครู" ไม่ใช่ "อาจารย์" ไม่ใช่ "ปุโรหิต" มากยิ่ง เท่านั้นๆ และโดยสัจจะ "ครู" หรือ "ปุโรหิต" **ที่แท้** มันก็ยิ่งจะมีสุข มีสรรเสริญ มียศ มีลาภ **ยิ่งแท้**จริงๆ เสียด้วย มันจึงดูช่างยิ่ง **ย้อนเสริม แย้งซ้ำ ย้ำซ้อน** กันอยู่ ยิ่งยาก ถ้าเป็นครูโดยไม่หวังโลกธรรมทั้งหลาย เป็น**สิ่งเสพย์** เป็น**สิ่งโลภมาตอบแทน**แล้วล่ะก้อ **ก็เป็น "ครู" แท้ๆ จริงๆ เป็นมหาอาจารย์ เป็นยอดแห่ง "ปุโรหิตา"** เท่านั้นเอง เรียกได้ว่า **เป็น "ครู" โดยสัจจะ**

โดยเฉพาะ **"ครู – อาจารย์ – ปุโรหิต" ที่อยู่ในร่างของ "พระ"** นั้นแหละ สำคัญยิ่ง จะรักษา "สัจจะ" เป็น "สัจธรรม" ได้ยิ่งๆเท่าใด ก็อยู่ที่**ความเป็นจริงแท้จริง** จริงๆ

คำว่า **"ครู"** แปลว่า หนัก, สำคัญ, ยิ่งใหญ่ ทำไมจึง**หนัก** จึง**สำคัญ** จึง**ยิ่งใหญ่** ก็เพราะว่า *การจะทำตนให้เป็น ให้ได้ อย่างนั้นๆ มาก่อนนั้น* **มันแสนยาก** ยิ่งทำตนให้เป็นคนผู้หมดกิเลสแล้ว ยิ่งยอดยากใหญ่(คือ หมดจิตโลภ–โกรธ–หลงในโลกธรรม ๘ นั่นเอง) จึงเป็นเรื่องยากเรื่องหนักเหลือเกิน เมื่อทำแก่ตนได้แล้ว ก็มาสอนคนอื่นให้ทำได้บ้าง มันก็ไม่ใช่ของง่ายเลยจริงๆ สอนให้เขา-สร้างเขาเป็นอะไร เขายังอยากได้อยากเป็นกันง่าย สอนให้เขาละ กิเลส–ตัณหา–อุปาทาน นี่ละก้อคุณเอ๋ย ! สิบยาก ร้อยหนัก กว่าการสอนสร้าง สอนก่อ ยิ่งนัก

387

เพราะตัวเองกว่าจะทำได้ กว่าจะเป็นผู้บรรลุพ้นกิเลสมาได้ก็แสนหนัก บรรลุได้ ก็เป็นผู้ยิ่งใหญ่จริง เป็นคนสำคัญจริง ยิ่งมาสอนคนอื่นก็ยิ่งหนักซ้ำเข้าไปอีกโถ ! ตัวเองแท้ ๆ ทำกับตนเองก็ยังแสนยากยิ่งแล้ว นี่มาสอนคนอื่น อันไม่ใช่เราเลยให้ทำบ้าง มันก็สุดแสนยากสุดแสนหนักจริงๆ หนะซิ !

อนึ่ง ผู้ที่ชอบแอบอ้าง *ทำตัวเป็น "ครู" เป็นอาจารย์ หรือ เป็น "ปุโรหิตา" แบบไม่ใช่ "ครู" แท้ อาจารย์แท้ ปุโรหิตาจริง* ดังได้อธิบายมาแล้ว ก็เพราะว่า**แม้แค่ทำตนเป็นอย่าง "คนแบกคนหาม"** กล่าวคือ ไปหัดท่อง ๆ จำ ๆ ภาษาแห่งวิชา แห่งปัญญาต่าง ๆ มาให้ได้มาก ๆ แล้วนำออกมา "ถ่ายเท" นำออกมาบอกกล่าวผู้อื่น แล้ว "อาจารย์เก๊" ปุโรหิตาปลอม พวกนี้ ก็จะได้รับลาภ หรือ ยศ หรือ สรรเสริญ หรือ สุข เป็นสิ่งตอบแทนอยู่เช่นกัน จึงได้ **เกิดมี "อาจารย์เก๊" เกิดมี "ปุโรหิตาปลอม" เกิด "ครู" ที่แสนเบา "ครู" ที่แสนง่าย**ขึ้นเต็มบ้านเต็มเมือง เพราะเหตุแห่ง "ความโลภ" และความตื้นเขิน ดังนี้

โดยแท้จริงแล้ว อาจารย์แท้ ๆ ปุโรหิตาจริง ๆ ครูโดยสัจจะ นั้น จะไม่มีความโลภ ไม่หวังของตอบแทน **จะ "หยิ่ง" ในคุณงามความดี หรือคุณค่าแห่งสิ่งที่ตนมีจริง ๆ นั้น ๆ ด้วยซ้ำไป จึงไม่ยอมนำออกแลก "โลกธรรม" อันเป็นสิ่งที่มีค่าต่ำ ๆ เป็นอันขาด แต่ถ้าจะให้แก่ใครก็ต้องการให้เขาได้ไปจริง ๆ ฟรี ๆ ด้วย** เพราะมันเป็น "อัปปมัญญา" เป็นคุณงามความดีอันหาค่าบ่มิได้ ผู้ได้มาจริงๆนั้น มันได้มาด้วยความยากเหลือเกินต้องประพฤติเอา ทำเอา ต้องตัดใจ ต้องต่อสู้ในจิตอย่างยอดยิ่ง จึงรู้ "ค่า" เข้าใจใน "คุณ" แห่งวิชาปัญญานั้น อย่างลึกซึ้ง แล้วใครจะโง่นำสิ่งนี้ ออกค้าออกขาย หรือ ออกแลกเปลี่ยนเป็นของเล่นเล่า ! ถ้าจะให้ใครก็จะต้อง "ให้" จริง ๆ และประสงค์จะให้เกิดสภาวะธรรมในผู้ที่ให้นั้นแท้ๆ เท่านั้น เป็นที่สุด ถ้าจะเรียกกันว่า ยังมีความหวังได้ **ก็หวังให้เขาทำได้ ให้ผู้ที่เราบอกเราสอนเราแนะนำนั้น ประสพผลถึง "ความบรรลุแท้" เท่านั้นเอง ไม่ได้หวังเอาอะไรตอบแทน**

มาเป็นการแลกเปลี่ยนเลย จึงจะเป็น"ครู"แท้ๆ อาจารย์จริงๆ ปุโรหิตาพรหม ที่เหนือกว่า มหาพรหม ทั้งหลาย *ถ้ายิ่งหวังมากเท่าใด ก็ยิ่งเป็น "ครู" ไม่แท้เท่านั้น*

ผู้ที่เป็น "ปุโรหิตา" หรือ ครูชั้นยอด อาจารย์ชั้นสูงสุด ก็คือ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ พระองค์มีกายกรรม วจีกรรม ทั้งมโนกรรม ที่เป็นคุณงามความดีขั้นสูงสุด แต่พระองค์ไม่ยึด ไม่ติด อีกทั้งพระองค์ก็ยังบูชา "พระธรรม" หรือ คุณงามความดี ที่พระองค์ได้มา ไว้สูงกว่าสิ่งใดด้วย **พระองค์ "เคารพ" ธรรม นั่นแหละ เพียงสิ่งเดียวในโลก** แล้วพระองค์ก็ทำตนเยี่ยงพรหม แต่พระองค์ไม่ยึดพรหมอย่างพรหม พระองค์ทำตนดั่งพรหม แล้วพระองค์ก็วางตนให้เป็นพุทธ เป็น**ยอดปุโรหิตา** เป็น**บรมครู**

พระองค์ทำตนดั่งพรหม แต่พระองค์ไม่หลงตนดั่งพรหม

สรุปความ จงรู้ต้น–กลาง–ปลาย และ รู้ปริวัฏฏ์ ๓ (สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน) ให้เข้าใจถูกตรง ให้ได้

ข้อควรทำ ปฏิบัติประกอบ ไปด้วยเสมอ กับสิ่งที่ตนเข้าใจได้แล้ว อย่าเอาแต่ "รู้" เพียง สุตมยปัญญา เพียง จินตามยปัญญา เป็นอันขาด

การนำสิ่งที่**ตนรู้ ตนถึง ตนมีจริง** ไปอวดผู้อื่น แสดงออกให้ผู้อื่นรู้เห็น ได้ยินบ้างนั้น **ก็เป็นประโยชน์เกื้อกูลผู้อื่น โดยจริง** ทว่า "ผู้อวดเอง" **ถ้าไม่มี "จิต" หลงภาคภูมิ ไม่มีจิตหลง "อยาก" อวด ไม่มีจิตหลง "อยาก" ได้สิ่งใด หรือ แม้แต่อารมณ์อย่างไร มาชดเชยตอบแทนเลย** มันก็**ดียิ่ง** ดั่งพระบรมศาสดาทรงเป็นเยี่ยงอย่าง เป็นต้น แต่ถ้าใครมี "ความหลง" ดังกล่าว ก็ยังเป็น "**พรหมปุโรหิตา**" **ที่ยังไม่ดีแท้** แม้จะเป็นแค่**หลง**แสดงธรรม เพื่อหวัง "อยาก" ได้**สุข**มาให้แก่ตน **ก็ยังไม่เป็น "พรหมปุโรหิตา" ที่ดียิ่งได้** และยิ่งผู้ใด **หลง**อวด **หลง**แสดงธรรม เพื่อหวัง **สรรเสริญ**

389

หวังเด่น หวังดัง หวังให้เขานิยมยกย่อง **ก็ยิ่งไม่ดียิ่งกว่าขึ้นไปอีก** ยิ่งผู้ใดแสดงธรรมเพื่อหวัง**ยศ**ชั้นฐานันดร **ก็ยิ่งเป็น "พรหมปุโรหิตา" หรือ เป็นครู อาจารย์ที่เลวหนักขึ้นไปยิ่งกว่าอีก** ดังนั้น ถ้าผู้ใดเป็นถึงขนาดแสดงธรรมเพื่อหวัง**ลาภ ก็ยิ่งเป็น "พรหมปุโรหิตา" หรือ เป็นครู อาจารย์ที่เลวหนักชั้นต่ำสุดเลยทีเดียว**

ต่ำร้ายลงไปยังมีอีก คือ ต่ำออกนอกรอบคำว่า "พรหม" หรือ "ปุโรหิตาพรหม" แล้ว ก็มีเช่น **พระผู้แสดงธรรม เพื่อหวังได้ "กามคุณ ๕"** มาตอบแทน ก็เป็นแค่*เปรตปรารถนาเสพย์กาม*ไปเลย หรือ **พระผู้ที่ปรารถนา ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข** แต่นำสิ่งอื่น ข้าวของอื่น ที่ไม่ใช่ธรรมะ ไปแลก แสดงสิ่งอื่น อาการอื่น อันไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่อริยธรรม หรือ ไม่ใช่สัจธรรมที่เป็นไปเพื่อความพ้นทุกข์แท้ ออกอวดออกแลก (ลาเภน ลาภัง นิชิคิงสนตา) นั่นก็ได้ชื่อว่า *สัตว์โลกผู้ตกนรกขึ้นสวรรค์เก๊(สมมุติเทพภูมิ) ธรรมดา ๆ ที่เรียกว่า "กามบุคคล" หรือ โลกียะชน หรือ "โมหะคตชน" ที่พยายามจะเสพย์สุขด้วยการทำตนเสพย์กาม เสพย์ภพ เหมือนผู้แสดงธรรมเพื่อหวังได้ "กามคุณ ๕" นั่นแล*

แม้จะยึดบัญญัติเรียกกันว่า **"ปุโรหิต"** หรือ **ครู** หรือ **อาจารย์**ออกขรมถมเถเป็นภาษาโลก ก็เป็นปุโรหิต เป็นครู เป็นอาจารย์ เป็นปุถุชนคนโลก ๆ ไม่ใช่ "พระ" ที่ถูกที่ต้องเลยโดยแท้จริง **เพราะประพฤติเป็น "มิจฉาอาชีวะ" แห่งภิกษุเสียแล้ว** ถึงจะกำลังอยู่ในคราบของ "พระ" คือ โกนหัวนุ่งห่มจีวรเป็นต้น ก็ตาม *ก็ไม่ใช่ครูในทางศาสนา และจะไม่นับเนื่องว่า เป็น* **"พรหมปุโรหิตา"** *เอาเลยในความหมายของ "พุทธ" ไม่ใช่ "ปูชนียบุคคล" และไม่ใช่ "อาหุเณยยบุคคล" เลย* **เป็นเพียงปุถุชนคนโลก ๆ ที่มีอาชีพหาเลี้ยงตนด้วยตัณหาธรรมดา ๆ เช่นปุถุบุคคลทั่วไป ยังไม่ใช่ "ภิกขูนังสิกขา สาชีวะสมาปันนา" คือ ผู้ถึงพร้อมด้วยสิกขา(ทั้ง ๓) และ มีธรรมเป็นเครื่องเลี้ยงชีวิตของภิกษุทั้งหลาย (เพราะยังไม่มีธรรมในตน รักษาตน เลี้ยงตน ด้วยผู้คนเขาเห็นธรรม เขาเลื่อมใสศรัทธาเอามาถวาย เอามาบูชา ไม่)**

390

ผู้ที่มีสภาวะดังกล่าวนี้ จงรู้ตัวเองให้ดีๆ เถิด (มีเยอะนะ !) แล้วกรุณาอย่าทำตนให้ "ตกนรก" โดยตนเองกำลังทำลายศาสนาด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของตน ตนเองนั่นแหละ ได้รับโทษเนื่องมาแต่ "กรรม" อันเป็นการกระทำของตนเอง นั่นเอง (กัมมัสสโกมหิ) ถ้าตนเอง "**ทำไม่ผิด**" **อย่างแท้จริง** ใครจะใส่ความยังไง ? มันก็ย่อมไม่มีบาปมีนรกอะไร แต่ถ้าเรา "**ทำผิด**" จริงหนะสิ ! เราจะเอาบาปเอานรกไปให้ใคร ก็ไม่ได้ หรือ จะไม่รับไม่เอา มันก็ไม่ได้ ขอให้ไตร่ตรองกันดีๆ เทอญ ที่พูดนี้ ไม่ใช่ส่อเสียด แต่ติงเตือนผู้ที่ยังจมอยู่ในห้วงบาป ห้วงกรรม โปรดทำความเข้าใจให้ดีๆ *บาป–นรก ไม่มีใครก่อให้ใคร เราทำเอง !*

เพราะแนวทาง หรือ สภาพแห่งศาสนา หรือ การเดินทางไปสู่ธรรม นั้น มันจะมีลักษณะเอียงเท เป็นรูปเป็นรอยชี้ชัดลงไปแท้ ๆ เลยทีเดียวว่า "เพื่อละ เพื่อล้าง โลภะ โทสะ โมหะ" เป็นหลักใหญ่ เป็นจุดหมาย เป็น "มรรค" หรือ เป็นช่องเป็นทางที่ถูกตรงแท้จริง ไม่ว่าสิ่งแสดงอาการแสดงนั้น จะเป็นคำสอน (วจีกรรม) หรือ การปฏิบัติการประพฤติให้เห็นเป็นตัวอย่าง (กายกรรม) ถ้าเป็นไปเพื่อความโลภ เพื่อความโกรธ เพื่อความหลงผิดอยู่ จะยังไม่ใช่ "สัมมาอริยะมรรค" เป็นอันขาด

จะเป็น "พรหมปุโรหิตา" ที่ดีแท้ ๆ ต้องเป็นผู้ "แสดง" หรือ ทำตนให้ผู้อื่น หรือ นำออกให้แก่ผู้อื่น ได้รู้เห็น ได้ยิน ได้รับ **ก็ด้วยความมีเมตตา–กรุณา–มุทิตา–อุเบกขาจริง ๆ** ไม่หวังโลกธรรมใด ๆ กามใด ๆ ตอบแทนเลย ละกิเลสได้แท้ เรียกว่า เป็น**พรหมแท้ๆ** ได้เป็น "ครู" ผู้เกื้อกูลโลกโดยแท้จริง

ถึงกระนั้น ก็ยังมีจุดที่ดีที่สุดยิ่งกว่า จนต้องเป็น "บรมครู" หรือ บรมศาสดา เป็น "ยอดปุโรหิต" อย่างสุดยอดกันทีเดียว เชียวล่ะ อีกจุดหนึ่ง ก็คือ แสดง หรือ ให้ผู้อื่น หรือ นำออกให้แก่ผู้อื่น **โดยมีแต่ "กรุณา"** ดังที่ได้อธิบายผ่านมาแล้วว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเกื้อกูลโลกด้วย "พระกรุณา" ที่เราเรียกว่า **เป็น "กรุณาธิคุณ" แห่งพระองค์** แต่เพียงอารมณ์ หรือ เจตนาเดียวจริงๆ ไม่มีแม้คำว่า "เมตตา" หรือ "มุทิตา" เป็นเพียงกิจอันพึงทำ เท่านั้นแท้ ๆ และพระองค์ก็ทรงทำ นำออกแจก นำออกแสดง กระทำตนให้เป็น

391

ตัวอย่างอันสูงสุด อย่างเต็มพระทัย ตลอดพระชนมายุกาล ไม่ลดหย่อนท้อถอยเลย

ผู้ที่มีสิ่งใดเรื่องใดในตน ถูกต้องตรงแท้ คือ ทั้งรู้ ทั้งทำได้จริง จึงควรนำออกแจก นำออกแสดง *ถ้าไม่มีจริงถูกต้องตรงแท้แล้ว ไม่พึงควรนำออกแจก นำออกแสดงเลยเป็นอันขาด* เพราะมันจะเป็น แจกของเก๊ ของปลอมไป เป็นการกระทำตนให้เป็นตัวอย่างอันเลว **สมณะ หรือ นักปฏิบัติ จึงจะต้องพึงสังวรระวังตนในข้อนี้ให้มากที่สุด** พระพุทธองค์ทรงกำหนดพระวินัยข้อ "อวดอุตตริมนุสสธรรมที่ไม่มีในตน" โดยปรับโทษให้สึกออกจากความเป็นพระ หมดความเป็นสมณะเลย หรือ ตรงๆ ก็คือ ไล่ออกจากความเป็นสงฆ์สาวก เลิกอยู่ในตำแหน่ง "ครู" หรือ "อาจารย์" กันตลอดชีวิตเลยแหละ ก็เพราะมันไม่ดีจริงๆ มันเป็นการทำลายศาสนา ทำลายคุณงามความดีอย่างชัดๆ ผู้ใดแสดงน้อย ก็ทำลายน้อย ผู้ใดแสดงมาก ก็ทำลายมาก ไม่ยกเว้นจริงๆ ที่ศาสนาได้ต่ำลงๆ จนจะจับเนื้อหาสาระไม่ได้เอาเลย แม้แค่ พ.ศ. ๒๕๐๐ กว่าๆ นี้เท่านั้น ก็เพราะความเสื่อม อันเกิดจากเหตุนี้แหละ มากที่สุด โดยแท้จริง

ถ้าใครไม่มี "อุตตริมนุสสธรรม" ในตน คือ ตนยังไม่บรรลุธรรมนั้นๆ จริงแล้วล่ะก้อ จงอย่าได้แสดง อย่าได้อวดเลย บาปนัก บาปหนาแท้ๆ ดังนั้น ผู้ที่เป็นพ่อค้าของปลอม (แจกธรรม ที่ตนยังไม่มีในตน หรือ ธรรมที่ตนยังไม่บรรลุ) จึงเป็นผู้มีบาปหนักที่สุดร้ายกาจขั้นอเวจีเลยทีเดียว **พระบรมศาสดาจึงได้ปรับอาบัติในเรื่องนี้ ร้ายแรงหนักสุด ถึงขั้น ปาราชิก** ขอให้คิดกันให้ได้ ระวังกันให้มากเถิด **โดยเฉพาะผู้เป็นนักปฏิบัติธรรมที่เป็นฆราวาส ซึ่งไม่มีใครไปจับสึกจากความเป็นพุทธ เหมือนผู้บวชเป็นพระแล้ว** ถ้าผู้ใดรักนับถือยกย่องศาสนาพุทธจริงๆ ก็ขอได้โปรด อย่าแสดงอุตตริมนุสสธรรมที่ไม่มีในตนเลย *และมีไม่น้อยเอาเสียด้วยสิ พุทธศาสนิกชนซึ่งเป็นฆราวาส ที่ยังไม่มีอุตตริมนุสสธรรมนั้นๆ ในตน แต่ก็อวด ก็แสดงกันโครมๆ ในทุกวันนี้ เพราะเหตุไม่มีใครไปจับสึกออกจากความเป็นพุทธได้อีกแล้วนั่นเอง* ศาสนาจึงถูกทำลายลงด้วยฝีมือของคนพวกนี้นั่นแหละมากกว่ามากยิ่งนัก ขอให้คิดให้เห็นและกรุณาเพลาๆ มือลงบ้างเถิด อย่าลุแก่อำนาจเพราะกิเลสตัณหาของตน อยากดัง อยากเป็น **ปุโรหิตา**

392

อยากเป็น "อาจารย์" กันนัก

แต่ก็จะเกิด จะมีพ่อค้าของปลอมอย่างช่วยไม่ได้ เนื่องจากการนำออกแจก หรือ ออกแสดงนั้น มันมีลาภเป็นผลตอบแทนกลับมา (คือ รับจ้างสอน หรือ เขียนขายกันเลยเทียวล่ะ) คนผู้ไม่ใช่ "พรหม" แต่เป็น "*พ่อค้าของเก๊ของปลอม*" **จึงสวมรอย "พรหมปุโรหิตา"** โดยนัยประการอย่างนี้แล เพราะเขาไม่รู้บาป ไม่รู้ชั่วเอาจริงๆ หรือ แม้บางคนจะรู้ว่า ทำชั่ว ทำเช่นนี้บาปด้วยซ้ำไป แต่**กิเลสตัณหา**มันแรงกว่า เขาก็ยังทำบาปทำชั่วนั้นได้อยู่ และมีมากมายเอาด้วยสิ ทั้งที่บางคนไม่ใช่ "ค้า" เพื่อหวังลาภตรงๆ แต่ "ค้า" เพื่อหวัง "ยศ" แม้อย่างนี้ ก็ยังคือ พ่อค้าของเก๊ของปลอมอยู่ บางคนก็หวัง "สรรเสริญ" บางคนก็หวังแลก "สุข" เท่านั้น ก็มี ก็ล้วนยังคือ ผู้ได้ชื่อว่า "พ่อค้าของเก๊ของปลอม" ทั้งนั้น *และแล้วก็พยายามปรุงแต่ง ดัดแปลงสิ่งที่ตนนำออกแสดง นำออกแจกนั้น ให้สมใจ "ผู้รับ" หรือ ลูกค้า พยายามให้ถูกใจผู้ที่ตนตั้งใจแจก เพื่อเป็นการเอาใจลูกค้า เพื่อทำให้ลูกค้ารักหลงใหล ลูกค้าจะได้มาอุดหนุน* **นำสิ่งที่ตนอยากได้มาให้ หรือได้บางสิ่งจากลูกค้า แล้วก็นำไปก่อสืบต่อแลกเปลี่ยนเอาไอ้ที่ตนหวังตอบแทนต่อไป**

การกระทำโดยมี "จิต" หวังเอาใจลูกค้าเช่นนี้แหละ ที่พระพุทธองค์ได้ป้องกันไว้ด้วย*พระวินัยสังฆาทิเสส อีกข้อหนึ่งคือ ข้อที่ ๑๓* ท่านกล่าวไว้ว่า **เป็น** "*ภิกษุประทุษร้ายตระกูล*" **เอาทีเดียว เพราะเป็นการทำลายพระศาสนา ทำลายพระธรรม ทำลายความเป็นพระสงฆ์ ซึ่งเนื่องมาจากการแสดงรูปร่างของโลภะ อันเป็นอธรรมอย่างชัดๆ จริงๆ นั่นเอง** ดังนั้น พระวินัยสังฆาทิเสส ข้อที่ ๑๓ ที่ปรับโทษแก่**ภิกษุผู้ประจบคฤหัสถ์เอาใจฆราวาส**นั้น จึงมีนัยลึกซึ้ง ภิกษุใดทำตนมีความประพฤติเข้าข่ายประจบคฤหัสถ์ เอาใจฆราวาส จึงเป็นบาป เป็นภัยร้ายหนัก ถึงขั้นปรับโทษเป็นสังฆาทิเสส ซึ่งถ้าดูกันเผินๆแล้ว มันไม่น่าจะต้องมีโทษหนักอะไร *แต่ผู้มีกิเลส–ตัณหา–อุปาทานข่านขึ้นหน้า* หวังลาภ–หวังยศ–หวังสรรเสริญ หรือแม้หวังสุข ก็ดี **มันก็ทำได้ ทั้งๆที่ บางทีก็รู้ๆ อยู่ด้วยว่า "เราประจบ เราเอาใจ" ก็ยังดันทุรังสร้างบาป ทำชั่ว** และผู้ที่จะมีกิเลส–ตัณหา–อุปาทานรุนแรงได้ ก็เนื่องมาแต่ ตนยังวาง "กามคุณ ๕"

393

ยังไม่ลง นั่นเอง เป็นเหตุ (สมุทัย) ร้ายหนัก ที่เป็น "สสังขาริก" (ตัวชักจูงดุนดัน)

ศาสนาเสื่อมเพราะผีมือคน (ภิกษุ) พวกนี้ มากหลายจริง ๆ เหตุก็เพราะคนพวกนี้ จะปรับปรุง สร้างแต่ง ทั้งพิธีการ จารีต คำสอน คำแสดง คำเทศนา คำอนุโมทนา และภาษาคาถาต่างๆ ทั้งแสดงความเก่งกาจของตนเอง (อันเก่งแบบเดรัจฉานวิชา) หากจะเป็นความน่าศรัทธาเลื่อมใสในการขยันหมั่นเพียรก็จะเป็นทางก่อล้นและสร้างเฟ้อ (สร้างพระอิฐ พระโลหะ สร้างโบสถ์ สร้างวัตถุให้ใหญ่ให้สวยให้อัครฐาน นานาจะคิดหาเรื่องจูงใจล่อคน) หรือ แสดงความเก่งอย่างโลกียะของตนอันอวดความเก่งแบบโลก ๆ คือ ไม่เป็นไปเพื่อความหน่ายคลาย วาง เลิก ละใน "กัมมารามตา" นั้นๆ *แล้วสิ่งเหล่านั้นมันก็ลวงคนว่า เป็น* **พุทธวิชชา** *ว่า เป็นเรื่องของ* " **ศาสนา** " ทั้งๆ ที่เป็นไปอย่างชาวคฤหัสถ์แท้ ๆ ไม่ว่าจะเป็นนัยะหยาบหรือละเอียด แต่เมื่อผู้อยู่ในเพศบรรพชิตเอามาทำ เอามาประพฤติยึดถืออย่างผิดนัยะเข้า คน หรือ ฆราวาส (ผู้ซึ่งได้ชื่อว่า ผู้ไม่รู้) เขาก็หลงเข้าใจว่า เป็นของถูก เป็นพฤติภาพที่ต้องควรหลงอยู่ต่อไปอีกหนะซี้ ไม่ว่า เหลิงความใหญ่ ไม่ว่าเห่อความดัง หรือ แม้ล้นการอาบพอกไปด้วยความสวย ความงาม กามคุณทั้ง ๕ มันจึงให้ผลออกมาเป็นการไม่ใช่ช่วยให้ลดละหน่ายคลาย ไม่ใช่ช่วยให้พ้นทุกข์แท้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นสัมมาอริยมรรค เป็นอริยสัจเลย **มันเป็นเพียงการประกอบการโดยใช้ปัญญา (ฉลาดแบบโลกย์ ๆ โลกีย์ ๆ) อันคิดหวังผลตอบแทนให้ย้อนมาให้แก่ตน (ผู้สอน) ให้ได้อย่างฉลาดซับซ้อนยิ่งขึ้น ๆ ตามภูมิปัญญาของผู้ทำแต่ละคนนั้นเอง มันไม่มีสภาพบริสุทธิ์เลยจริง ๆ**

ความบริสุทธิ์ของคำเทศนา สิ่งที่แสดง สิ่งที่สร้างขึ้นก่อขึ้น สิ่งที่นำออกแจกจึงถูกฉาบพอกด้วยบัญญัติที่ กลายเป็น "ไม่ขัดใจคน" (คือ เอาใจคนไปเลย) โดยเฉพาะคฤหัสถ์เป็นอย่างธรรมดา เสขะบุคคลเป็นอย่างสูงขึ้นไปตามลำดับ เพราะ **มันจะไม่ขัดไม่เกลาไม่ขี้ขัดตามธรรม (สัลเลขธรรม) จึงไม่เป็นธรรมะอันทวนกระแสได้ (ปฏิโสตะ)** ดังนั้น จึงมีผล ไม่เป็นไปเพื่อความละ ไม่เป็นไปเพื่อการพราก ไม่เป็นไปเพื่อความหน่าย ไม่เป็นไปเพื่อ

394

ความคลาย ไม่เป็นไปเพื่อนิพพานตรงๆ เผงๆ เลย จะมีแต่ถูกยุให้*หลงสวรรค์ (สัง-สัคคะ)* ให้หลง*รูปภพ (อัตตา)* ต่างๆ จะมีแต่ธรรมะที่เป็นไปเพื่อ "โลกะ" เป็นไปเพื่อความยึดความติดทั้งนั้น เขาจะยกอ้าง**เน้น**ผลแห่ง**การทำทาน**ล่อใจเสมอๆ จะปั้น "รูป" ต่างๆ ให้หลงติด ทั้งรูปลมๆแล้งๆ ทั้งรูปพิธีการ ให้ดูขลัง ดูเขื่องสารพัด ทั้ง*รูปแบบแห่งการเอาอย่าง*ที่เรียกว่า "ค่านิยม" ให้**ทันโลกทันโลกีย์** (คือแข่งโลกแย่งโลกีย์อยู่อย่างหมักหมมตามเดิมๆ) จะระบายสีให้สวรรค์สวยพริ้ง ทั้งๆที่ตนก็**ไม่เคยเห็นแท้ ไม่เคยแจ้งชัดจริงเข้าถึงจริงในสวรรค์**นั้นๆ ก็**ขยันอวดอุตตริมนุสสธรรมที่ไม่มีในตน**กันอยู่แล้วๆเล่าๆ เอาขี้ปากเขามาพูดบ้าง นึกคิดวาดภาพเอาเองใส่ลงไปบ้าง เอาขี้ปากของพระอริยะเจ้ามาพูดก็ยังดี นี่เอาขี้ปากของปุถุชนคนโลกๆ คนหลงๆ มีนิมิตอย่างนั้น มีฝันอย่างนี้ นิทานอย่างโน้นก็ยึด ก็ถือกันจริงจังกันเรื่อยไป

ที่ยืนหยัดกันสำคัญก็ *อวดอ้างสรรพคุณแห่ง* **ผลตอบแทน**ที่ผู้ทำทานจะได้ เน้นให้เห็นเป็นกำไรชัดๆ ในการ**ทำทาน** และล้วนเป็น "กำไร" ที่มีนัยะอย่างแบบโลกๆ ให้เห็นในเชิง "ได้เปรียบ" แม้จะเกินจริง แม้จะไม่รู้จริง แม้จะโกหกเสริม ก็กล้าพูดกล้าทำ เพื่อยั่วยุล่อใจให้ "**ทำทาน**" ให้ได้ท่าเดียว พยายาม**ล่อเหยื่อดีๆนี่เอง** ซึ่งตรงตามที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ใน "นานาติตถิยสูตร" ว่า เป็น**มารผู้ลามก** นั่นแท้ๆ เป็นพ่อค้าชาญฉลาดโดยเอาคำว่า "บุญ" เป็นสินค้าแลกเปลี่ยน แล้วก็หาวิธีค้า หาวิธีโฆษณาชวนเชื่อล่อหลอกต่างๆประการ ธรรมะใด จะเป็นการห้าม จะเป็นการให้ละ ให้เลิก ให้หยุด ให้วาง ชัดๆ เช่น เลิกเสพย์กามคุณ ๕ (กามตัณหา) เลิกหลงลาภ–ยศ–สรรเสริญ–สุข (ภวตัณหา) กันเสียที ก็ไม่มีนัยะ ไม่มีสอนกัน *มีแต่โน้มน้าวให้หลงลาภ หลงยศ หลงสรรเสริญ ให้หัวปักหัวปำหนักขึ้น ให้หลง "กามาวจร" หลงสวรรค์ อันเพริศพริ้ง หลงภพ (แห่งความร่ำรวย แห่งยศชั้นสรรเสริญ) ให้หวังเพ้อๆ โดยไม่มีเหตุผล ให้ "อยากได้" เป็นตัวเป็นตนที่ไม่รู้ ไม่เห็นได้ง่ายๆ แต่ยืนยันแน่นอนเหลือเกินว่า จะต้องได้อย่างนั้นอย่างนี้ เพริศบรรเจิดพิไลวรรณ*

เช่น หลอกกันว่า "*เอ้า!* **ทำทาน***มากๆนะ* **ยศจะได้สูงๆ**" ถ้าแม้น "ทาน" หรือ ทำการให้เงินทองข้าวของ จะทำให้ได้ยศสูงๆ แล้วล่ะก้อ มันจะต้องนำเงินนั้น

395

ของนั้นไปให้แก่เจ้านาย เป็นการประจบประแจง หรือ ติดสินบนล่ะก้อ อาจจะได้ยศสูงๆ แต่ถ้านำของไปให้พระ นำเงินไปทานแก่คนเจ็บ คนจน ฯลฯ อันควรทานแล้วล่ะก้อ *มันจะได้ยศสูงยังไงกัน ?* **จงอย่าหลอกกันนักเลย** และยิ่งหลอกกันว่า *"โยม ! ทำทานมากๆ เป็นเงินเรือนหมื่นแสนล้าน โยมจะได้รวยๆ"* ก็ยิ่งหลอกกันอย่างงมงายเต็มทน พึงดูดีๆ นะ ! ก็คนมีเงินหมื่นเงินล้านเป็นคนรวยอยู่ดีๆ แล้วเอาเงินนั้นไปให้แก่พระ (อาจจะเป็นผู้หลอกเสียเอง) หรือ นำไปทำทานอื่นๆ ก็ตาม ก็เป็นการจ่ายไป *แล้วจะรวยยังไง ?* มันก็จนลง หมดลง มีน้อยลงหนะซี ! โดยสัจโดยจริง มันเป็นอย่างนั้นแท้ๆ **อย่าได้หลอกกันเลย**

ซึ่งการหลอกล่อให้ทำทานในศาสนานี้ มี"หน้าไม่อาย" (อลัชชี) ขึ้นเรื่อยๆ หนักข้อเข้า ก็**กลายเป็น "ศาสนาพาณิชย์"** มีการโฆษณาประชาสัมพันธ์กันทุกวิถี ทุกประตู จนเหมือนพ่อค้าขายผงซักฟอก ยังไงยังงั้นเลย เช่น ประโคมโฆษณากันเลยว่า ทำทานสร้างเสาวิหาร จะติดป้ายชื่อให้เป็นของแถม ทำทานเป็นเรือนแสนจะแถมเหรียญทองลงยาให้ ฯลฯ มันก็เหมือนกันกับเขาโฆษณาขายผงซักฟอกแถมช้อนซ่อม ขายยาสีฟันแถมถ้วยแถมชาม **ใครได้ยินได้ฟังเขาเอา "บุญ" เอาทาน หรือ เอาธรรมะ มาค้าขาย เป็นการพาณิชย์ เช่นนี้** *ขนลุกขนพอง หรือ เศร้าสลดใจกันบ้างไหม ?*

การ**ทำทาน**นั้น ไม่ใช่เพื่อรวยลาภ รวยยศ รวยสรรเสริญ หรือรวยกามคุณใดๆ ไม่ ! หรือ แม้แต่รวยสวรรค์ หลงของแถมอะไร ก็มิใช่จุดจริงจุดแท้ แต่**ทานไป** เพื่อหัดล้าง "โลภะ" ออกจากใจของตนตรงๆ แท้ๆ **ลองใจตัวเองเข้าไปชิว่า** เราจะกล้ามีให้มันน้อยลงๆ ได้ไหม ? เป็นการ**ตัดกิเลส**ชัดๆ เป็นการ**ลด "โลภะมูลจิต" ลงอย่างจริงๆ** นี่คือ **อานิสงส์ตรงๆแท้ๆ**ของการ "ทาน" และเราจะ "ทาน" จะ "ให้" ได้ ด้วยจิตใจเต็มใจ ไม่เป็นทุกข์ ไม่ลำบากยุ่งยาก ทั้งตนและผู้อื่น ได้อย่างเก่ง อีกทั้ง จะเข้าใจแจ้งด้วย "ปัญญาแท้" ว่า "**ทาน" นี่แหละ คือ ค่าของมนุษย์ที่สูงสุด** ผู้มี "ทาน" และทำ "ทาน" มาก เท่าใดๆ ก็คือ

396

ความประเสริฐ ประโยชน์ ความดีงามที่แท้จริงของผู้นั้น เท่านั้นๆ และ "*ทาน*" *ที่มีค่ากว่า ทานใดๆ ก็คือ "ธรรมทาน" นั่นแหละ เป็นความสูงสุด* ซึ่งก็มีพุทธภาษิตยืนยันอยู่แล้วว่า "*สัพเพ ทานัง ธัมมทานัง ชินาติ*"

สุดท้าย เราทำ "ทาน" จนกลายเป็นผู้ไม่มีอะไรเลย เป็นสุญญตา เราก็จะทำได้จริง ถ้าได้หัดได้ลองจริง **อย่างนี้ต่างหาก คือ ยอดกุศลธรรม คือ "บุญ" แท้ๆ** เข้าใจให้ได้บ้างซี ! *ถ้าใคร* **ไม่ทำหาน** *แล้วความโลภมันจะลดลง กิเลสตัณหามันจะเบาบางลงได้ยังไงกัน ?* ตรองให้ดี เข้าใจให้ได้ อย่าไปหลงคำหลอกของนักปั้นรูป นักเล่านิทาน นักสถาปนาสวรรค์ หรือนักค้า นักล่า นักศาสนาพาณิชย์ หรือ ผู้มีเล่ห์ ที่หลงก่อหลงสร้างกันให้มาก จนไม่มีปัญญารู้เหตุผลอันแท้จริงอยู่นัก ผู้เอาบุญมาขาย เอาสวรรค์มาหลอก ซึ่งส่วนมากเป็นนักอวดอุตตริมนุสสธรรมที่ไม่มีในตน เอาอจินไตยในเรื่อง "กรรมวิบาก" มาพูดมาแสดงสารพัด จะหาผลแห่งทาน มาอ้าง มารับประกัน ให้เห็นเด่นชัดว่า ผู้ทำ "ทาน" **จะต้องได้อย่างโน้นอย่างนี้** นั้น ใครๆ ก็ต้องทราบดีว่า มันเป็นอุบายตัวเก่งผู้ขี้โลภก็จะล่อให้หลงหวังหลงอยากได้หลงโลภ เป็นเหลี่ยมเป็นกลแห่งพ่อค้าชัดๆ (แต่ก็ไม่รับรองแน่ๆหรอกนะ ว่า จะได้นั้น เมื่อไหร่ เพราะมันก็มีอีกนับชาติไม่ถ้วนที่จะต้องคอยตามไปเก็บเอา) เขาก็จะหาเหลี่ยมมุมรุกเร้าใจให้อยากทำ "ทาน" **ซึ่งก็เป็นการดี** แต่ก็น่าจะได้พูดกันตรงๆ กระจะๆ ให้เห็นประโยชน์แท้ประโยชน์จริง ทั้งในปัจจุบัน–อนาคต อันเข้าใจได้ พิสูจน์ได้ เป็น "เอหิปัสสิโก" ไม่ใช่เชื่อแต่เดาๆ เชื่อเพ้อๆ เชื่อๆตามๆกันไปเฉยๆ อันไม่แน่ไม่นอน ไม่เด่นไม่ชัด และผู้พูด ผู้แสดงก็อย่าฯ โดยมีเชิงมีนัยให้เอามาทำทานกับตัวคนผู้ยุเองกันหนักอยู่นัก **"ทาน" กับคนอื่น ที่มีทุกข์อริยสัจต่างๆ อันควรช่วย ควรทำ ก็พูดก็อธิบายให้เข้าใจ ให้รู้กระจ่างชัดทั่วถึงกันให้มากๆเน้นๆ นั่นต่างหาก ควร** ถ้าเน้นแต่ให้มาทำกับตนคนผู้ยุเองอยู่นั่นแหละ ถึงจะเป็น "ทาน" ที่ดีที่เด่นที่สูงเสมอ มันก็เห็นโต้งๆ อยู่แล้วว่า แบบนี้มันพูด**เอา** อายบ้างซี !

สอนให้ทำ "ทาน" **แต่แล้วผู้ทำทานนั้น ก็กลับเต็มไปด้วย "โลภมูลจิต" จะโลภหนักกว่าเก่าเอาด้วย** โลภในลาภ–ยศ–สรรเสริญ–สุข และสวรรค์สารพัด

397

ยังไม่พอ ยั่วยุให้โลภใน "ของแถม" ซ้ำซ้อน เป็น "คนขี้โลภอนาถา" หนักเข้าไปอีก ตามอุบายของผู้หลอก จะหาเล่ห์หาเหลี่ยมยกมาอวดมาอ้าง โลภแม้กระทั่งป้ายชื่อโฆษณา เสียงโฆษณา เป็นการตอบแทน ทั้งโลภ ทั้งหลงแม้กระทั่งเสียงสวดอวยพรตอบแทน ถ้าทำบุญกับพระแล้ว ไม่ได้รับเสียงสวดอวยพรตอบแทน แม้ที่สุดแค่ "ยถา–สัพพี ฯ" ก็จะไม่ยอมกันล่ะ ! สุดท้ายก็หลงเลยเถิดไปจนกระทั่งเข้าใจว่าพระนั้น คือ บุรุษไปรษณีย์ ที่จะเป็นสื่อ เป็นทางผ่านที่จะนำส่งอาหารข้าวของไปถึงผู้ที่ตายแล้ว ดังนี้ เป็นต้น มันจึงเหมือนยาหุ้มด้วยน้ำตาล ที่หลอกให้เด็กกิน แต่มียาอยู่น้อยที่สุด มีน้ำตาลนั่นแหละมากเป็นพัน ยาจึงไม่มีผลบำบัดรักษา และ เด็กก็ติดน้ำตาลโงหัวไม่ขึ้น ไข้ก็ไม่หาย แถมมีโรคติดน้ำตาล เป็นโรคใหม่หนักหน้าเพิ่มขึ้นมาอีก หนักยิ่งกว่านั้น เด็กรู้ทันเสียด้วยว่า ข้างในเป็นยา มันก็ไม่ยอมกินยาโดยปลิ้นเอายาทิ้งเสีย ทั้งร้องขอกินน้ำตาลตรง ๆ โดยไม่ขอให้มียาผสมมาเลยอีกเสียด้วย **นี่แหละ คือ ผลร้ายที่เกิดจากน้ำมือพ่อค้าเก๊หัวใส** *คน หรือลูกค้าก็ยังรักยังชอบเช่นนี้อยู่* **เพราะลูกค้าจะเห็นชัดแต่น้ำตาลเป็นเครื่องล่อชูใจ**, *มันไม่ขัดใจ ไม่ฝืนกระแสใจเลย มันไม่ฝืนอารมณ์ใคร่อยาก ไม่ขัดอารมณ์ที่ยึดถือของตน มันยังตามใจกิเลสตัณหาคงเดิมอยู่ มันยังเต็มไปด้วย "ความโลภ" และความใคร่ความยินดี* **คนส่วนมากจึงถูกใจชอบใจ ก็เกิดเลื่อมใส รักนิยมยกย่อง "ครู" หรือ "พ่อค้าของเก๊" นั้น** ลาภ หรือ ผลที่ครูเก๊ผู้นั้นพยายามใช้เล่ห์อะไรให้ "คน" หลงลมได้ เขาก็จะทำ และ เขาก็จะพึงได้ "ความต่ำความเลว" มันเกิดได้ ศาสนาถูกทำลายให้เสื่อม เพราะเหตุปัจจัยเช่นนี้เอง *ผู้ทำลายศาสนาตามนัยดังนี้แหละ ที่พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า เป็น* **"มารผู้ลามก"** *เป็น***มารตัวร้ายกาจ** *สอนให้คนติดใน* **รูป** *ใน***ภพ** *สอนให้คนหลง* **เทวโลก** *เท่ากับเป็นการวางกับดักสัตว์ เหมือนเขาเอาเหยื่อล่อเพื่อฆ่าปลาฉะนั้น* ดังพระพุทธพจน์ใน "นานาติตถิยสูตร" ข้อที่ ๓๑๘–๓๒๐ จาก สังยุตตนิกาย สคาถวรรค ที่ได้นำมาให้อ่านผ่านมาแล้วนั่นเอง

ถ้าผู้ใดเป็น "ครู" หรือ เป็น "พรหมปุโรหิตา" ที่ไม่คิดโลภ ไม่หวังลาภ–ยศ–สรรเสริญ–สุข **ผู้นั้นก็จะไม่ต้องไปมัวเอาอกเอาใจใคร**

398

ไม่เกรงใจใคร ก็ย่อมจะแสดงแต่สัจจธรรม นำแต่สัจจธรรมออกแจกเท่านั้นเอง **แม้จะไม่ถูกใจผู้ฟัง หรือ ถูกใจ ก็ตาม ถ้าเรื่องนั้น เป็นจริง เป็นประโยชน์แก่ผู้ได้ยินได้ฟัง ผู้เป็น "ครู" แท้ก็จะกล่าวตามกาละตามเทศะอันควร (อันเป็นหลักในการกล่าวการสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า)** จะไม่กล่าวโดยหวังเอาใจผู้ฟังเป็นอันขาด มันจึงจะขัดจะเกลา ดังนี้ ด้วยเหตุที่ได้วิเคราะห์มานี้ **การเอาอกเอาใจ การประจบคฤหัสถ์ จึงคือ ความเลวร้าย** ที่มีเหตุปัจจัยสืบโยงเป็นสายสัมพันธ์ดึงฉุดกันให้ตกลงสู่ต่ำ ด้วยกันทั้งหมด ทั้ง "พระ" เอง และประทุษร้ายตระกูลจริงๆ ยังไม่พอ ยังแถมฆ่าคฤหัสถ์นั้นๆ ไปในตัว ด้วยประการฉะนี้

แต่นั่นแหละคน (โดยเฉพาะพ่อค้าที่ยังหน้ามืด) จะรู้ "ตัวเอง" ได้ ว่า ตนทำเพื่อลาภ–ยศ–สรรเสริญ–สุข หรือไม่นั้น มันก็ยากอยู่ และยากอย่างยอดยิ่งจริงๆด้วย **ถ้า"ตนไม่สำรวจตน"อย่างแท้จริงๆ** เพราะตนยังไม่หมดตัวตน ตนจึงมัวเมามายกับกิเลส–ตัณหา–อุปาทาน อันพุ่งออกไปนอกตนต้องการอย่างนั้น ปรารถนาอย่างนี้อยู่ ซึ่งล้วนเป็น "โลกธรรม" ไม่ลาภ ก็ยศ ไม่ยศ ก็สรรเสริญ ไม่สรรเสริญ ก็สุข (หรือไม่ก็ เป็นกามคุณชัดๆ เลยเอาด้วย ก็ยังได้) อันจะต้อง ให้ใหญ่ ให้มาก ให้ยิ่งอย่างไม่มีจุดจบตามวิสัยปุถุชน เพราะ**ความไม่รู้ตัวตนของตน**นั่นเอง ซึ่งแต่ละอย่าง ตั้งแต่ ลาภ ถึงสุข นั้น ก็ยังมีละเอียดสุขุมลึกซึ้งขึ้นไปตามลำดับๆอยู่อีกด้วย มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆเลย ที่คนจะรู้ตัวได้ง่ายๆ **เรื่องการหันเข้า "สำรวจตน" จึงสำคัญมากที่สุด** และจะต้องสำรวจดีๆ ชัดๆ ด้วยใจที่เป็น "กลาง" ล่ะก็ดี *จงพยายามเถิด เราจะได้เป็น "พรหมปุโรหิตา" ที่ดีจริง เกื้อกูลโลก แทนที่จะเป็นผู้ทำลายศาสนา หรือผลาญโลกเพราะทิฏฐิ มานะของตน ที่ยังเป็นมิจฉาทิฏฐิ และ โมหะ*

ส่วนผู้ใดที่มีสิ่งหนึ่งเรื่องใดในตนแล้ว แต่ไม่นำออกแจกเลย ไม่นำออกให้แก่ผู้อื่น ไม่นำออกแสดงเลย *มีแต่นั่งเสพย์นอนเสพย์ของตนอยู่เท่านั้น* **ผู้นั้นก็เป็น "พรหมปาริสัชชา" แท้ๆ** ที่ไม่ก้าวหน้า ไม่สูงขึ้นได้เลยแม้สักก้าวเดียว

399

ยิ่งมีสิ่งหนึ่งเรื่องใดนั้นมากยิ่งขึ้น ก็ยิ่งเสพย์มาก ยิ่งติดมาก ยิ่งหวงมาก ก็ยิ่งเป็น "พรหมปาริสัชชา" ขั้นต่ำลงไปๆ มากยิ่งขึ้นทุกทีๆ ไปนั่นแล

แต่**การพยายามสร้างคุณงามความดี หาสิ่งดี เรื่องดี ยิ่งๆขึ้น ให้ได้มากๆ ขึ้นนั้น เป็นความสูงขึ้น**ของ "พรหมปาริสัชชา" *พยายามจับประเด็นให้ดีที่นี้* เมื่อ "มีแล้ว–ได้แล้ว" **ยึด หวง โลภ ไม่นำออกแจก** นั่นแหละ คือ **ความชั่ว ความต่ำ** ของ "พรหมปาริสัชชา"

ผู้สร้างสรรแต่ความดี คว้าหาแต่ความดีมา และแม้เป็นผู้ยึด ผู้หวง ผู้โลภไว้จึงเป็น "พรหมปาริสัชชา" (ไม่ว่า โลภสร้างสิ่งถูก สิ่งดี และ ยึดหวงวัตถุ หรือ ธรรมารมณ์ใดๆ หรือ แม้หวง "คุณธรรม" ใดๆ)

ผู้วาง ผู้แจกออก ผู้คืนแก่โลกไป จึงเป็น "พรหมปุโรหิตา" ดังนี้ (แจกอย่างไม่มีความโลภแปรรูปสะท้อนย้อนกลับมาให้ตนได้ หมดจดบริสุทธิ์เท่าใด ก็ยิ่งเป็นพรหมที่ใกล้นิพพานยิ่งเท่านั้น)

ได้เข้าใจ "**พรหม**" **มา ๒ ระดับ**แล้ว คือ "**พรหมปาริสัชชา**" กับ "**พรหมปุโรหิตา**" ก็จะเข้าใจ "**มหาพรหม**" ที่เป็นพรหมอีกอย่างหนึ่งไม่ยาก

ผู้ใดมีความเป็น "พรหม" คือ มีคุณงามความดีจริง มีความสูงส่ง ความยิ่งใหญ่ ด้วย "กรรม" ด้วย "การกระทำ" ได้จริงๆ ของท่าน และแล้วก็ยึดมั่นถือเหนียวในความเป็น "พรหม" นั้น ก็เรียกว่า เป็น "พรหมปาริสัชชา" และ เมื่อท่านมีความเป็น "พรหมปุโรหิตา" ได้อีกด้วย กว้างขวางที่สุดสูงที่สุดอีกเท่าใดๆ ก็ตาม **แต่หากยึดมั่นถือเหนียวในความเป็น "พรหม" นั้น ซ้อนเข้าไปอยู่อีก คือ หลงความเป็นครู หลงความดียิ่งขึ้น หลงความเป็นใหญ่ขึ้นอีกขั้นหนึ่งนั่นเอง** ก็ยิ่งเป็น "พรหมปาริสัชชา" ซ้ำซ้อนเข้าไปมากยิ่งขึ้น อีกด้วย และนี่แหละคือ "พรหม" ตัวใหญ่ พรหมตัวเอ้ มี "อัตตา" มหาอัตตาลึกซึ้งขึ้น **เป็น "ท้าวมหาพรหม" ทีเดียว** *และมันก็หมายถึง "จิตวิญญาณ" ของคนเป็นๆ นี่แหละที่ควรรู้ ควรเห็น "จิตวิญญาณ" ของคนทุกคน ที่ยังไม่เป็น "พระอรหันต์"*

400

มีความเป็น "ท้าวมหาพรหม" อยู่ทุกคน ส่วนจะเป็นองค์เล็กองค์ใหญ่นั้น อยู่กับ "คุณภาพ" ของแต่ละคน จงตรวจให้เห็น อ่านให้เจอเถิดเทอญ ของใครก็ของมัน ! แล้วล้างความยึดถือปึกมั่นอย่าไปหลงใหล "จิต" อย่างนั้นอยู่เลย

จงทำตัวเป็น "ปุโรหิตา" เถิด แต่อย่าหลงเอร็ดอร่อยไปมัวยึดมั่นถือดีในความเป็น "ปุโรหิตา" ทั้งน้อยทั้งใหญ่ใดๆ เลย ยิ่งผู้ใดไปหลงยึดหลงติดในความเป็นพระผู้สร้างความเป็นผู้ก่อความใหญ่ ความโต ความดี ความเด่น ความสูง ความยิ่งของ "พรหม" หมดทุกขนาด *ทั้งที่เป็นยักษ์เป็นอมนุษย์แล้วล่ะก้อ* ยิ่งเป็น "ท้าวมหา ๆ ๆ พรหม" เอาทีเดียว **และเป็นมหา ๆ ๆ ที่แย่หนัก ๆ เอาด้วย**

จงทำความเพ่งพินิจพิจารณารู้ตัวรู้ตน มีสติตรวจอารมณ์ตรวจ "ใจ" ตนเองให้มาก ๆ เถิด **ความหลงใน "ภวตัณหา"** เหล่านี้ มันเป็นความหลงยึดหลงเสพย์ซับซ้อน เอา "ธรรมารมณ์" เอาสภาวะอารมณ์ของจิต ที่มันเป็นเพียง "อนัตตา" แต่แล้วก็ปั้นขึ้นมาหลงเสพย์ติดหลงชื่นชมสมใจสำเร็จเป็น "รส" เป็น "รูป" เสพย์ เป็น "อารมณ์" สุขสม ก็เรียกว่า "อัตตา" เป็นได้ถึงขนาด "โอฬาริกอัตตา" และเป็น "มโนมยอัตตา" เป็น "อรูปมยอัตตา" อยู่ทั้งสิ้น เป็นจิตเป็นวิญญาณที่ยึดเสพย์ยึดสร้างมั่วเมาในตัวตน **สร้างสิ่งที่ไม่มี ให้มันมีเป็นตัวเป็นตนอยู่อย่าง "ไม่รู้" (อวิชชา) นั่นแล** และมันก็คงมีตาม "อวิชชา" ของตน ที่ยังไปหลงยึด หลงสร้างอยู่ มีสุข–มีทุกข์นั้น ๆ อยู่จริง ๆ *เป็นผู้มี "ความมี" นั้น ๆ จริง แต่ตนไม่อาจสามารถจะ "รู้ตัว" นั้นๆ ได้ ทว่าหลงผิดว่า* **ตนไม่มี "สิ่งที่มี" นั้นๆ ของตน** เช่นนี้แหละ คนผู้ยัง "อวิชชา" ทั้งหลาย

ที่จริง "**มหาพรหม**" นั้น มีความหมายกว้าง ๆ ว่า ผู้มีความเป็น "พรหม" ไม่ว่าชนิดใด ลักษณะไหน อันพึงสั่งสมใส่ตนมากเท่าใด ๆ. ก็เรียกว่า **ตำแหน่งแห่งสภาพผู้มากมาย ผู้ยิ่งใหญ่ด้วย "สิ่งที่มี" นั้นๆ** ถ้ามีความเป็นพรหมที่เป็นคุณลักษณะชั้นดีมีปริมาณมาก ก็เป็น "มหาพรหม" ชั้นดีมาก ถ้ามีความเป็นพรหมที่เป็นคุณลักษณะเลวและปริมาณมาก ก็เป็น "มหาพรหม" ชั้นเลวมาก และถ้ามี

ความเป็นพรหมชนิดใดๆ แล้ว**แถมยึดไว้หวงไว้ด้วย**ทุกชนิด ก็ยิ่งทั้งเป็น "มหาพรหม" ที่มีความเป็น "พรหมปาริสัชชา" จัด ก็ยิ่งเลวหนักใหญ่ **ต้องมีความเป็น "พรหมปุโรหิตา" เข้าไปร่วม เข้าไปแก้ไข ให้คืน ให้วาง ให้แจกออก** "มหาพรหม" จึงจะเป็น "มหาพรหม" ที่ดีขึ้นสูงขึ้น ดังนั้น "**พรหมปุโรหิตา**" **จึงมีความสำคัญมาก ที่จะทำให้ความเป็น "มหาพรหม" มีค่า มีคุณงามความดีแท้ๆ มีความประเสริฐขึ้นได้** จึงได้อธิบายกันเป็นปุคคลาธิษฐาน หรือ มักจะพูดกันว่า "*พรหมปุโรหิตา*" *นั้น เป็นครูของ* "*มหาพรหม*" ก็ถูกต้องโดยสภาวะธรรม ดังนี้

แต่ระวัง ! ระวังให้มากทีเดียว **อย่าหลงยึดหลงติดความเป็น "พรหมปุโรหิตา" หลงความใหญ่ในการเป็นครูเป็นอาจารย์ ซ้อนซ้ำเข้าไปในตนอีก เป็นอันขาดเชียว** มันน่าเสียดายและร้ายเหลือ **เพราะไม่เกิด "ความจบ" มันเลยเถิดเป็น "วัฏฏะ" ขึ้นอีก** แล้วมันก็จะวนลงไปเป็น "มหาพรหม" ที่ยิ่งชั่วร้าย ซ้ำเลวหนักลงไปอีกตาม "สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน"

และการแสดงออก นำออกแจก หรือ การคืนแก่โลก วางเสียจากเรานั้น มันมีรายละเอียด ที่จะแยกอธิบายได้อยู่อีกคือ มีข้อแม้อยู่ว่า ถ้าจะแสดงออก หรือ นำออกแจกนั้น **สิ่งที่เป็น "คุณงามความดี" จึงควรจะนำออกแจก หรือ นำไปวางให้แก่คนอื่น ๆ ให้เขารับไป** และคุณงามความดีนั้น ก็ควรจะเป็นคุณงามความดีของตน ยิ่งเป็นอุตตริมนุสสธรรมแล้วต้องเป็นที่มีในตน จึงควรอวด ควรแสดง ควรให้คนรู้คนเห็นได้ สิ่งใดเรื่องใด ตนยังทำไม่ได้ ตนยังไม่บรรลุแจ้งเป็นปฏิเวธธรรม เป็นญาณทัสสนะแท้ๆแล้ว ยังไม่บังควรนำออกแจก หรือ นำไปหว่านอวดให้แก่คนอื่นจริง ๆ โดยเฉพาะสิ่งที่เป็นเพียงแค่ตนได้ฟังมายังไม่ถ่องแท้ ยังไม่รู้ไม่เห็นไม่แจ้งทะลุ สัมผัสแท้ๆ อย่าพึ่งเอาไปแจก เอาไปแสดงสุ่มสี่สุ่มห้า มันจะบกพร่อง หรือ มีอะไรแฝง ๆ ไปกับการแจกของผู้ยังไม่บรรลุนั้นเสมอ ๆ นั่นคือ การแจก หรือ การนำไปวางให้แก่คนอื่นๆ เขารับไป ที่ควรรู้ให้ดี และ ควรคำนึงที่สุด

ทีนี้เรื่องของการ*คืนแก่โลก* หรือ *วางเสียจากเรา* ก็คือ เรื่องใดสิ่งใดที่เป็น "ความต่ำ ความเลว" **ก็จงทำลายให้สิ้นลงในตัวเรา** อย่าให้ใครรู้ใครเห็นประเจิดประเจ้อ หรือ อย่านำออกอวดเป็นอันขาด (แต่ต้องเปิดเผยแก่ผู้ควรเปิดเผยที่สุด ตามเชิงที่พระพุทธเจ้าพาทำ) จงทำลายอย่าให้เหลือปรากฏอยู่ที่เรา และอย่าให้มันมีบทบาท มีเชื้อเหลือค้างอยู่ที่เรา จนใคร ๆ เห็นได้ ซึ่งเขาอาจจะรับช่วงถ่ายทอดเอาไปได้จากเรา **เราต้องไม่ให้มีที่เรา จนกลายเป็นยังมีให้ผู้อื่นเห็นดี เห็นตามอยู่ แล้วเขาเลยแอบรับไป** ไม่อย่างนั้น มันจะยังได้ชื่อว่า เราแจกสิ่งนี้ให้แก่ใคร ๆ เขาอยู่เหมือนกัน แต่เป็นแจกสิ่งต่ำ แจกความเลว เราต้องพยายามรู้ "ตัวเลว" นั้นให้ได้ แล้วละล้าง เลิกยึดที่จะทำเช่นนั้น มีเช่นนั้น เป็นเช่นนั้น เสียให้ได้ คำว่า **วางเสียจากเรา** คือ เช่นนี้ คำว่า **คืนแก่โลก** ก็หมายเอาอย่างนี้ คือ กายกรรม วจีกรรมที่ดีนั้นมีที่เรา แต่มโนกรรมที่ดี เราก็ไม่หลงใหลไม่ยึดมั่นว่า เราเป็นเจ้าของดีนั้น หรือ ยิ่งกายกรรม วจีกรรม ทั้งมโนกรรมที่เลวแล้ว ก็ยิ่งต้องฆ่ามัน ดับสูญมันลงที่ตัวเรานี่เอง อย่าให้มีอยู่ที่เราได้เลย จึงจะเป็นการ**วาง** และ **แจก**ที่ดี

นั่นคือ ความหมายที่จะเป็นผู้สูงขึ้น โดยใช้คำว่า "วาง" หรือ "แจก" ที่ถูกต้องควรแท้

ความเป็น "มหาพรหม" ก็จะยิ่งใหญ่ และ สูงด้วยคุณงามความดี ตามนัยที่ได้อธิบายมานั้นแล

เนื้อหาสาระแท้ ๆ ของ "พรหม" มันก็มีเป็น **"ยึด" (ปาริสัชชา) "วาง" (ปุโรหิตา)** และ ยึดมาก หรือ วางมาก ก็เป็น **"มหาพรหม"** ตามคุณภาพที่ยึด คุณภาพที่วางนั้นๆ จะเป็นใหญ่ทางยึด หรือ จะเป็นใหญ่ทางวาง ผู้เข้าใจได้ ก็น่าจะรู้ดีแล้วว่า อย่างใดควร อย่างใดไม่ควร ซึ่งก็จะเห็นได้เป็นสามัญลักษณะ หรือ เป็นไตรลักษณ์ที่**เกิด ๆ ดับ ๆ ยึด ๆ วาง ๆ มาก ๆ น้อย ๆ** เป็นปฏิภาคสลับซับซ้อนกันกลับไปกลับมาอยู่เท่านี้เอง **หากแม้นใคร "วาง" ได้แล้ว ยังไปเผลอไผลยึดมั่นปั้นอารมณ์ ยึดย้อนเอาความเป็นครู**

403

เป็นปุโรหิตาของตนซ้ำแซกเข้าไปเสพย์ เข้าไปติดอีก ก็น่าเศร้ายิ่งนัก อันเป็นได้ มิได้ ง่าย ๆ เสียด้วยนา ระวัง ! นี่เป็นความสุขุมลุ่มลึกที่ควรรู้ และ ควรระวังยิ่ง

• เมื่อสิ่งที่มีในตน ไม่ว่าคุณภาพแบบใด ถ้า**มีจำนวนมีปริมาณมากน้อยเพิ่มขึ้นจาก ไม่มีเลย เป็นชักมีขึ้นมาบ้างแล้ว** ก็เรียกว่า เพิ่มขึ้นไปเป็น "**ปริตตาภาพรหม**" ซึ่งหมายความว่า **ยังมีประมาณ หรือ มีจำนวน หรือ มีค่าน้อยอยู่** ถ้าแยกลักษณะ แบ่งแง่แบ่งมุมของสิ่งที่มีที่เป็นออกไปอีก ก็อาจจะตั้งชื่อ "**พรหม**" **ย่อย ๆ** ออกไปได้อีกมากมาย และ ตามจริงมันก็เกิดก็เป็นเองอยู่แล้ว แม้จะไม่มีใครเจตนาจะต่อจะตั้งอย่างเป็นกิจลักษณะ ก็ตาม

เช่น เทวดา หรือ พรหมที่เรียกว่า "มานุสสุตตมะ" ซึ่งหมายความถึงจิตวิญญาณที่เป็นผู้หลงอยู่กับความเป็นมนุษย์อันสูงอันวิเศษ คือ ผู้ติดยึดอยู่กับความสูงความเลิศของตน ผู้ใดยึดมากยึดน้อย สูงมากสูงน้อยเท่าใด ก็เป็นตามสภาวะธรรมที่ยึดนั้น ๆ นี่ก็เป็นแง่หนึ่ง หรือ เป็นคุณภาพ คุณลักษณะ อย่างใดอย่างหนึ่ง อันแตกปริแยกย่อยไปได้ ดังกล่าวแล้ว

มีอื่น ๆ อีก เช่น เทวดา หรือ พรหมที่เรียกว่า "ขิฑฑาปโทสิกะ" ซึ่งหมายถึงจิตวิญญาณที่เป็นผู้หลงอยู่กับความเพลิดเพลินจนเกิดความเสียหาย หรือเป็นผู้ถูกความรื่นรมย์สุขสบายใจ นั่นเอง ทำให้ตกต่ำ ทำให้เลวลง คือ ผู้มีความสุขสนุกสบาย นั่นแหละ เป็นโทษแก่ตน นี่ก็เป็นอีกแง่หนึ่ง เหลี่ยมหนึ่ง คุณลักษณะหนึ่ง

ยังมีอีก เช่น เทวดา หรือ พรหมที่เรียกว่า "มโนปโทสิกะ" ซึ่งหมายถึงผู้หลงอยู่กับจิต หลงอยู่กับความนึกคิด จนเกิดความเสียหาย หรือ ผู้ถูกความยึดมั่นถือมั่นในอัตตา ที่เป็นมโนมยอัตตา เป็นอรูปมยอัตตา ใด ๆ ก็ตาม ทั้งของตนและของผู้อื่นที่ตนหลงยึดตนเข้าใจว่า ดี หรือ ไม่ดี *แล้วก็ไม่ยอมอนุโลมปฏิโลม ยังจะยึดถือผิดถือถูก เพ่งโทษมุ่งทำลายกันอยู่ เอาจริงเอาจังอยู่อย่างไม่ยอมลดราวาศอก เพราะความหลงยึดในทิฏฐิในมานะของตน อันมีเพียง "มโน" นั่นแหละยืนหยัดอยู่ คือ ผู้มีความรู้ นั่นแหละ เป็นโทษเป็นภัยแก่ตน โดยเฉพาะ*

เพราะความหลงยึดเอาเป็นเอาตายของตนเอง นั่นเองแท้ๆ ที่ทำ"ทุกข์"ให้แก่ตนอยู่ ดังนี้เป็นต้น

มีอีกมากมายเยอะแยะหลากชื่อนักหนา หรือ แม้แต่ชื่อ "พรหม" ต่างๆ ที่ตั้งขึ้นเรียกพรหม ๑๖ ชั้น อันต่อจากชื่อ "**ปริตตาภา**" นี้ ไปจนครบ ๑๖ ชื่อนั้น ก็ล้วนเป็นชื่อ แยกส่วนละเอียดแบ่งแง่แบ่งมุม แห่งการยึดการวางของ จิตวิญญาณอยู่ทั้งสิ้นด้วย นั่นเอง พรหมใด *มีคุณลักษณะแบบใด***น้อย (คือ ไม่มาก)** ก็*เป็น"ปริต-ตาภา" ในลักษณะนั้นแบบนั้น* ซึ่งผู้เข้าใจแจ้งในสภาวะในคุณลักษณะแท้ๆแล้ว ก็ไม่จำเป็นจะต้องมีชื่อตั้งขึ้นมาเรียก ก็ได้ เพราะยิ่งมีก็ยิ่งมากเรื่อง ดังที่ต้องอธิบายยืดยาวอยู่ในขณะนี้ นี่ไงล่ะ ! ก็เพราะเขาได้ตั้งมันมากชื่อมากบัญญัติมากภาษามาแล้วนั่นเอง **ข้อสำคัญให้เราเข้าใจ "กุศล" และ "อกุศล" ให้แท้ ให้จริง และเข้าใจสภาวะการหยุด การวาง ไม่ยึดไม่ติดในกุศล และ อกุศลให้ได้ชัดๆเจนๆ แล้วก็ใช้ปัญญารู้อนุโลมปฏิโลมเลือกอยู่ เลือกทำแต่ส่วนที่เป็น "กุศล" ตามกาละเทศะ ให้เป็นสัมมา ให้เป็นมัชฌิมาในโลกเท่านั้น ก็เป็นหลักเกณฑ์ที่ง่ายสุดดีสุดแล้ว ขอให้ใช้ "ปัญญา" "เพ่งรู้–เพิ่มรู้" ขึ้นไปๆ เรื่อยๆ ก็แล้วกัน**

และถ้ามีคุณลักษณะแบบใด อย่างไหนมากมาย มีปริมาณเพิ่มขึ้น ก็เรียกว่า "**อัปปมาณาภาพรหม**" ซึ่งหมายความว่า *มีประมาณ***มาก** *อาจจะมากจนนับไม่ได้ มากจนไม่มีขอบเขตโน่นแหละ เป็นที่สุด (หมายความว่า จะมากไปเท่าใดๆ ก็ได้ ไม่กำหนด ผู้มากเท่าใด ก็เป็น"อัปปมาณาภา" เท่านั้น)* โดยนัยเดียวกันกับ "ปริตตาภา" เป็นแต่ว่า "ปริตตาภา" นั้น หมายเอา**ความน้อย** "อัปปมาณาภา" นั้น หมายเอา**ความมาก** ซึ่งแล้วแต่จะมาก–จะน้อยในแบบนั้นๆ แง่นั้นๆ

เช่น จิตวิญญาณของใครยังติดยึดความสนุกรื่นเริงมาก แต่ยังรักชอบความสงบความเฉยน้อย ก็เป็นพรหม "อัปปมณาภา" ในแบบ "ขิฑฑาปโทสิกะ" แต่เป็นพรหม "ปริตตาภา" ในแบบ "สันตุสสะ" **และก็อยู่ใน จิตวิญญาณของบุคคลคนเดียวกันนั้นเอง** เป็นแต่ว่ามี**การแยกแยะแง่เชิง**ของจิต**วิญญาณให้มันละเอียดลึกซึ้งมากยิ่งๆ เข้าไป เท่านั้นแหละ**

405

"อาภัสสราพรหม" เป็นชื่อพรหมชั้นที่ ๓ ในชุดนี้หมู่นี้ *(คือ ปริตตาภา–อัปปมาณาภา–อาภัสสรา)* หรือ เป็นชื่อลำดับที่ ๖ ของพรหมทั้งหมด ที่ไล่เรียงลำดับมาแล้ว ก็เหมือนๆ กันนั่นเองกับ "มหาพรหม" คือ ใหญ่ยิ่ง เป็นแต่ว่า "อาภัสสรา" นั้น หมายความว่า มีมาก มีจริง มีคุณภาพยิ่งขึ้นจน**เรืองรองส่องแสง** ล้นพ้นออกนอกตนนอกตัวนอกร่างนอกกาย ประดุจเปล่งรัศมีออกมารอบๆ กายเลยทีเดียว ซึ่งก็ไม่ใช่ของแปลกอะไร หรือ เป็นเรื่องยากอะไรที่จะเข้าใจไม่ได้ ผู้ใดมีคุณลักษณะอะไรในตนมากมายจนล้นออกนอกตนนอกตัวประดุจเป็นรังสี เป็นรัศมีฉายออกมาให้คนเห็นได้ ที่เราเรียกในภาษาไทยๆ ชัดๆ ว่า "ราศี" นั่นเอง อันมาจากรากศัพท์บาลีคำว่า "ราสิ" (สันสกฤตว่า "ราศิ") ซึ่งแปลว่า กอง ก้อน กลุ่ม ฝูง หมู่ พวก ประชุมกัน หรือ รวมกันเข้ามีมากจนเห็นชัด ลักษณะเช่นนี้แหละเรียกว่า **"อาภัสสราพรหม"**

เช่น รัศมีแห่งความเป็นผู้มีความทุกข์แสดงออกในบางคน ราศีแห่งความเป็นผู้มีสุขที่เปล่งออกจากบางคน หรือ แม้ทางโลกๆ เขาก็พูดกันเช่นว่า ราศีแห่งความเป็นใหญ่ เป็นโต ราศีแห่งความเป็นเศรษฐี ราศีแห่งความเป็นคุณนายคุณหญิง ดังนั้น *รัศมีแห่งความเป็นผู้มีเมตตา ราศีแห่งความเป็นผู้มีภูมิรู้ ราศีแห่งความเป็นผู้มีความสงบ ฯลฯ* ก็ย่อมเห็นได้ รับสัมผัสได้ รู้ได้โดยญาณปัญญาอย่างแท้จริง **ผู้มีตาเก่ง ตาปัญญา ตาพุทธ ก็ย่อมเห็นความเป็นพรหมนี้ได้ ผู้มีตาทิพย์ เห็นถึงจิตภายในได้ด้วย ก็เก่งรอบทั้งนอกใน** ดังนี้เป็นต้น ต้องพยายามเห็นทั้งนอกทั้งในให้ครบให้ชัด มันจึงจะเข้าใจคนผู้นั้นๆ ได้ไม่พลาด

พรหมอีก ๓ ชื่อ ในชุดที่ ๓ นี้คือ *ปริตตาสุภาพรหม–อัปปมาณาสุภาพรหม–สุภกิณหาพรหม* ก็แทบจะไม่ต้องอธิบาย ก็ได้ ยิ่งผู้มีความเข้าใจใน "สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน" (ปริวัฏฏ์ ๓) แล้ว ยิ่งง่ายมาก ชุดที่ ๓ นี้ ก็เทียบได้ หรือ เรียกได้ว่า เป็นหมู่ที่ใหญ่เพิ่มขึ้น **มากยิ่ง น้อยยิ่ง**ขึ้น สูงยอดขึ้น ต่ำโคนรากลง ยิ่งๆ ไปอีก มีความเป็นสภาพผลที่สะกัดของ ชุดที่ ๑ และ ชุดที่ ๒ เป็นความยิ่ง เป็นความเด่นความชัด สำหรับผู้ยิ่งเกิดญาณ แต่ยิ่งเป็นความสุขุมลึกล้ำยิ่งยากรู้ สำหรับผู้ยังตามไม่ถึง นั่นเอง ก็เหมือน "มหาพรหม" กำหนดเรียก

406

ผู้มีคุณลักษณะ และ ปริมาณ**ใหญ่ยิ่ง**ใน พรหมที่ ๑ กับ พรหมที่ ๒ ส่วนชุดที่ ๓ ก็กำหนดเรียกผู้ที่มีคุณลักษณะ และ ปริมาณ**ใหญ่ยิ่งมากยิ่งน้อยยิ่งดียิ่ง ยิ่งรู้ยากขึ้น** ในชุดที่ ๑ กับ ชุดที่ ๒ มันเป็นปฏิภาคทวีขึ้น โดยนับกันทั้ง "ชุด" นั่นเอง และมีข้อแม้กำกับชัดลงไปว่า ต้อง "ดีขึ้น" คือ "สุภา" คำนี้ เป็นคำกำกับบอกแจ้ง (หรือ หมายความว่า ต้อง "ดียิ่งขึ้น" หรือ "จัดยิ่งขึ้น–ลึกล้ำยิ่งขึ้น" ก็ได้)

ในตัวมันเอง **"ปริตตาสุภา"** ก็หมายความว่า **แม้มีประมาณน้อย ก็เป็น "คุณงามความดี" นั่นแหละ มีเพิ่มขึ้น จริงขึ้นมา** โดยมีคำว่า "สุภ" เพิ่มขึ้นมา ในคำว่า "ปริตตา" เป็น "ปริตตาสุภา"

"อัปปมาณาสุภา" ก็โดยนัยเดียวกัน แต่หมายความว่า **มีปริมาณแห่งคุณงามความดีมากมาย จนไม่มีขอบเขตยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก** เท่านั้นเอง

ส่วน **"สุภกิณหาพรหม"** นั้น ก็เป็นผู้มีคุณงามความดีมากมาย จนไม่มีประมาณอย่างแท้จริงนั่นแหละ มีกันจนเต็มรูปจนเห็นได้ชัด ไม่ใช่แค่แสงรัศมีเรืองรองกันล่ะ แต่เห็นได้ชัด รู้ได้ถ้วนทั่ว เป็นผู้มี "สุภ" คือ ความดีงามแท้ ๆ เป็นความเห็นได้รู้ชัด ๆ ตัดเด่นออกมาเลย ประหนึ่งคนจน ๆ อยู่แท้ ๆ วันนี้ พอพรุ่งนี้กลายเป็นคนร่ำรวย ผิดไปจนกระทั่งเห็นได้ชัด เช่นนี้ เรียกว่า **สุภ, สุภา** หรือเรียกว่า ได้รับสิ่งดีอย่างแรง (เหมือนคนได้ลาภ เลยทำให้เป็นคนรวย) แบบนี้ในภาษาไทยเราก็เรียกว่า "โชค" คือ ดีอย่างแรง (สุภ แปลว่า งาม, ดี, โชค) นี่คือ ความหมายของ "สุภ" ในที่นี้

หว่าถ้าจิตวิญญาณของผู้นี้ **ยังยึดมั่นถือมั่น ยังลุ่มหลง ยังเสพยังติด ไม่รู้เท่ารู้ทันในความใหญ่ ความดีงาม ความสูง ความยิ่งใด ๆ นั้น** มันก็ยังเป็น "โลก" เป็น "อัตตา" เป็น "สมมุติสัจจะ" ผู้ทรงฤทธิ์มายาที่แสนสวยซ้อนซ้ำตามเล่นงานอยู่อย่างร้าย และเป็นได้ง่าย ๆ ด้วย นั่นคือ "ผลเสีย" คือ ข้อผิดข้อบกพร่องของ "พรหม" ชั้นนี้ นี่เป็นสภาพของ "**กิณหา**" ที่คู่มากับคำว่า "สุภ" ของ "**พรหมสุภกิณหา**"

407

พอพูดกันถึง "ผลเสีย" หรือ ข้อผิด ข้อบกพร่องของ ความดี–ความสูงส่งชั้นนี้ ขึ้นมาแล้วนี้ มันก็ง่ายๆ ตื้นๆ พูดปุ๊บ ! ใครๆ ก็เข้าใจได้ปั๊บ ! ง่ายๆ แล้ว *นี่ในเหลี่ยมโลก* จะรู้สึกว่า ง่าย เข้าใจง่ายเห็นง่าย เรื่องไม่ยากเลย *แต่ในเหลี่ยมแห่งธรรมะ หรือ ในเหลี่ยมแห่งความเป็นจริง* **มันสุขุมลุ่มลึก ซ่อนซ้อนเบาบางธุลีละออง หรือ เป็น "มายาแสนกล" สนิทเนียน ยากแก่การรู้ตัวใน "เจ้าตัว" อย่างเหลือจะกล่าวทีเดียว**

ลองพูดถึงข้อเสีย จุดบกพร่อง ที่จะต้องแก้ของ "พรหม" ชั้นนี้ อันคือ สภาพของ "กิณหา" นั่นเอง นี่ อีกทีดูซิ

นั่นคือ....เมื่อ "ทำคุณงามความดี" ได้แล้วออกมากมาย ก็จะต้องทำใจ "วาง" ใน ความดี–ความเป็นคุณงาม นั้นๆ "ของตน" เสีย จะต้องไม่ลุ่มหลง จะต้องไม่ยึดถือเป็นตัวเป็นตน หรือ เป็นของตน จะต้องไม่เสพย์ไม่ติด "คุณงามความดี" ของตนนั้นๆ ดังนี้ มันไม่เห็นจะยากเย็นอะไร จริงไหม ? ก็ "วาง" เสีย ก็อย่าหลง–อย่าเสพย์ติดมันเสีย ก็สิ้นเรื่อง ! เหมือนๆ กับตัวอย่าง เช่น คนธรรมดาทั่วไปนี่แหละที่ทำตนให้เจริญให้ใหญ่ให้โตได้แล้ว แต่ก็ยิ่งหลงยึดในความใหญ่ความโตอยู่นั่นแล้ว ! ขี้เบ่ง ขี้เอ๊ก หลงแบกความใหญ่ หลงอำนาจ วางศักดิ์ศรีแห่งความใหญ่ความโตไม่ลง นี่คือ **จุดเสีย(กิณหา)ที่ตรงข้ามแห่งความดี(สุภ)จุดนี้** คนใหญ่คนโตทั่วไปนี้ เขาก็เชื่อแน่ว่า มันไม่ใช่เรื่องยากอะไร ! และเขาก็คิดว่า เขาได้ "วาง" **จุดเสีย**นี้แล้ว ไม่หลงใหล**ข้อบกพร่อง**นี้ กันทุกคน จริงๆ เหมือนกัน !

สายตาตื้นๆ ก็มองออกว่า รู้ง่าย และจะรู้สึกว่า ไม่เห็นยากอะไรเลย จริงๆ แต่โดยสัจจะนั้น **ยากยิ่ง**เหลือแสนล่ะ ! จะบอกให้ **ยากทั้งที่จะ "รู้ตัว" และยากทั้งที่จะทำให้ "ดับตัวเลว-ฆ่าตัวไม่ดี" นั้นๆ ให้สูญสิ้นซากเชื้อ** จริงๆ ! !

ใน**ทางธรรม** โดยเฉพาะ "โลกุตตระ" ชั้นสูงๆ แล้ว ยิ่งมีคุณงามความดีมากมาย ก็ยิ่งจะต้อง ไม่หลงตน ไม่ยึดมั่นถือมั่น ให้ได้ยิ่งๆ เท่านั้นๆ **ดังนั้น ถ้ายังหลงตนยึดมั่นถือมั่น ก็ยัง "เลว" ถือว่า ยิ่ง "เลว" ยิ่ง "ต่ำ"**

408

ซ้ำซ้อนขึ้นไปเสียอีกด้วย ยิ่งผยองในคุณงามความดีมากเท่าใด หลงหยิ่ง หลงแม้เผลอเหิ่อเหิมภาคภูมิอยู่เท่าใด ๆ ก็ยิ่งเป็น "ความเลวความต่ำ" มากเท่านั้น ๆ

เพราะมันยังไม่เอนเข้าสู่ "สุญญตา" ยังเป็นเพียงละโลกฝ่ายซ้าย แต่ย้ายมายึดโลกฝ่ายขวา หรือ เอาให้แน่ ๆ ก็คือ หอบแน่นทั้งโลกฝ่ายซ้าย แล้วยังแถมเก่งกาจข้ามไปคว้าเอาโลกฝ่ายขวามาหอบแน่นเข้าให้อีก กล่าวคือ สภาวะความยึด–ความวาง ก็ยังเรียนรู้ไม่ออก ยังได้แต่ยึด ที่เขาว่า "วาง" ๆ นั้น เป็นอย่างไร มีสภาวะอย่างไร ก็จับยังไม่ติด ทำให้แก่ตนไม่เป็นเลย แล้วยิ่งไปสร้างความใหญ่ ความโต ความเด่น ความดี แถมเข้ามา "ยึด" เพิ่ม มันก็ยิ่งจะต้องยินดีหนัก ก็ยิ่งจะถมหนักทับตนเข้าไปอีก นั่นเอง จึงไม่ได้ชื่อว่า "พ้นโลก" เลย แต่จะแบกโลกแน่นเข้าไปอีกด้วยซ้ำ ต้องพยายามทำความเข้าใจให้ดี ๆ *ถ้าแม้นยังเอาจิตไปยึดถือผูกพันหลงใหลอยู่ใน "สมมุติสัจจะ" นั้น ๆ อยู่* ก็ชื่อว่า **เป็นความมืด ความไม่สว่างไสวใน "อนัตตาธรรม" ที่แท้ มันยังเป็นความชั่ว ความดำอยู่ อันเรียกว่า "กิณหา"** (กิณหา แปลว่า ดำ, ชั่ว, เลว, มืด ตรงกันข้ามกับ สุภ หรือ สุกกะ นั่นเอง)

ในขณะนี้เรากำลังพูดกันถึง "พรหม" ถึงสภาพจิตวิญญาณที่เรียกว่า "สุภ-กิณหาพรหม" ซึ่งก็เป็นเรื่องของคนผู้หลงยึดมั่นสภาวะจิตอย่างนี้ ๆ เป็นเรื่องของคนผู้ที่มีชีวิตปกติลืมตา หาใช่ผู้ประพฤติ "ฌานหลับตา" และ หาใช่สภาพอัตภาพ (อัตตา) ที่เป็น "ลิเกละครในหัวใจ" ของคนจำพวกหนึ่ง ไม่ ผู้ยึดมั่นถือมั่น "จิต" หรือ "วิญญาณ" ของตน ที่ไปหลงภพ หลงชาติ หลงแดนแห่งความดีความงาม โดยก่อแต่ "ธรรมารมณ์" แห่งความดีงามนี้ ให้แก่ตน แล้วก็หลงกอดหลงเกาะแน่นยึดมั่นเอาเป็นเอาตายอยู่ในระดับความเป็น "พรหม" อย่างนี้ ก็เรียกว่า เป็น "สุภ-กิณหาพรหม" คือเรียกว่า ดีทางโลกเยี่ยม แต่ยังเลวยอดทางโลกุตตระเหมือนกัน เพราะผู้ที่ไม่แจ้งในอนิจจัง–อนัตตาจริง ๆ นั้น ยิ่งได้ ยิ่งมีคุณงามความดีมากเท่าใด

ก็ยิ่งหลงใหล ยึดมั่น ภาคภูมิ เหนียวแน่นยิ่งเท่านั้น ๆ (ทางโลกเรียกว่า เห่อเหิม หรือ เมายศ – บ้าอำนาจวาสนา) เป็นเรื่องสำคัญมากในสังคมมนุษย์ **ถ้าผู้มีศักดิ์ศรี มีอำนาจ มีความเจริญยิ่งใหญ่ในทางโลก ไม่มีสารธรรมดังกล่าวนี้ในหัวใจแท้** สังคมมนุษย์ก็เสื่อมต่ำทุกข์ยาก และโลกแทบทุกสังคมทุกวันนี้ มันทุกข์ยาก ก็เพราะ*ความไม่รู้จักสารธรรมดังกล่าวนี้* **และไม่ได้เรียนรู้ ไม่ได้ฝึกตนสร้างภูมิโลกุตตรธรรมแท้ ๆ นี้ ให้แก่ตนกันจริง ๆ นั่นเอง** จึงไม่มีหลักประกันที่มั่นใจอะไรได้เลย ที่โลกจะสันติสุขได้อย่างแท้จริง สังคมมนุษย์ก็จะคงถูกเอาเปรียบอยู่ จะได้รับความเสียสละ ก็เพียงเศษกาก หรือ เป็นเพียงฉากแห่งละครฉากแล้วฉากเล่า เพื่อแลกมาซึ่งโลกธรรมให้ยิ่ง ๆ ขึ้น **หากตราบใด มนุษย์ไม่มุ่งมั่นยึกตนสนใจในโลกุตตรธรรม นำเอาสภาวะแห่งเมตตา–กรุณา–มุทิตา–อุเบกขา มามีจริง เป็นแท้ ในมนุษย์ให้ได้แล้ว** "สันติสุข–สันติภาพ–อิสระ–เสรีภาพ" ในโลกมนุษย์ ก็จะมีแต่เพียง ภาษากล่าวขาน และ จะเป็นนิทานตลกของมนุษย์ในอนาคต อย่างจริงยิ่งกว่าจริงที่สุด มันเป็นความยาก อย่างลึกซึ้ง สำหรับผู้แยกโลกแยกธรรมไม่ออก หรือ แยกโลกียะ แยกโลกุตตระไม่ออก *ดังนั้น จึงมี "สุภกิณหาพรหม" มากมายเหลือเกิน ในคนขั้นผู้ใหญ่ ผู้ยิ่งใหญ่ ผู้เจริญ ผู้สูงส่ง ผู้สูงศักดิ์ ผู้ร่ำรวย หรือ ผู้มหาศาลในทางใด ก็ตาม*

"พระพรหม" ในคนเป็นๆ ธรรมดาๆ อย่างนี้แหละ ที่ควรเรียน ควรรู้จัก และมีมากมายก่ายกอง ให้พิสูจน์ ให้รู้จัก ให้เห็น ก็ขอให้พยายามเห็นเสียบ้าง อย่าไปหลงพระพรหมตามนิทาน พระพรหมหลอกกินเครื่องเซ่นให้มากนัก **และที่สำคัญที่สุดก็คือ "พระพรหม" ในตัวเรา อันเป็นจิตเป็นวิญญาณของเราเองนั่นแล ควรเรียนให้รู้ ดูให้แจ้ง แล้วดับความเป็น "พระพรหม" ลงเสียให้ถูกต้อง สร้างความเป็น "พระพรหม" ให้ได้ตามระบบโลกุตตรธรรมจริง ๆ มันเป็นเรื่องของความลุ่มลึกของ "จิต" และจะเป็น "ความเร้นลับ" โดยแท้ สำหรับผู้ไม่มีญาณปัญญา อันสามารถแทงทะลุเข้าไปจนเห็น "กิณหาพรหม" (ความยึดอันดำมืดแห่งจิต) ของตนเอง** ในความแท้จริง ผู้ใดรู้แจ้ง

410

และแทงทะลุ "จิต" ตนได้ เห็นไฝฝ้าแท้ๆ ราคีชัดๆ ของตนจริง ย่อมจะรีบล้าง รีบทำความสะอาด ทำ "การวาง" ให้แก่ตน เป็นไปโดยธรรม อย่างดีที่สุด สูงสุด ทันทีแต่เพียงอย่างเดียว จะไม่หยิ่ง ผยอง มานะสังโยชน์จะเสื่อมคลาย หลุดลุ่ยลงง่ายดาย จริงๆ

โดยเฉพาะ "**สุภกิณหาพรหม**" **ในร่างของนักบวช หรือ นักปฏิบัติธรรม** ซึ่งที่จริงเป็นผู้ได้ดีแล้วทีเดียว เป็นผู้ทรงภูมิ มีภูมิโดยจริง คือ มีคุณงามความดีแล้ว มีธรรมในตนแล้วทีเดียว ถึงขนาดสูงยิ่งแล้วทีเดียว ก็มี แต่หลงใหลในความดียึดมั่นเอาะเป็นเอาตาย ในความสูงความดีนั้นจนเกินไป ก็ยิ่งเป็นที่น่าเสียดายยิ่งนัก เช่น พระอนาคามี ผู้สูงยิ่งแล้ว เพราะละอัตภาพในโลกต่ำ เลิกขาดในโลกอบาย–โลกกาม–โลกธรรม ๘ มาได้ กระทั่งเหลือแต่เพียง อัตภาพของ "อัตตาในอัตตา" แห่งตนนี้เท่านั้น ทว่ากลับยิ่งหลงยึดใน "ความดีที่เป็นความจริง" ของตนนี้ (ซึ่งมันก็น่ายึดน่าหลงน่ายินดีน่าบูชาอย่างยิ่งจริง ๆ เสียด้วย) และนี่แหละคือ รูปราคะ–อรูปราคะ ที่ซับซ้อนซ่อนแฝงสุขุมยิ่ง ที่ต้อง "รู้ยิ่ง" ซ้อนภูมิรู้ ที่ตนได้ ตนมีเข้าไปอีกให้ได้ **ตนยิ่งสูง ก็ต้องยิ่งต้องลดความสูงของ "ตนในตน" (เป็นเรื่องของ รูปจิต – อรูปจิต โดยแท้ ๆ ตรง ๆ) ให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก** ถ้ารู้เช่นนี้ไม่ได้ ลดละ "อัตตาในอัตตา" ดังนี้ ไม่ลง วาง "อัตตาในอัตตา" ดังกล่าวนี้ไม่ขาด ก็นั่นแหละ คือ "สุภกิณหาพรหม" สูงแล้วทีเดียว แต่สูงไม่ได้ ดีไม่ดีจะพาลพลอยพาทำให้ตนดูต่ำเป็นเสียหายแย่ไปด้วย ก็เป็นได้จริง ๆ และ อย่าคิดว่าสภาพของผู้เป็น "สุภกิณหาพรหม" นั้น จะมีแต่ในคนผู้ภูมิถึงขั้นอนาคามีเท่านั้นนะ ! คนทุกระดับยังมี "อัตตา" ชนิดละเอียดเช่นนี้อยู่แทบทุกคน

ถ้า "**สุภกิณหาพรหม**" ผู้ใด ยังรู้ ยังจับ**ตัวความเป็น** "**สุภกิณหา**" **ของตัว** ก็ไม่ได้ ก็ย่อมยังละความเป็น "สุภกิณหา" แห่งตนไม่ได้ *และยิ่งถ้าซ้ำแถมหลงยึดมั่นถือมั่นถือดีในตัวตนหนักขึ้น เป็น "มานะกิเลส" เติมมานะสังโยชน์มากเข้าเท่าใด ๆ ก็จะยิ่งเห็นตนเลิศโลกยิ่งฟ้ามากยิ่งขึ้นเท่านั้น ๆ ความใหญ่ ยิ่งจะฟูเฟื่อง*

เป็นไม่กริ่งเกรง ไม่กลัวใครใดเลยในทุกมุมเขตแคว้นแดนฟ้าเหนือโลกหล้าแผ่นดิน ก็ได้ชื่อว่า **"เวหัปผลาพรหม"** เป็นพรหมลำดับที่ ๑๐ **เวหัปผลา** แปลว่า ผลเทียมฟ้า หรือ ผู้ใหญ่ยิ่งฟ้า หรือ ฟ้าไม่มีผล เรียกว่า จิตมันใหญ่ จนยิ่งฟ้ายิ่งดิน หรือ ใหญ่จนไม่มีฟ้าไม่มีดินกันแล้ว

พรหมชนิดนี้ ก็คือ ผู้ที่มีความยึดมั่นถือเก่งกาจ คือคนลืมตาโพลงๆ ที่มีความหลงตน ยกตน หรือ ยึดความยิ่งความใหญ่ความสูงของตน จิตปัญญาของคนผู้นี้เรียกว่า "จมไม่ลง" วางไม่หลุด ฉุดไม่ถอนเอาทีเดียว **ถ้าไม่รู้ตัว "ด้วยปัญญาอันยิ่ง"** (เพราะน่าเห็นใจจริงๆ มันเป็น "ความหลงในความจริง" เป็น "ความยึดในความดี" ซึ่งสุขุมและซ้อนแฝงมาก) หรือ **ไม่พยายามจริงๆ** จนหัดปล่อยหัดวางให้ได้ จนเลิกยึดมั่นในความเก่ง ความดี ความสูง ความมาก ความใหญ่ (อันเป็นความจริง) ของตนลง ก็จะคงเป็น**พรหมเช่นนี้**อยู่ตลอดอายุกัปป์แห่งความยึดมั่นนั้นๆ แม้จะตายแล้ว เกิดอีกอยู่เท่าใดๆ กี่ชาติ ก็ตาม

ยอดแห่งความเป็น "เวหัปผลาพรหม" จึงเป็นได้ทั้ง **จอมจักรพรรดิ์** ผู้ยอดหยิ่งยโส **ศักดินา** ผู้องอาจจองหอง **เศียรถีย์** ผู้มีอภิญญาเก่งกล้าทระนง หรือ **กระยาจก**ผู้ผยองในฝีมือตีกระโหลกเคาะกะลาของตน และหรือ **หนูตัวจ้อย** ที่หลงภาคภูมิยิ่งใหญ่ ในการได้ช่วยราชสีห์ติดแร้วนายพราน หลุดออกมาได้ เพียงหนเดียว แล้วก็หลงใน "ความดี" จุดเดียวนั้น ของตน ทำให้ "อัตตา" ของมันพองขึ้นโตขึ้นๆๆ วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า เมื่อไม่รู้ตัวไม่เห็นทางไม่รู้ทาง (มรรค) จะลดจะทำให้เล็กลงได้ มันก็จะเพิ่มขึ้นๆ จนคับฟ้า ใหญ่ยิ่งฟ้า ก็ได้ หรือ ที่สุด **นักบวชนักปฏิบัติธรรม**เอง มีภูมิธรรม มีคุณธรรมแล้วหลงในคุณธรรม (ซึ่งบางคน ก็เพิ่งมีเพียงน้อย ก็ดี มีมากขึ้นแค่ใดๆ ก็ตาม) หยิ่งผยองในภูมิของตน จน "อัตตา" มันยิ่งใหญ่ **เป็น "เวหัปผลา" นี้** ก็เช่นกัน และ สุดท้ายแห่งความสุดยอดของขั้นยอดสุด **พระอนาคามี** ที่จมไม่ลง ปลงไม่ได้ รู้ไม่ออก "อัตตาในอัตตา" ก็จะนับวันโตใหญ่คับฟ้า **เป็น "เวหัปผลาพรหม" แท้ๆ** จนได้ ฉะนี้แล

412

ส่วนพรหมลำดับที่ ๑๑ คือ "**อสัญญีพรหม**" หรือ "**อสัญญสัตตพรหม**" นั้น ได้เคยอธิบายมาอย่างมากแล้ว คือ *พวกยึดความ* **ไม่มีสัญญา** *ไม่รับรู้โลก ใครจะใหญ่จะเล็กอย่างไรก็ไม่เอานิยายด้วย ไม่สัญญิงสัญญาอะไรกับโลกกับสังคมกับปวงขนใด ๆ ล่ะ ใครจะยึดจะถืออะไรข้าไม่ยึดไม่ถือด้วย* ว่างั้นเถอะ แต่เขาผู้นี้ ก็ยังหลง "ยึด" **ความเป็นตน***อันสุดแสนจะรู้ "ตัว" แห่งความเป็นตนนี้ยากที่สุด (อรูปมยอัตตา)* หรือ "ยึด" ที่ตนเห็นดีเห็นชอบ **เสพย์สุข เสพย์ทุกข์ของเรา** อยู่นั่นเอง เป็นพวกที่ตรงกันข้ามกับ "เวหัปผลาพรหม" ในแง่ที่ หลงยึด หลงเสพย์ ใน "อัตตา" ของเฉพาะตน ไม่แสดงออก ไม่ปล่อยให้ใคร ทั้งโลกทั้งคน ไม่รับรู้อารมณ์โลก หรือ อารมณ์ของคน–สัตว์ในโลกนั่นเอง ตนหลงอะไร พอใจอะไร ยึดอะไร ก็อิสระอยู่แต่ตนผู้เดียว และ เสพย์ของตนผู้เดียวตามอำนาจแห่งกิเลส–ตัณหา–โมหะของตนที่ยังมีอยู่ ไม่เอาอำนาจโลกสมมุติโลก(โลกาธิปไตย)มายึด ไม่เอาอำนาจธรรม อันมีทั้ง "สมมุติ และ ปรมัตถ์" (ธรรมาธิปไตย) มาถือ เอาแต่ส่วนตนเพียงผู้เดียวเป็นใหญ่ (อัตตาธิปไตย) จริงๆ *เป็นผู้เห็นแก่ตัวจัดขัดๆ* พวกนี้ทิ้ง "โลกธรรม" ลาภ–ยศ–สรรเสริญ ได้ **แต่ยังไม่ทิ้ง "สุข"** แม้จะเป็น "พระอนาคามี" แล้วแท้ ๆ ก็ยังจะมี "วูปสม สุข" ที่ท่านติด ท่านหลงของแต่ละท่าน ตาม "อัตตา" ที่ท่าน **ยึดเสพย์** จริง และหรือ จะยังมี "โลกกามคุณ" เหลืออยู่ ก็ยังได้ ในพวกนี้ **ถ้าไม่ใช่กรณี "พระอนาคามี" แท้ และหรือแม้จะเป็น "อสัญญีพรหม" ในแบบนั่งหลับตา "ดับจิต" แล้วเสพย์สุขอยู่กับความดับความว่าง (อภิสัญญานิโรธสมาบัติ) ตามที่เคยอธิบายมาแล้ว นั้น** ถึงปานนี้ "กามานุสัย" ก็ดี "กามตัณหา" ก็ตาม ที่ต้องพักชั่วคราว เพราะถูกบีดหู–ตา–ปาก–จมูก–กาย ชั่วครู่เสียแล้วนี่ ! มันก็ยังคงมีชีวิตอยู่ ยังไม่ตายดิ้นไปไหนอยู่นั่นเอง **ถ้าไม่รู้จักหน้าตาเจ้ากิเลสพวกนี้แท้ และไม่มีอาวุธ ไม่มีวิธีการ (มรรควิธี) ที่ถูกแท้ที่ดีแท้ ทั้งไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาประหัตประหารมันจริง ๆ**

(ข้อสังเกต : **สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน** *ของธรรมจะปรากฏชัดเจนยิ่ง ๆ ขึ้น กล่าวคือ ขณะนี้สภาพธรรมของ* "**การยึด**" *ที่เรียกว่า* **พรหมปาริสัชชา** *ก็จะปรากฏ*

413

อันคือ "อสัญญี" **ก็ยึด**การดับ หรือ สุขส่วนตนท่าเดียว

"เวหัปผลา" **ก็ยึด**ความรู้ความดีที่ตนเห็นถูกเอาจริงเอาจัง แม้จะทุกข์ก็ยังยอม ยังทน ยังสู้

สภาพธรรมของ **การแสดงออก การปล่อยออก "การวาง" การแจกออกไป แผ่ออกไป เบ่งออกไป** *ที่เรียกว่า* "พรหมปุโรหิตา" *ก็จะปรากฏ*

อันคือ "เวหัปผลา" **ก็ทำให้สว่าง ต้องการแผ่ออกไปๆๆ สอนๆๆๆ อวดๆๆๆ แสดงๆๆๆ**

ส่วน "อสัญญี" **ก็วาง**โลก **วาง**ผู้คน **ปล่อยหมด** ไม่เอาภาระอะไร **วาง**สิ้นแม้แต่ความรับรู้

และแม้ความเป็น "สุภกิณหาพรหม" *ซึ่งเป็น* "อัพยากตธรรม" สำหรับผู้ยัง**ไม่มีญาณ ยังไม่มีปัญญาสามารถแบ่งแยกออกได้** *เพราะมันยังเป็น "สภาพธรรม" ที่ปนๆ รวมๆ จึงวิจัยยังไม่ออก เห็นยังไม่ได้ ปัญญาเห็นเป็นความชัดเจนยังไม่ได้ อีกอนึ่งความมากพอของเหตุปัจจัยยังไม่ถึงที่*

ณ บัดนี้ "สุภ" *นั้น ก็แยกออกมาเป็น* "เวหัปผลา" *คือ แสดงออกจ้าสว่างฟ้าไปเลย แผ่ขจายกว้างขวางออก ในมุมอวดดี เบ่งจุดดีออกให้จัด*

ส่วน "กิณหา" *นั้น ก็แยกออกเป็น* "อสัญญี" *คือ ตัดโลก ไม่อวดไม่ให้ใคร ยึดเป็น "อัตตา" เอาเอง เสพย์เองจัด จนไม่อาจจะเห็นได้ มิดสนิท (มืด,ดำ) เม้มอยู่ที่ตนคนเดียว นั่นเอง ยึดสนิทจริงๆ*

จึงเป็นการแบ่ง "ธรรม" ออกเป็น ๒ ส่วน ถ้าเรียกฝ่ายใดเป็น "กุศลาธรรม" อีกฝ่ายหนึ่งก็จะเป็น "อกุศลาธรรม" นั่นเอง **เป็นการแทงทะลุ "อัพยากตธรรม" ออกมาแล้ว** *ขอให้ตรองให้ดี จะเห็นทั้ง***สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน***ชัด และจะเข้าใจใน "อภิธรรม" ทั้ง ๓ คือ กุศลาธรรม – อกุศลาธรรม และ อัพยากตธรรม ได้ยิ่งขึ้น)*

กระนั้นก็ตาม สำหรับ "**อสัญญีสัตว์**" อันเป็น**พรหม**ขั้นสุดท้าย ก่อนจะเข้าสู่*พรหมสุทธาวาส*นี้ **ผู้ที่ยึดมั่นได้ขนาดจริงๆ มีความแกร่งกล้าสามารถจน "ดับได้"**

414

แม้ในขณะตาก็ยังลืมอยู่โพลงๆ แต่เป็นตาพร่าตาบอดใสไป ก็เป็นได้ มีได้จริงๆ **เพราะ ความหลงผิด อย่างร้ายแรง** ยิ่งเป็นในสมัยที่กิเลสเฉิดวิไล ตัณหาฉูดฉาด ดั่งปัจจุบันกาลนี้ ก็ยิ่งเป็นได้ชนิด "พลิกตำรา" จนถึงขนาด ผู้ไม่มีสภาวะธรรม ไม่มีญาณทัสสนะอย่างแท้จริง จะเอามาเพียงคาดคะเนผกผัน หรือคำนวณด้วยสูตรตรรกศาสตร์ สูตรจินตามยปัญญานั้น จะเห็นไม่ได้ เชื่อไม่ลงเอาเลยทีเดียว

แต่ยังไงๆ ก็เป็นสภาพ "**ดับรู้**" หรือคือ **ผู้ไม่ยอมรับรู้โลกจริงๆ แม้จะลืมหูลืมตาอยู่กับโลก ก็ตาม** นั่นเอง *พวกที่กำลังกล่าวถึงนี้ คือผู้ที่ไม่ได้เสพย์ความดับความว่างในขณะหลับตาสมาธิหรอก ! หว่าเป็นผู้ที่ยึดมั่นในความดับความว่าง ความไม่มีอะไร โดย "ตนก็ลืมตาโพลงๆ" อยู่กับโลก* ก็เรียกว่า พวก "**นัตถิกะทิฏฐิ**" **นี่แหละคือ พวก "อสัญญายตนพรหม" ลืมตาโพลงๆ อยู่กับโลกนี่เอง**

เป็นพวกที่ "โง่" ซ้อน "โง่" เข้าไปอีก !

คือ เขา "ดับโลก" ภายนอกลง ไม่รับรู้ ไม่เอาด้วยกับสังคมกับโลก **ทำตนเป็น "อสัญญีสัตว์"** จริงๆ ซึ่งเป็นสัตว์ที่ไม่มีความรับรู้ *ไม่ว่าใครจะกำหนดวางกฎ มีหลักเกณฑ์แห่งความเป็นอยู่แห่งสังคมอย่างไร เขาไม่เอาด้วย ไม่รับรู้* ทำ "อสัญญี" ตะพึด (ไม่รับรู้ ไม่จำ ไม่กำหนดด้วย ไม่เอาด้วย) กับโลกกับสังคมจริงๆ จึงกลายเป็น "อสัญญีสัตว์" หรือ "อสัญญีพรหม" ชนิดที่เสพย์ "ธรรมารมณ์" (พรหมนั้น เสพย์ธรรมารมณ์) ในส่วนที่ตนยังยึด ยังเหลือเป็นเชื้อกิเลสอันเป็นของตน โดยไม่แคร์ ไม่กังวล ไม่เกรงกลัวโลก นั่นคือ เขา "โง่" ชนิดไม่รู้ แม้ความต่ำ–ความสูง ความดี–ความชั่ว อันเป็นหลักเกณฑ์ที่ "สมมุติ" กันไว้ยึดครองสังคม ยึดครองหมู่ชน หรือ ยึดครองโลก ที่เราเรียกกันว่า วัฒนธรรมก็ดี ศีลธรรมก็ดี มารยาทก็ดี ประเพณีก็ดี ฯลฯ หรือ อะไรต่ออะไรอีกเยอะแยะ คนพวกนี้ ก็ไม่ยอมเข้าใจ ไม่ยอมรับ ไม่เอาด้วย **ไม่ยอมเปิดปัญญาเห็นใน**ประโยชน์แท้จริงของ "คุณงามความดี" อันนี้ อย่างนี้ ไม่เข้าใจใน "มัชฌิมา" ใดๆเลย

415

ซึ่งที่จริง จะไม่เอา ก็ควรจะรู้ จะเข้าใจ ไม่เอาในบางอย่าง ก็ควรจะมีขอบเขตของอีกบางอย่าง ที่ควรจะต้องยอมรับ แต่นี่เล่นไม่รับเอากันเสียเลย นี่เป็นความ"โง่" ชนิดร้ายหนักหลายชั้นหลายเชิง เรียกว่า ไม่เข้าใจใน "โลกาธิปไตย" เอาเลยจริงๆ แถมจะจมปรักดักดานอยู่กับ "อัตตาธิปไตย" อย่างลำบากแก่สังคมเอาด้วย

ถ้าเป็น**พวก "อสัญญีสัตว์" ชนิดนั่งหลับตา** เขาก็ไปนั่งหลับตาอยู่ในที่ไหนๆ ปลีกตนไปเลย จากสังคม จากหมู่ชน จากโลก เขาก็ไปนั่งเสพย์ "ธรรมารมณ์" ของเขาในส่วนที่เป็นกิเลส–ตัณหา–อุปาทาน อันเป็น "โมหะ" ส่วนที่เหลือของเขา เขาจะเสพย์สุขอยู่กับความสงบที่ดับดิ่งสนิท (อภิสัญญานิโรธสมาบัติ) ในขณะหลับตา ส่วนในขณะลืมตา (ไม่ได้เข้านิโรธสมาบัติเสพย์อารมณ์ดับอารมณ์แห่งความสงบ) เขาก็จะเสพย์อารมณ์สุขตามแต่เขาจะเหลือเศษของ "กามตัณหา" และ "ภวตัณหา" ของเขาไป ไม่ประเจิดประเจ้อ ไม่อุจาด ไม่ลามกอนาจารนัก เพราะเขายังเคารพกฎของสังคม เขายังอนุโลมกับจารีตประเพณี เขายังไม่บ้าดีเดือดจนเลยเถิดไปสุดโต่งข้างไม่ยอมรู้สมมุติ ไม่ยอมรับสมมุติอย่างพวกมิจฉาทิฏฐิ ที่เห็นอะไรก็สูญไปหมด "ไม่ต้องยึด" ตะพึดตะพือไปหมด *ซึ่งก็ยังเป็น "อสัญญีสัตว์" หรือ เป็น "อสัญญีพรหม" ที่ดีหน่อย ที่ยัง "โง่" ขั้นเดียว คือ "โง่" เพราะยังมี "อุปาทาน" ส่วนตน ที่ยังไม่สิ้นอาสวะทั้งหลายอย่างแท้จริง แล้วหลงว่าตนจบตนสิ้น* แต่ก็ "โง่" มากยิ่งอยู่ ในกรณีของความไม่รู้ไม่แจ้งใน "ธรรมาธิปไตย" เลย เพราะยังมี "อัตตาธิปไตย" อยู่แยะ

ส่วนพวก **"อสัญญีสัตว์" ชนิดลืมตาโพลงๆ** ที่กำลังกล่าวถึงนี้ นอกจาก "โง่" ดังกล่าวแล้ว ยังแถมอวด "กิเลส" อวด "ตัณหา" อวด "อุปาทาน" อวดสิ่งที่ลามกอนาจาร อวดอารมณ์อันอุจาด **ที่ตนยังติดยังยึด** พร้อมทั้งอวดอาการทุกชนิดที่ควรซ่อนเร้นควรปกปิด ควรละเว้น ควรหน่ายคลายเลิกหยุดใดๆ (อันมี "กามตัณหา" ก็ดี "ภวตัณหา" ก็ดี) เขาไม่รู้เอาเลยจริงๆ แถมยังนำมาแสดงนำมาทำอย่างไร้ความอาย ให้คน ให้สัตว์เห็นอย่างประเจิดประเจ้อเอาด้วย *จึงเป็น "ความโง่" อีกขั้นหนึ่ง ซ้อน "โง่" เข้าไปอีก ไร้ "หิริ" ไร้ "โอตตัปปะ" กันขนาดเหมือนสัตว์เดรัจฉานส่วนใหญ่ทั่วๆไป และต่ำยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉานบางจำพวกเสียด้วยซ้ำ*

416

ที่เรียกว่า **"อสัญญีสัตว์" พวกนี้ เป็น "นัตถิกะทิฏฐิ"** ก็เพราะ เขาไม่มีแม้แต่โลก ไม่มีแม้แต่คน ไม่มีแม้แต่สัตว์ ไม่มีแม้แต่อะไรหมด อะไร ๆ ก็ไม่มี *ทั้งๆที่ เขา "มี" เขา "เสพย์" เขายังควานหา "สุข"* **ที่เขาหลง เขามัวเมา เขามืดมัว เขาบอดสนิท เขาโง่จริง ๆ** ซึ่งคำว่า หลง, มัวเมา, มืดมัว, บอดสนิท หรือ โง่จริง ๆ ทั้งหลายนี้ ล้วนเป็นความหมายของคำว่า "โมหะ" เขายัง "โมหะ" อยู่อย่างจริง ๆ แท้ ๆ "อาสวะกิเลส" ของเขายังมีมากมาย

เขาคิดเห็น (ทิฏฐิ) ว่า "ไม่มี" หรือ "ขาดสูญ" เอาจริง ๆ **เขาตัดโลก เขาไม่เอาด้วยกับโลก** แต่ทว่า ตนเองก็ยัง "ดับโลก" แห่งตัวตนของตน (อัตตา และ สักกาย) ยังไม่ได้ ยิ่งเขา "ดับโลก" (สังคมนอกตัวเขา) ทิ้งโลกไปสนิทเท่าใด ก็ยิ่งเห็นตัวตน (อัตตา หรือ อหังการ – มมังการ) อันเป็นกิเลส–ตัณหา–อุปาทานของเขาได้ชัดเท่านั้น เป็นการเห็นแก่ตัวชัด ๆ เป็นการเอาตัวรอดแต่ผู้เดียวจริง ๆ เป็นการเปิดเผย "ตัวตน" (อัตตา) ของเขาออกมาโต้ง ๆ เต็ม ๆ เพราะเขาไม่แคร์โลกเอาเลยจริง ๆ ไม่มีโลก(สังคมธรรมดา)เลยจริง ๆ ทุกอย่างเป็นสูญหมด แต่เขาก็ไม่สูญจริง แถมไม่มีบาป ไม่มีบุญกันแล้ว ไม่มีสูง ไม่มีต่ำ ไม่มีควร ไม่ควรกันแต่อย่างใดเอาเลยแหละสำหรับคนพวกนี้ *ดู ๆ ก็ช่างเหมือน "พระอรหันต์เจ้า" เสียนี่กระไร !* ผู้เรียนรู้แต่ภาษาจึงอาจหยิบมา "หลงผิด" ได้ง่าย ๆ จริง ๆ อันที่จริงถ้าใช้วิธีคาดคะเนคำนวณเอาตามบัญญัติตามภาษา(ตรรกะ) มันก็ถูกตามภาษาเสียด้วยนา ! เพราะกล่าวกันอยู่ว่า *พระอรหันต์เจ้าท่านไม่มีบาป ไม่มีบุญ ไม่มีสูง ไม่มีต่ำ ไม่มีดีไม่มีชั่ว แล้วจริง* แต่แท้จริงนั้น ท่านรู้ดีรู้ชั่ว ท่านเข้าใจแจ้งแทงทะลุในบาปในบุญ ท่านรู้ชัดในสูงในต่ำอย่างถูกตรงแท้เที่ยงเอาด้วย เพราะท่านแจ้งใน "โลก" หรือ "โลกาธิปไตย" ดีและแจ้งใน "ตน" หรือ "อัตตาธิปไตย" ได้ชัด ท่านจึงจัดให้เป็นไปตาม "ธรรม" หรือ ให้เกิด "ธรรมาธิปไตย" ได้ถูกแท้เที่ยงตรง คือ ท่านก็ไม่แสดงความบาป ไม่คลุกคลีอาการชั่ว ไม่ละเมิดสิ่งสูง ไม่แตะต้องสิ่งต่ำตามกาละเทศะที่ถูกที่ควรอย่างจริง ๆ ตามภูมิตามปัญญาอันยิ่งของท่าน

417

ท่านไม่แสดง ไม่ทำในสิ่ง ในเรื่อง ที่โลกเขาก็ยึด ว่าชั่วว่าต่ำ ท่านเข้าใจ "กาม" (กามทุจริต) ชัด ท่านรู้แจ้ง "พยาบาท" (พยาบาททุจริต) ละเอียด ท่านทราบซึ้งใน "เบียดเบียน" (วิหิงสา ทุจริต) อย่างลึกซึ้งสุขุม จริงๆ และท่านก็ได้ละ ได้ลด ได้ฆ่าความชั่วความต่ำ ได้หยุดเสพย์เลิกทำใน "ทุจริต" ต่างๆ เหล่านี้ในตัวท่านแล้ว ท่านจึงไม่มีอาการต่ำ ท่านจึงไม่ต้องคลุกคลีชั่ว เป็น "บริสุทธิคุณ" ที่เห็นได้จริงๆ

ส่วน "อสัญญีสัตว์" ลืมตาโพลงๆ พวก "นัตถิกะทิฏฐิ" ดังกล่าวนี้ ยังหลงใน "รูปธรรม" อยู่ ก็ออกนักหนา ยังยึด "รูป" ต่างๆ อยู่ออกมากมาย ไม่ว่า รูป–เสียง–กลิ่น–รส–สัมผัสใดๆ (อันล้วนเป็น "รูป") ตนก็ล้วนยังใคร่ ยังเสพย์ "รูป" ทุกทวาร ที่ตนยังติดยังยึด เป็นเทวดาเสพย์รูป เป็นพระพรหมยึดรูป (รูปพรหม) ตัวเองทำความดับ ความไม่กำหนด (อสัญญี) อยู่แต่เฉพาะตน โลกเขากำหนดหมาย เขารับรู้สมมุติอย่างไร อันเป็น "คุณธรรม" เป็น "วัฒนธรรม" เป็น "จริยธรรม" เป็น "ศีลธรรม" ต่างๆ คนพวกนี้ ก็จะไม่ยอมอนุโลมปฏิโลมด้วย แม้เขาเอง จะต้องเกี่ยวข้องอยู่กับโลก อย่างแท้จริง ทั้งเป็นเรื่องที่ดีที่ควรตามกาละ พออนุโลมกันได้ (คือ ยังมีประโยชน์มากกว่าเสีย มิใช่ว่า สิ่งนั้น เรื่องนั้นมีประโยชน์น้อย แต่มีความเฟ้อ ความฟุ้มเฟือย ความเสียหายมากด้วยซ้ำ) เขาก็ไม่ยินยอมเออออด้วยเลยทั้งสิ้น ตนไม่เอากับเขา แต่ตนก็ไม่ยอมเลิกเสพย์ "รูป" นี่สิ ! เป็นภัยต่อโลกมาก *เพราะมันเท่ากับคนตาย ที่ยังมีอิริยาบถอยู่ในโลกเขา แถมยังมีกิเลส – ตัณหา – อุปาทานล้นพ้นตัวด้วย คนผู้นี้จึงเท่ากับตัวของ กิเลส – ตัณหาตัวอุปาทานนั่นเองแท้ๆ ที่ยังจุ้นจ้านรังควานชาวบ้านอยู่ ในโลก*

นี่แหละ "อสัญญีสัตตพรหม" หรือ *คนตายในร่างของคนเป็น* **(พึ่งๆ ดูแล้วยิ่งเหมือนพระอรหันต์) ที่มีบทบาทอยู่ในโลกด้วยแรงกิเลส ตัณหา อุปาทาน เต็มๆ รูปเลยทีเดียว** ในสมัยก่อนๆ เพรงกาลโพ้น ก็มี แต่ยังไม่ร้ายกาจเท่าเดี๋ยวนี้ สมัยนั้น รู้ชัดเห็นชัดเลย เช่น พวกฮิปปี้ทั้งหลาย เป็นต้น แม้จะเป็นต้นตำรับ "ฮิปปี้" คือ พวกเบื่อหน่ายสังคมที่หลง "โลกธรรม" กันโดยแท้จริง ก็เถอะ

ก็ยังไม่รู้ไม่เข้าใจ "กามตัณหา" อยู่นั่นเอง แต่เขาก็อาจจะละลาภ–ยศ–สรรเสริญได้แยะเหมือนกัน ทว่าเขายังหลง "สุข" อยู่เต็มรูป "ฮิปปี้" รุ่นต่อๆมา ก็มีกิเลส–ตัณหา–อุปาทาน มาก–น้อยกันหลากหลายขนาด จึงยังมีขนาด มีระดับอีกมากมาย แล้วแต่ว่า ใครละหน่ายคลายทิ้งความกำหนดหมาย(สัญญา)มากน้อยสนิทเท่าใดๆ หรือ ยึดมั่นความเป็น "อสัญญีสัตต" ได้มากเท่าใดๆ และแม้มันไม่ "อสัญญี" สนิท คือ ไม่ดับโลกข้างนอกได้สนิท เขาก็พากเพียรหา "วัตถุ" มาช่วยดับ อันได้แก่ยาเสพย์ติดต่างๆ ที่จะทำให้เขาทิ้งโลกไปได้สนิทยิ่งขึ้นเป็น "อสัญญีสัตต" ได้จริงแท้ขึ้น ดั่งที่เป็นๆกัน ได้เห็น ได้พบกันอยู่ นั่นแล

นี่ก็เป็น **"พระพรหม" พวก "อสัญญีสัตว์" กันชัดๆ** ยิ่งเขาได้เสพย์ ได้สูบยาเสพย์ติดชนิดทำให้จิตวิญญาณเป็นพรหมแท้ ๆ คือ ยึดจิตอารมณ์ของเขาแน่วแน่แต่ถ่ายเดียว ไม่ละอายโลก ไม่เกรงกลัวโลกได้สนิทยิ่งขึ้น เป็นใหญ่ในตน ยิ่งใหญ่ตามใจตนได้ เป็น "อัตตาธิปไตย" ให้ชัดขึ้นๆยิ่งเท่าใด ๆ เขาก็ยิ่งเป็น "อสัญญีสัตว์" แท้ ๆ **ประเภทคนตายในร่างของคนเป็น** ที่มีบทบาทอยู่ในภพ (เห็นชัดๆอยู่ใน "กามภพ" โทนโท่) ด้วยแรงแห่งความไม่สิ้นอาสวะ หรือ สัตว์โลกชนิดหนึ่งที่เรียกว่า **"ตัวกิเลส–ตัณหา" แท้ ๆ จริง ๆ** นั่นเอง ซึ่งมันเป็นการ **พิสูจน์ "ธาตุแท้" ของ อสัญญีสัตว์** *โดย "พลิกกลับ" เอาจิตวิญญาณของอสัญญีสัตว์ที่อยู่ใน "ภวภพ" นั้น ออกมาให้ดู ชีวิตแท้ ๆ อารมณ์แท้ ๆ ธาตุแท้ ๆ แห่งจิตวิญญาณของอสัญญีสัตว์ ผู้ ซึ่งยังไม่ได้ละล้างกิเลสกามต่าง ๆ แท้ ๆ จริง ๆ ไปได้หมด* สภาพที่เห็นนี้ นั้น มันก็เป็นเช่นเดียวกันกับ สภาพแห่ง "อตีตภวังค์" ของอสัญญีสัตว์ผู้ที่มีบทบาทแห่ง "ชีวนุปาทิ กับ ชีรณุปาทิ" อยู่ ซึ่งคนผู้ไม่มีญาณหยั่งถึง จะพึงรู้เห็นไม่ได้ แต่มันก็ใช่ว่า "อสัญญีสัตว์" นั้นจะไม่มี "ความเป็นไป" มันมีอยู่จริงๆ มันหาได้ "ตายสนิท" หรือ "ดับอยู่อย่างสนิท" ตามที่พากันหลงเชื่อนั้น ไม่หรอก ! ดังที่ได้พิสูจน์ให้ดู **"อสัญญีสัตว์" ลืมตา** นี่แลเป็นเครื่องยืนยัน

พวก "อสัญญีสัตว์" ลืมตานี้ แตกต่างกับ "อสัญญีสัตว์" ชนิดนั่งหลับตา ก็ตรงที่**พวกนั่งหลับตานั้น มีการข่มกิเลสตัณหาไว้ เพียงแต่ข่มไว้ได้เท่านั้นนะ !** *ไม่ใช่ "ไม่มี" หรอกนะ !* ทำความเข้าใจให้ดี มันจึงนอนนิ่งเงียบ หรือ

419

ตกตะกอนดองหมักอยู่ (แต่มันก็มีปฏิกิริยาเหมือนของหมักจริง ๆ อยู่จริง ๆ) อันเรียกว่า "อนุสัย" หรือ "อาสวะ" (เว้นแต่จะเป็น "พระอรหันต์" เท่านั้น จึงจะไม่มี) ส่วนพวกลืมตานี้ **ไม่ได้ข่มกันเลย** มันมีอยู่เท่าใด ก็ปล่อยให้มันทำงานตามปกติเต็ม เท่าจำนวนเป็นกิเลสตัณหาสด ๆ ดิบ ๆ เห็นกันชัด ๆ มีบทบาทอาละวาดอยู่เจี๊ยวจ๊าวนี่เอง **จึงเป็น "อสัญญีสัตว์" ที่มีความร้ายกาจเสียยิ่งกว่า "พวกนั่งหลับตา" เสียอีก** ใครอย่าได้เข้าใจผิด ๆ พลาด ๆ ไปเป็นว่า ฮิปปี้คือ พวกเดียวกับ "พระพุทธเจ้า" ของเราเป็นอันขาด แม้เขาจะเป็นพวกปล่อยวางทิ้งโลกก็จริง แต่มันผิดกันไกลเหลือเกิน คนพวกนี้ไม่รู้แม้แค่ "กามตัณหา" ซึ่งเป็นปัญญาตื้น ๆ หยาบ ๆ ยิ่ง "ภวตัณหา" เขายิ่งไม่รู้หนักเข้าไปใหญ่ เพราะฉะนั้น เพียงกิเลส–ตัณหาขั้นต้น หยาบ ๆ แค่ขั้น "กาม" ที่จมอยู่กับอบายมุขต่าง ๆ ก็ดู "ความไม่รู้" (อวิชชา) ของเขาเสียบ้างเถิด เพียงพฤติกรรมแห่ง "กามคุณ" ของเขา หรือ ยิ่ง "กามเมถุน" ก็จะเห็นได้ว่ามันน่าเกลียดออกปานใด **ผู้ใดก็อย่า*มีปัญญาหลงผิด*โน้มเอนไปเห็นว่า เป็นพวกเดียวแนวเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเด็ด ๆ เชียว มัน" มิจฉาทิฏฐิ "ขั้นร้ายกาจเลย** ไม่เช่นนั้น จะต้องไปกราบเคารพพวกกามวิตถาร หรือ คารวะบูชาสัตว์โลกที่เปลือยกายโทง ๆ การเสพย์แม้แต่เมถุน อันเป็นกามคุณชั้นต่ำสุด ก็ไม่เหนียมอายไม่กระดาก คือ หน้าด้านจนไม่มีปัญญาแม้แต่น้อย อันพอจะรู้ได้ว่า พฤติกรรมอย่างนั้นมันเป็นของต่ำช้า เป็นความเลวทรามที่ควรปกปิดซ่อนเร้น เพราะมันยังเป็นกิริยาที่น่าอับอาย เป็นพฤติกรรมของโลกียะสัตว์เดรัจฉานสัตว์ ซึ่งยังหลง ยังติดอยู่เท่านั้น ที่ยังจะกระทำ *ผู้เหนือโลก (โลกุตตระของพระพุทธเจ้า) แล้วจริง จะมีสำนึกที่ถูกต้องในเรื่องแค่นี้ และผู้สูงถึงขั้นก็จะไม่มาเสียเวลาแม้เพียงนึกคิดสิ่งอย่างนี้เรื่องอย่างนี้ให้แก่ตน อย่าว่าไปถึงจะต้องกระทำเป็น "กายกรรม" กันเลย* ก็เพียงคนธรรมดาแค่ปุถุชน ยังเป็นเพียง "โลกียะชน" ที่สูงกว่าสัตว์เดรัจฉาน ยังมีหิริ ยังมีโอตตัปปะ คือ ยังรู้จักละอายได้ แม้ตนจะทนกิเลสตัณหาไม่ได้ จะต้องเสพย์ จะต้อง "ทำ" ก็ยังซุกซ่อนปกปิดกิริยาอาการกระทำนั้น ไม่ให้เปิดเผย แล้ว "โลกุตตระชน" ออกปานนั้น จะไปแตะต้องคลุกคลีกับกิริยาอาการอันลำบากเหน็ดเหนื่อย เป็นบ่อเกิดแห่งทุกข์ เป็นเรื่องไม่ใช่ "ปัจจัย" แท้ของชีวิต เพราะ "ชีวิต"

420

จริง ๆ นั้น สามารถตั้งอยู่ได้โดยไม่ต้องแตะต้องสิ่งนี้เรื่องนี้ แค่ "โลกิยะชน" ยังมีปัญญา อันเรียกว่า "หิริ, โอตตัปปะ" และ รู้จักซ่อนเร้น ส่วน "โลกุตตระชน" นั้น หมายถึงผู้มีปัญญาสูงกว่า "โลกิยะชน" จริง ๆ ทว่า จะกลับ "โง่" ยิ่งกว่า เพราะไม่รู้ดีรู้ชั่ว ไม่รู้จักละอายต่อชั่วอย่างพวก "ฮิปปี้" เขาทำนั้น มันจะคือ คนพวกเดียวกันละหรือ ?

ส่วนสัตว์เดรัจฉานนั้น มันไม่มีปัญญารู้ว่า การเสพย์เมถุนเป็นของต่ำจริง ๆ (ยังโง่ยิ่งกว่ามนุษย์อยู่นัก) มันจึงทำพฤติกรรมนี้อย่างไม่อาย ข้างถนนรนแคม ที่ลับที่แจ้งมันทำได้ทั้งสิ้น เพราะปัญญามันเท่านั้น ๆ เอาจริง ๆ แต่มันก็ไม่ "บ้ากาม" หนักจัดไป จนกลายเป็นสัตว์โลกที่มี "กามวิตถาร" เหมือนมนุษย์ผู้มีปัญญามาก ช่าง "ปรุง" ช่าง "สรรค์สร้าง" ขึ้น มาหลง มาเสพย์ แล้วก็เอาอย่างกัน สุดท้ายก็ "ยึด" เป็น "สมมุติสัจจะ" ของโลก คนธรรมดา ๆ ที่มีปัญญาสูงกว่าเดรัจฉานสัตว์แล้ว มีจิตวิญญาณยิ่งกว่าสัตว์จริง ๆ นั้น ย่อม "อาย" จริง ๆ มีหิริในสัญชาตญาณแท้ มีความกระดากในจิตใต้สำนึกจริง รู้แล้วว่า เมถุนเป็นเรื่องต่ำเรื่องเลวน่าละอาย เป็นเรื่องควรปกปิดซ่อนเร้น ดังนั้น ถ้าใครยังขืนประพฤติอยู่ล่ะก็ อย่าพึงให้ใครรู้ใครเห็นทีเดียวเชียว **มันยังเป็นบทบาทของ "ทุกข์" มันยังเป็น "ชาติ"** *(ชาติ ปิ ทุกขา =* **"ชาติ" ในแบบใดๆ ก็ล้วนเป็นทุกข์** *)* **เป็นสังขารธรรม (หยาบขนาดขั้น "สังวาส" โน่นแน่ะ !) ที่คือรากเง่าแห่งการเกิด (ชาติ) อย่างแท้จริง เรียกกันว่า "ธรรมชาติ" (ธรรมะที่ยังมีการเกิดวนเชื่อมเป็นโลกอยู่ ยังไม่ดับโลกสนิท) ซึ่งมันล้วนยังไม่พ้นการเกิด** ผู้ใดยังหลงให้อุปาทานของตนยึดเชื่อ และยอมแพ้แก่ "*ธรรมชาติ*" *เรื่อง* "*เมถุนธรรม*" *อยู่* มันก็ยังเป็น "ต้นเหตุ" (สมุทัย) ของ "ชลาพุชะโยนิ" คือ การเกิด หรือ การมีลูก ในแบบสัตว์ที่อาศัยมดลูกเป็นโรงงานในตัวตนสัตว์นั้นเลยเรียบร้อย โดยไม่ต้องย้ายโรงงานเป็น ๒ ช่วง ๓ ช่วงนอกร่างกายของผู้เป็นแม่ เช่นไก่ เช่นเป็ด "ทุกข์" อันนี้ ผู้หญิง หรือ สัตว์เพศเมียรับไปแบกไว้มากหน่อย พระอริยะ หรือ ผู้เอาชนะ "ธรรมชาติ" เรื่องนี้ได้ จะไม่หลงมัวไปเบียดเบียนผู้หญิงให้มี "ทุกข์" อันมากนี้เป็นอันขาด เพราะแม้ในตนในตัวเอง ผู้นั้นเมื่อดับ "การเกิด" แบบ "ชลาพุชะโยนิ" นี้ได้ อย่างเด็ดขาด ก็พ้นทุกข์ ไปได้ อย่างมหาศาล เพราะพ้นภาระ พ้นพันธะอันหยาบใหญ่ได้

421

พระอริยะโสดาบัน คือ ผู้เริ่มรู้โทษรู้ภัยใน "ทุกข์" นี้ (เรียกว่า เป็นผู้เกิด**ญาณ** คือ มี "สัมมาทิฏฐิ") แต่เมื่อยังมีกิเลส–ตัณหา–อุปาทานแรงอยู่ ก็จึงอาจจะต้องยังเลิกขาด "เมถุนธรรม" ยังไม่ได้ พระอริยะสกทาคามี นั้น คือ ผู้พากเพียรหาวิธี (มรรค) ลดละปล่อยวาง เลิกขาดอยู่เสมอ ๆ คือ "ตัดกิเลส" ลงเรื่อย ๆ ก็จะลดลง ๆ พ้นทุกข์ เพราะไม่ต้องเกี่ยวข้องกับ "เมถุนธรรม" ได้มากขึ้น ๆ เรื่อย ๆ พระอริยะอนาคามี คือ ผู้สิ้นขาดแน่นอนในอารมณ์ที่ยังเรียกว่า "ตัณหา" หรือ อยากร่วมเมถุนธรรม แค่นี้ก็สิ้นทุกข์ใน "เมถุนธรรม" ไปได้อย่างเด็ดขาดแล้ว ผู้พ้นแล้วจริง เห็นแจ้งด้วยปัญญาอันยิ่งของตนแล้ว จะซาบซึ้งในการสิ้นภาระ จะชัดแจ้งในการพ้นความยุ่งไปได้อย่างมากมายเกินจะอธิบายจริง ๆ **จะซาบซึ้งในการสิ้นขาดว่างเบาไปจาก "ธรรมชาติ" อันนี้อย่างสุข สุดแสนอิสระเสรี ปลอดโปร่งโล่งอารมณ์จนสุดจะกล่าวบรรยายได้ถ้วนถูกจริง ๆ**

ถ้าผู้ใด "รู้" ไม่ถูก เข้าใจไม่ได้ เป็นต้น กลาง ปลาย แม้แค่นี้ ก็ยังเป็น "มิจฉาทิฏฐิ" อยู่ ก็จะดับ "**ธรรมชาติ**" นี้ ลงไม่ได้ง่าย ๆ **เพราะเขา "ไม่รู้"** *เขาก็จะไม่ใฝ่เพียรหยุด หรือ ละลดเอาจริงๆ* เขายังเป็น "ผู้ประมาท" อยู่นั่นเอง **คนผู้ปฏิบัติธรรมที่ "หลงผิด" ไม่เข้าใจแจ้งใน "ชาติ" ที่เป็น "ธรรม" ขั้นต้น ขั้นหยาบออกแค่นี้ ก็จะสามารถ "พ้นทุกข์" อย่างสุดของเขา ก็คงเพียงได้แค่เป็น เทวดาที่ยังเสพย์กาม เทวดากามาวจร อันเป็น โลกียะภพ อยู่เท่านั้นเอง** เขาจึงอาจจะเป็นบุคคลผู้หลงผิดว่า เขามี "นิพพาน" แล้ว ในแบบทิฏฐิ ๖๒ หมวดสุดท้าย คือ เป็น "ทิฏฐธรรมนิพพานทิฏฐิบุคคล" ข้อที่ ๑ โดย**มีความเห็นว่าการได้เสพย์กามคุณนั้นแล เป็น นิพพาน** ความบรรลุของคนประเภทนี้ ก็มีได้ แค่นี้ นั่นแล

แม้จะ "รู้ถูก" เป็น "สัมมาทิฏฐิ" ได้ และประพฤติปฏิบัติจนลด จนละมาได้ตามลำดับๆ ดังกล่าวนั้น **มันก็ยังมี "ธรรมชาติ"** *ที่ผู้ปฏิบัติจะเห็นสภาพ อันยังเป็น "การเกิด" ที่ซ้อนๆ อยู่ในตัวตนของตนอีกอยู่หลายชั้น* ซึ่งก็ยังเป็น "ทุกข์" ขั้นสุขุมต่อไปอีก หลายต่อหลายระดับ ทว่าก็นับว่าดีแล้วชั้นหนึ่ง **ที่ดับ "การเกิด" อย่างหยาบโลนขั้นต่ำสุด** ได้แล้ว *คือ สามารถฆ่า***ความเป็น "ชลาพุชะโยนิ"**

422

หรือคือ "ดับสักกายะ" ในเรื่องการเกิดแห่ง "รูปกาย" ได้แล้วขัดๆ นั่นเอง และเป็นการฆ่า–การดับ หรือ การระงับได้ด้วยวิธีตัดเหตุทาง "จิต" โดยมีอำนาจทางจิตขนาดหนึ่ง คือ **ไม่ให้มีการ "สังขาร" ขั้นหยาบ ที่เรียกว่า "สังวาส" เกิด** *ได้แล้ว (มิใช่ป้องกัน "การเกิด" ได้ ด้วยวิธีใช้วัตถุหรอกนะ !)* ก็จะคงเหลือแต่ "นามกาย" หรือ ที่**เป็น "อัตตา" ในตนของตน**อีกส่วนอื่นเท่านั้น (อันคือ "กามราคะ" ในรอบละเอียดขึ้น และ ในรูปเชิงอื่น) ที่เราจะเรียนรู้ และหาทาง "ดับอัตตา" เหล่านั้นให้ได้ อันก็ยังเป็น "การเกิด" ของ "นามกาย" อยู่

"การเกิด" ดังกล่าวนี้ ที่ยังมีซ้อนอยู่ใน**ตัวตนของตน** อันยังเป็น**ก้อน** ยังเป็น **ลูก** เห็นได้รู้ได้ ก็คือ "**อัณฑชะโยนิ**" กล่าวคือ ฝ่ายหญิง ก็ยังดิ้นรนอยากเกิด" อยู่ โดยการ**สร้าง "ไข่"** หรือ ก่อ**กำเนิด "ไข่"** ไว้ ฝ่ายชาย ก็คือ *มี "โรงงาน" ที่เป็นไข่ ซึ่งยังทำงานผลิต หรือ ทำการเกิดสัตว์โลกตัวน้อยๆอยู่ เพื่อจะให้ต่อพืชต่อพันธุ์ (คือ สร้างตัวเชื้อสืบพันธุ์) ยังไม่ยอมหยุด "โรงงาน" นั้น* ก็คือ **"อัณฑะ" (อวัยวะสืบพันธุ์ชายส่วนที่เป็นไข่ ตรงๆ กับภาษาอยู่ นี่เอง)** อันเป็นรากเง่าแห่ง "การเกิด" ซึ่งจะมีรายละเอียดอีก อยู่ใน "**อัณฑะชะโยนิ**" ที่กล่าวถึงนี้

เนื่องมาแต่ "อุปาทาน" บรมเก่าแก่ อันได้ยึด ได้หลง ได้รับช่วงสืบต่อพัฒนากันมานานนับกัปป์นับกัลป์ คือ จิต คือ วิญญาณ (โอปปาติกะสัตว์) ที่มันหลงเชื่อมั่นหลงยึดถือตาม หลงสร้างบ้านปลูกเรือน หลงก่อรูปก่อร่าง จนกลายมาเป็นรูปเป็นร่าง เป็น**โรงงาน** อันเป็นส่วนหนึ่งใน "กาย" ของสัตว์ชั้นเจริญระดับสูง ที่เรียกว่า *"ไข่" (อัณฑะ) แท้ๆ อยู่โต้งๆ (ซึ่งตรงตามชื่อ "อัณฑชโยนิ" อยู่เปรี้ยงๆ)* เป็น "โรงงาน" (อัณฑะของชาย) ที่อยู่ในสภาพอวัยวะภายนอกของชาย หรือ เป็น "ไข่" (อัณฑะของหญิง) อันมีรวงรังที่ยังต้องมีต้องเกิดอยู่ในท้องของหญิง เพราะแรงอุปาทานบรมเก่าแก่ดั้งเดิม (ชีรณุปาทิ) กับ อุปาทานที่ยังเป็นชีวิต หรือ ยังดำรงชีวิตอยู่ในปัจจุบัน (ชีวนุปาทิ) อันยังปรุงยังแต่งอยู่ใน "อตีตภวังค์" เป็น "สังขารรูป" ที่จะทำลายให้สิ้นซากลงไปในชาติปัจจุบันนี้ ไม่ได้เลย เพราะมันเป็น "รูปขันธ์"

แล้วถึงขั้นเป็นอวัยวะ และ มันจะแตกสลายไปพร้อมกับกายแตกขันธ์ดับนั่นแหละแน่นอน ดังนั้น ในชาติปัจจุบันนี้ ก็ต้องปล่อยมันไว้เป็น "สังขารรูป" ไป เช่นเดียวกับเราอนุโลมปล่อยให้ขาให้แขนให้ร่างให้กาย และ อวัยวะส่วนอื่น ๆ ทั้งหลายที่ล้วนเป็น "สังขารรูป" มันยังเป็นไปอยู่นั่นเอง เราไม่ไปร่วมก่อร่วมสร้าง "รูปกาย" ต่อ เพราะไม่ให้ "กายไปสังขารกับกาย" คือ เลิก "เมถุนธรรม" (สังวาส) เด็ดขาด ละ วาง พราก จาก เด็ดขาดเสียแล้ว เรื่อง "รูปกาย" ก็เป็นอันจบลงแน่นอนสำหรับเรากับโลก (อันหมายถึงคนอื่น ผู้อื่นทั้งหมดด้วย) ไม่มี**การปรุง(สังขาร)** *แบบร่วมสัมผัส และ ก่อรูปอาการกันทางกายกันอีก* เป็นการ "ดับสักกาย" ได้เด็ดขาด ดังกล่าวแล้ว จะด้วยยึด "ศีล" ให้บริสุทธิ์มั่นคง ก็ถูกต้อง แต่แน่นอนว่า อารมณ์ที่เคยเป็น "กิเลส" ใน "จิต" ก็ต้องเกิด "**ปัญญา และ ความละลดเบาบางลง**" **ได้จริง** กายจึงบริสุทธิ์ถาวรได้ ไม่ด่างพร้อย และ สบาย "ไม่ทุกข์" แท้จริง ก็ยังคงเหลือแต่ว่า จะต้อง "ดับอัตตา" อันเป็น "นามกาย" ของเราที่เหลือ ให้ถูกตรงให้เหมาะสมดีสุดสูงสุด ให้ได้อีก เท่านั้น

มันจึงยังมี "**การเกิด**" **ขั้นละเอียด** อันไม่ใช่แท่งไม่ใช่**ก้อน**ไม่ใช่**ลูก** ไม่เป็น "ธาตุดิน" ดัง "อัณฑชะโยนิ" แต่ทว่ายังปรุงแต่งออกมาเป็น "ธาตุน้ำ" ที่เรียกว่า "**น้ำไม่บริสุทธิ์**" (เป็นธาตุที่ละเอียดกว่า ก้อน กว่า ลูกไปอีก) หรือเรียกเป็นภาษาบาลีว่า "**อสุจิ**" **ซึ่งแปลว่า ไม่บริสุทธิ์ ไม่สะอาด** โดยตรง นี่สำหรับผู้ชาย ส่วนสำหรับผู้หญิงก็เรียกว่า "**ระดู**" **ซึ่งมาจากรากศัพท์บาลีว่า "รัตโต"** ที่หมายความว่า **แดง(ตัมพ)** หมายความว่า **เลือด(โลหิต)** หมายความว่า **อันกำหนัด, ซึ่งมีความใคร่อยู่ (อนุรัตต)** หมายความว่า **ครบรอบแล้ว, ย้อมแล้ว, กำหนัดแล้ว, ยินดีแล้วตามมีตามได้เพราะหมดเหตุ หมดปัจจัยแล้ว, ถึงอย่างไรก็ต้องจบ ต้องพอลงเสียทีหนึ่ง หรือ ต้องแล้วต้องสำเร็จกิจนั้นลงเสียทีหนึ่ง(รัญชิต)** สำหรับผู้เข้าใจ "ปริวัฏฏ์ ๓" หรือ *สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน* ได้ดี จงทำความเข้าใจให้ดี ๆ ว่า "อสุจิ" กับ "ระดู" นั้น **เป็น "น้ำไม่บริสุทธิ์" เหมือน ๆ กัน** แต่น้ำไม่บริสุทธิ์อย่างหนึ่งนั้น เต็มไปด้วย "เชื้อเกิดที่เกิดอยู่" (คือ "อสุจิ" อยู่ในรูป "ชีวนุปาที") ส่วนน้ำไม่บริสุทธิ์อีกอย่างหนึ่งนั้น

424

เต็มไปด้วย "เชื้อเกิดที่ดับลง" (คือ "ระดู" อยู่ในรูป "ชีรณุปาทิ")

ดังนั้น ผู้ชาย กับ ผู้หญิง แม้จะนับเอาส่วนที่เหมือนกันมานับว่า "เหมือนกัน" แต่มันก็ยังมีมุมเหลี่ยมที่ "ไม่เหมือนกัน" เป็น *สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน* ที่มีส่วนอันต้องรู้ "ลึกซ้อน" ซึ่งอาจจะดูเหมือนว่า "ขัดแย้ง" กันอีกด้วย อยู่เสมอ ๆ **การเกิดเป็น "น้ำไม่บริสุทธิ์" ทั้ง ๒ อย่างนี้แหละ เรียกว่า การเกิดแบบ "สังเสทชะโยนิ"** ซึ่งมีความแตกต่างกันกับ **"อัณฑชะโยนิ"** เพราะ "*น้ำระดู*" *หรือ กาละที่มี "น้ำระดู"* นั้น ไม่ได้หมายถึงกาละแห่งรอบของ*ไข่ที่พร้อมจะผสมพันธุ์* ดังนั้น คำว่า "อุตุ" ที่นำมาหมายเอา "น้ำไม่บริสุทธิ์" (น้ำระดู) ซึ่งไหลออกมาเป็นสีแดง (ตัมพ) เป็นเลือด (โลหิต) วงวนแห่งความกำหนัดอันยังไม่ผ่อ (อนุรัตต) เมื่อกำหนัดแล้ว (รัญชิต) **จึงยังไม่ถูก** เพราะ "อุตุ" หมายความว่า ฤดู, กาล, หน้า, คราว เมื่อจะหมายว่า ครบรอบ หรือ ถึง*ฤดูที่ "ไข่" อยู่ในระยะจะผสม จะรวมก่อรวมเกิด* (ไม่ใช่ตอนเป็น "น้ำระดู") นั่นเป็น "อัณฑชะ-โยนิ" คือ การเกิดที่รวมกันเป็นตัวตน เป็นลูก เป็นสภาพแห่งก้อน จึงย่อมไม่ใช่ "สังเสทชะโยนิ" อันคือ การเกิดที่สลายแตกตัวออก ซึ่งเมื่อ "ไข่" ได้ผ่อ หรือแตกสลายผสมตัวเป็นเลือดเสีย (ที่เรียกว่า "น้ำระดู") จะไม่รวมตัวไปเป็นลูกเป็นตัวตนอีกแล้ว คำว่า "อุตุ" จะหมายเรียกเอาสภาพ "น้ำระดู" จึงยังไม่ถูกตรง ควรจะใช้คำว่า "รัตโต" จะถูกตรงกว่า และอนึ่ง คำว่า "อุตุนี" ที่มาแปลกันในภาษาไทยว่า "หญิงมีน้ำระดู" จึงใช้ไม่ได้ แม้ในคำตรัสของพระพุทธเจ้า ใน "มหาตัณหาสังขยสูตร" มัชฌิม. มูล. ข้อ ๔๕๒ เป็นต้นนั้น ต้องหมายความว่า "หญิงมีไข่พร้อม" (ยังไม่ได้สลายเป็น "น้ำระดู" จึงทรงเรียกว่า "อุตุนี") ส่วนคำว่า "น้ำระดู" ที่ผู้รู้ของไทยหมายรวม ๆ เอาว่า เป็นสิ่งเป็นส่วนเดียวกันกับ คำว่า "อุตุ" ก็พอได้ ก็ไม่ผิดนัก เป็นการบอก "ฤดู" บอกกาละของความเกิดที่ยังเวียนก่อเวียนเกิด เวียนตายอยู่อย่างกว้าง ๆ แต่ที่ตรงแท้ถูกแก่น ควรเป็นคำมาจาก "รัตโต" ดังอธิบายมาแล้ว คำว่า "อุตุนี" ใน "มหาตัณหาสังขยสูตร" นั้น จึงไม่ควรไปแปลกันว่า "หญิงมีระดู" ต้องแปลว่า "หญิงมีไข่พร้อมที่จะผสมพันธุ์อยู่อย่างบริบูรณ์" (ยังไม่ตกผ่อมาเป็นน้ำระดู) จึงจะพา "เกิด" ได้ ตามความหมายของพระพุทธองค์

425

ในที่นี้ **"สังเสทชะโยนิ"** หมายเอาว่า "น้ำระดู" อันเป็น "น้ำไม่บริสุทธิ์" ของฝ่ายหญิง จึงขอให้กำหนดให้แม่น ๆ ถูก ๆ และแม้ "น้ำอสุจิ" ของฝ่ายชาย ก็เป็น "น้ำไม่บริสุทธิ์" ที่มีนัยะเหมือนกันอีก ทั้งหยาบ และ ลึกซึ้งสำหรับผู้รู้แจ้ง ซึ่งก็ล้วนเป็น**เจ้า "สังเสทชะโยนิ"** ที่เราจะลองเรียนรู้มันต่อไปอีกหน่อย ดูซิ

แม้ "การเกิด" ที่ยังเป็น "สังเสทชะโยนิ" นี้ ก็ยังเป็นการเกิดอันเนื่องมาแต่รากเง่า ที่เป็น "อุปาทาน" อันลึกละเอียด ซึ่งได้หลงยึด ได้หลงสืบต่อรับช่วงพัฒนาคำว่า "ชีวิต" มานานนับกัปป์นับกัลป์ มี "โอปปาติกะสัตว์" ที่มันคร่ำคร่าเก่าแก่บุร่ำบุราณเต็มที่ ที่มันหลงเชื่อมั่นหลงยึดถือตาม ก่อน้ำไม่บริสุทธิ์นี้อยู่ อันเป็นผลสืบต่อมาจาก "อัณฑะชะโยนิ" หรือ เป็นผลสืบมาแต่ "โรงงาน" (อัณฑะของชาย) และ "ไข่" (อัณฑะของหญิง) นั่นเอง ก็จึงเป็นแรงแห่ง**อุปาทานบรมเก่าแก่ดั้งเดิม (ชีรณุปาทิ)** กับ **อุปาทานที่ยังหลงเหลือเศษอันจะยังคงก่อเกิด จนต้องกลายมาเป็น "ธาตุน้ำ" ที่ไม่บริสุทธิ์นี้อยู่บ้าง (ชีวนุปาทิ)** ซึ่งยังปรุงแต่งอยู่ใน "อดีตภวังค์" เป็น "สังขารรูป" ที่จะทำลายให้สิ้นซากลงไปในชาติปัจจุบันนี้ยากสุดยาก **แต่ถ้าเราได้ "ดับอัตตา" หรือ ฆ่า "โอปปาติกะสัตว์" ที่เป็น "เชื้อต้นเค้าแห่งชีวิต" ปัจจุบันนี้ ลงถูกตัวตน ได้จริงแล้ว ก็เป็นอันวางใจได้ เป็นจบเรื่องกัน** "ธาตุน้ำ" หรือ "น้ำไม่-บริสุทธิ์" นี้ มันก็จะค่อยๆ ลด ค่อยๆ น้อย ลงไปเอง ตามฐานะของ "สังขารรูป" ส่วนหนึ่ง และก็อาจจะหมดลง สิ้นลงเกลี้ยงก่อนขันธ์ ๕ แตกดับไป สิ้นลง เกลี้ยงลง ก่อนเวลาอันควรเป็น ในมนุษย์ธรรมดาได้จริง

แต่อย่างไรก็ตาม หากผู้ใด "ดับอัตตา" ตัวที่เป็น "นามกาย" อันสำคัญลงได้อย่างสนิทจริงแล้ว คือ ดับ **"โอปปาติกะโยนิ" อันเป็น "การเกิดของวิญญาณปัจจุบัน"** ได้อย่างแท้จริง สิ้นรอบแล้ว ก็เป็นอันหมดกิจสิ้นภาระนับเป็น "อรหันต์" ในเรื่องเฉพาะ "การเกิดเมถุนธรรม" ขั้นสูงสุดได้แล้วแท้จริง เพราะผู้นี้ ดับได้ถ้วนรอบ ทั้ง "รูปกาย" ดั่งกล่าวมาแต่ต้น อันเป็น "สักกายะ" และ ดับได้ทั้ง "นามกาย" อันเป็น "อัตตา" ก็เป็นผู้ถึง "สุญญตา" แท้จริง เหลือแต่ "ความเกิด" ที่เป็น "สังขารรูป" อันตั้งอยู่

426

เป็นรูปขันธ์ ที่พร้อมจะสูญสิ้นซาก เมื่อการแตกตายของกาย หรือ ของสังขารรูปทุกส่วน อย่างแน่ๆ จึงเป็นการหมดพิษ หมดภัย จบกิจ สิ้นภาระ ในเรื่องนี้ ทั้งนอกและ ในตน สิ้นบริบูรณ์ได้ โดยนัย ดังนี้ *"โรงงาน" หรือ "ไข่" จะยังคงอยู่ มีการสร้าง การก่ออยู่บ้าง "น้ำไม่บริสุทธิ์" จะยังคงมีเวียนวนอยู่อีกบ้าง ก็ย่อมได้ แต่ก็จะสิ้นสุด หรือ เบาบางไปอย่างแท้ที่สุด*

ยังเหลือ**เรื่อง "โอปปาติกะโยนิ"** ที่จะต้องพูดกันให้กระจ่าง อันเป็นเรื่องสำคัญขั้นสุดท้าย

ก่อนอื่นขอปรับความเข้าใจกันให้แน่ๆ เป็น "ปรมัตถ์" กันอีกทีว่า **"โอปปาติกะสัตว์" นั้น ก็คือ "จิต–เจตสิก–รูป" ที่อยู่ในตัวตนร่างกายของเรานี้เอง** *อย่าไปหลงมัวเมาอยู่กับ "โอปปาติกะสัตว์" นอกตนนอกตัวเรา หรือที่หลงปั้น หลงก่อ เป็นรูปนิมิต (มโนมยอัตตา) เป็นอัตภาพ หลอกตัวเอง หลง "มายา" ตนเองอยู่ เป็นอันขาด* สำหรับนักปฏิบัติธรรม ผู้ยังไม่จบกิจสิ้นภาระบรรลุเป็นพระอรหันต์ ยิ่งแม้เพียงความเป็น "อริยะ" ขั้นต้น ก็ยังไม่ได้ ยังไม่บรรลุจริงแล้วล่ะก็ ก็ยิ่งจะต้องเร่งรีบทำ "สัมมาทิฏฐิ" ให้เกิด ให้เห็นแจ้งแทงธรรม จับรับ "ปฏิปทา" (คือ ฐานแห่งการประพฤติ หรือ จะเรียก "กรรมฐาน" ก็ได้) ให้ถูก ให้ตรง "จิต–เจตสิก–รูป" หรือ "กาย–เวทนา–จิต" ของตน ให้ถูกแท้ตรงฝาตรงตัว อย่าไปมัวเมาหลงอยู่กับ "จิต–เจตสิก–รูป" หรือ "กาย–เวทนา–จิต" ของผู้อื่นเป็นอันขาด **แม้กระนั้นก็ดี ก็จะต้องจับให้ชัด ให้ถูกจุดตรงเป็น "ปัจจุบันธรรม" รับรู้ เห็นแจ้ง สัมผัส "โอปปาติกะสัตว์" อันคือ "จิต–เจตสิก–รูป" คือ "กาย–เวทนา–จิต" ของเรา ที่ "เกิด" ใน "ปัจจุบัน" ในขณะทุกขณะบัดเดี๋ยวนี้ เสมอๆ ให้ได้จริงๆ** รู้เท่าทันให้ออกว่า "จิต–เจตสิก–รูป" ของเราขณะนี้ กำลังอยู่ใน**ร่าง** (คือ "สภาวะ" นั่นเอง) ของ "เทวดา" หรือ เป็น "สัตว์นรก" หรือเป็น "พระพรหม" แล้วจงดับความเป็น "โลกียะสัตว์" ดังกล่าวนั้น ลง ให้เข้าสู่ "สภาวะนิพพาน" ดับความเป็น**กามบุคคล** ดับ**กามสัตว์**ลงไปให้ได้ (นิโรธ-คามินี) ถูกตัวถูกตนให้เสมอๆ เทอญ ถ้าใครยังจับ "โอปปาติกะสัตว์" ในตัวของตน

427

ยังไม่ได้ ยังไม่ถูกตนถูกตัว เป็นปัจจุบันแล้ว ก็ยังจะเป็น "ปุถุชน" อยู่ ยังเป็น "พระอริยะ" ไม่ได้ หรือถ้ายิ่งไปจับเอา**รูปนิมิต**ที่ยังหลงๆ กัน ก็ยิ่งซวยใหญ่

ไม่ว่า "จิต–วิญญาณ" หรือ **"โอปปาติกะสัตว์" ในเรื่องใด** เรื่องของ "สักกายะ" เรื่องของ "กามราคะ" เรื่องของ "รูปราคะ – อรูปราคะ – มานะ" กระทั่ง "อุทธัจจะ" แห่งจิตวิญญาณใดๆ ก็ตาม ก็จะต้อง "รู้" ต้องแจ้ง ต้องหยิบต้องจับ ต้องสัมผัส "สภาวะ" นั้นๆ ในจิต–เจตสิก รู้ "รูป" ของ สักกายะ รู้ชัดใน กิริยา ของ กาม รู้แจ้งจริงใน กิริยา ของ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ กระทั่งอุทธัจจะ **อันล้วนเป็น "โอปปาติกะสัตว์" ที่มีฐานะเป็น "สัตว์นรก" เป็นเทวดาเสพย์กาม และเป็นพรหมเสพย์ธรรมารมณ์ ทั้งสิ้น ทั้งนั้นอยู่นั่นเอง** แล้วจงฆ่าสัตว์โลกทั้งหลายนั้นๆ ลง ให้ได้จริง ด้วยอำนาจของเรา ให้เด็ดขาด แน่จริง ให้ได้เทอญ **เมื่อรู้แจ้งใน "โอปปาติกะสัตว์" ในตนดั่งกล่าวนี้** ไปได้ละเอียดลออ ถึงขั้นสัตว์นรก ก็ดับเชื้อสัตว์นรกละเอียดได้ ผู้นั้น ก็ยังเหลือแต่จะเป็นเทวดา กับ พระพรหม และ เมื่อดับเชื้อสัตว์เสพย์กามได้สูงขึ้นไปอีก ก็จะยังเหลือแต่ความเป็นพระพรหมเท่านั้นเอง จนรู้แจ้งแทงทะลุมีอำนาจเด็ดขาด สามารถดับความเป็นพรหม ที่ยังต่ำ ๆ ลงได้หมด ก็เป็นสุดเพียงเหลือ "รูปขันธ์" หรือ กายธรรม และ วจีธรรมนั้น เป็นพรหม แล้วก็ดับ "นามขันธ์" ให้สูญสิ้นลงแม้ "ธรรมารมณ์" ที่เรารู้แจ้งเข้าใจชัดแท้ว่า ยังเป็น "อกุศล" ใด ๆ ก็ไม่ให้เหลือ **เมื่อนั้น "มโนธรรม" ก็เป็น "ยอดปัญญา - ยอดวิมุติ" เป็น "พุทธะ"** เป็นผู้รู้แจ้งจริงในกุศลธรรม–อกุศลธรรม และธรรมที่สำเร็จแล้วไม่มีขาดตกบกพร่องเลย (อัพยากตธรรม) ก็เป็นอันจบกิจสิ้นภาระคงเหลือ "ขันธ์ ๕" ให้มันเดินทางไป เพื่อเกื้อกูลโลกเขาเท่านั้น แล้วท้ายสุด "รูปกาย" ทั้งหลาย ก็จะถึงกาละแตกดับไปเอง เป็นขั้นสุดท้าย ไม่เหลืออะไรเกิดอีก **เพราะ "นามกาย" นั้น ตายสิ้นแล้วด้วย "รู้" ด้วย "ควร" ด้วย "ความสูงสุดแห่งปัญญา" ว่า "ตายสนิท" แท้ คืออย่างไร ? และ "ทำได้จริง ๆ" แล้วด้วย**

428

เพราะฉะนั้น ก็ลองวกกลับมาพูดถึง **"โอปปาติกะสัตว์" ในเรื่องของ "เมถุน-ธรรม" ขั้นสุดท้าย** ที่เราได้พูดกันมาแล้ว ดูซิ

"สังเสทชะโยนิ" จนถึงขั้นธาตุน้ำ ที่เป็น "ระดู" เป็น "อสุจิ" เราก็กระจายความกันมาแล้ว นอกจาก "ระดู" กับ "อสุจิ" อันนับว่า เป็น "น้ำไม่บริสุทธิ์" นี้แล้ว **ยังมีน้ำอีกชนิดหนึ่งมีลักษณะใส** ไม่ใช่น้ำขาว ๆ ข้น ๆ ของชาย ที่เรียกรวมว่า "อสุจิ" นั้น ดอกนะ แต่มันก็มีอยู่ปนกับน้ำขาว ๆ ข้น ๆ นั้นแหละ ของหญิงนั้นเห็นได้ชัดกว่า **เพราะ "น้ำ" ที่ว่านี้ จะขับออกมา ต่อเมื่อมี "รสยินดี"** แต่ไม่ใช่จะออกมากับน้ำระดูนะ ! ของหญิงเห็นง่าย เพราะจะมีแต่ "น้ำ" ใส ๆ นี่เท่านั้น เมื่อมันออกมา ส่วนของชายก็มีทั้งที่ก่อนจะขับน้ำขาว ๆ ข้น ๆ นั้นออกมา เป็นที่สุด คือ พอมี "รสยินดี" มีความรู้สึกกิเลสปรุงแต่ง **เพียงพอ** ก็จะปรุงขับน้ำนี้ออกมา แม้สุดท้ายออกมาพร้อมกับน้ำข้น ๆ ขาว ๆ ก็มี "น้ำ" ใส ๆ นี้ ปนออกมาอยู่ด้วย **"น้ำ" นี้ มีทั้งของหญิง และ ของชาย คือ น้ำแห่งความยินดี น้ำแห่งความสำเร็จ หรือ "น้ำรัก" เรียกในภาษาบาลีว่า "สุกกะ" โดยตรง** อันยังเป็นผลเกิด หรือ ผลิตผลของ "สังขารธรรม" น้ำนี้จะมีเมื่ออารมณ์ใคร่ ได้เกิดถึงขนาด ก็จะมี "ผล" ของการปรุง ปรากฏออกมา เป็นของจริง และเมื่อสำเร็จขั้นสุดแห่งความใคร่ความกำหนัดทุกครั้ง เมื่อมีรสชาติ มีความยินดี มี "สุขเวทนา" (วิญญาณ-ขันธ์) มันจึงจะออกร่วมมาด้วย **ถ้าไม่มีรสชาติ ไม่มีความยินดี ก็จะมีแต่ "อสุจิ" เท่านั้นไหลออกมา ส่วนน้ำแห่งความยินดี จะไม่มี** ยิ่งเป็น "ระดู" ยิ่งจะไม่มีความยินดี หรือ ไม่มีสุขเวทนาเลย จะมี ก็ตรงกันข้าม คือ ทุกขเวทนาด้วยซ้ำไป

การเกิดแบบ "สังเสทชะโยนิ" ของมนุษย์นั้น ผู้หญิงจึงยังเป็น "นรก" ผู้ชายจึงยังเป็น "สวรรค์" ซึ่งก็ยังล้วนเป็น "สัตว์โลกียะ" อยู่ทั้งคู่ *ส่วนการเกิดแบบ "โอปปาติกะโยนิ" นั้น จะมีที่สุดเป็น "น้ำสุกกะ" ดังกล่าวนี้ เป็น "สวรรค์" ด้วยกัน ทั้งหญิง ทั้งชาย ผู้ยังหลงสวรรค์ ยังไม่ยอม*

429

ละคลายสวรรค์ และยังไม่พ้นความเป็นสัตว์โลกย์ "น้ำสุกกะ" จึงเป็นเครื่องหมายอันสุดท้ายแห่ง "เมถุนธรรม" อยู่ ดังนี้ **ตรงถูกต้องกับพระพุทธพจน์ที่ตรัสไว้ว่า "เมถุนธรรม" นั้น มันก็มี "น้ำเป็นที่สุด"** แม้จะคือ "น้ำสุกกะ" (และ ภาษาบาลีด้านี้ ก็ยังหมายความว่า บริสุทธิ์ สุกใส ก็ตาม) มันก็ยังคือ "ชาติ" คือ การเกิดที่ยังเป็นผลของ "ปัจจุบันอารมณ์" อันยังปรุงออกมาเป็น "ธาตุน้ำ" นี้อยู่ เพราะน้ำสุกกะนี้ ยังเกิดอยู่ มีอยู่ ตราบใด ก็เพราะเหตุแห่ง **"โอปปาติกะสัตว์" ในปัจจุบันของเรานี่เอง** ที่ยังยึดมั่นถือจริงอยู่กับ "การเกิด" (โอปปาติกะโยนิ) มันยังดิ้นรน "อยากเกิด" อยู่ในก้นบึ้งสุดลึก (อาสวะ) ของจิต ของวิญญาณ ของเรา มันเป็นวิญญาณหลง (โมหะจิต) จิตยังไม่ยอมวางแท้ ๆ เป็น "นามกาย" ชัด ๆ เมื่อได้รับการปรุงแต่งสุขสมเต็มที่ ก็จะตกตะกอนเป็น "ธาตุน้ำ" เป็น "ความเกิด" ที่เกิดโตมาจาก ธาตุไฟ กับ ธาตุลม อันก็คือ จิต หรือ โอปปาติกะสัตว์ นั่นเอง สังขาร หรือ สังวาสกัน จึง **จะต้องดับ "อัตตา" อันเป็น "นามกาย" นี้ลงอีกให้ได้เป็นที่สุด มันยังเป็น "อาสวะกิเลส" ยังเป็น "อนุสัยกิเลส" อยู่อย่างแท้จริง จึงจะต้องไม่ให้มี "โอปปาติกะโยนิ" ให้ได้เป็นที่สุด ดับ "โอปปาติกะสัตว์" อันเป็นปัจจุบันในชาตินี้ ให้ตายสนิทลงให้ได้จริงถูกตนถูกตัวแท้**เมื่อใด **น้ำสุกกะ ก็จะไม่มีได้ทันที** เมื่อนั้น

ดังนั้น เมื่อพระอริยะบุคคลใด สามารถจับตัว "โอปปาติกะสัตว์" ได้ *(และก็จะไม่ใช่ "โอปปาติกะสัตว์" หรือ จิตวิญญาณของคนที่ตายแล้ว หรือ "นิมิตรูป" ลวง ๆ เลอะ ๆ อะไรต่าง ๆ นั้น ดอกนะ ! ขอกำชับกำชาอีกทีเถอะ)* และ**ได้พากเพียรฆ่ามันลง ดับมันอยู่ทุกขณะ ที่ตาพบสัมผัสรูป อันชวนให้เกิดอารมณ์เมถุน หูได้ยินเสียง อันเป็นรูปที่ชวนให้เกิดอารมณ์เมถุน จมูกได้กลิ่น อันเป็นรูปที่ชวนให้เกิดอารมณ์เมถุน ลิ้นได้รส อันเป็นรูปที่ชวนให้เกิดอารมณ์เมถุน และแม้สัมผัสกาย ที่ชวนให้เกิดอารมณ์เมถุน ตลอดใจคิด ใจสัมผัสเอง ถ้ารู้เท่ารู้ทันว่า นั่นคือ รูป หรือ อรูป ที่ชวนให้เกิดอารมณ์เมถุน และเราได้หยุดมัน รำงับมัน ฆ่ามันได้ทุกที**

430

ทุกครั้ง “เมถุนธรรม” ของผู้ที่ได้พากเพียร ดั่งกล่าวนี้ ก็จะลดน้อยลงอย่างแท้จริง การหลั่ง “น้ำสุกกะ” ก็จะไม่มีเป็นสุดท้าย หรือ หากยังไม่หมดแท้ ก็จะลด “ความฝัน” ลดอารมณ์หลงเสพย์ หลงปรุงของเราลงเรื่อย ๆ จนที่สุดผู้หญิงก็จะหยุดฝัน หยุดปรุงถึงเรื่องอารมณ์เมถุน ผู้ชายก็เช่นกัน หรือแม้ฝันเป็นรูปเกี่ยวข้องเรื่องนี้ ก็เป็นไปโดยเฉยเมย **ไม่มีรสชาติ ไม่มีอารมณ์อร่อยอะไรเลย โดยจริง** แม้การหลั่ง “น้ำอสุจิ” ของฝ่ายชาย ที่ยังจะต้องเคลื่อนอยู่ เป็น “สังขารรูป” ดั่งได้อธิบายมาแล้ว ก็จะ*เคลื่อนออกเหมือนการขับถ่ายน้ำปัสสาวะนั่นเอง จะไม่มีรสชาติ ไม่มีความยินดี* และไม่มี “น้ำสุกกะ” ผสมออกมาด้วยอีกเลย และที่สุดแห่งที่สุดก็จะไม่หลั่งแม้น้ำ “อสุจิ” เมื่อ “โรงงาน” นั้นของชายผู้ใด หมดแรงแห่ง “ชีวนุปาทิ” และ “ชีรณุปาทิ” อันอยู่ใน “อตีตภวังค์” ซึ่งอาจจะหยุดลงแม้ยังหนุ่ม ก็ได้ ผู้หญิงก็เช่นกัน อาจจะหมด “ระดู” ได้แม้ยังสาวอยู่ ก็ยังได้ **แต่นั่นแหละแม้จะไม่หมด “อสุจิ” จะไม่หมด “ระดู” หว่าหมดสิ้นแล้วแค่น้ำ “สุกกะ” ดั่งได้อธิบายมานั้น** *ก็เป็นการหมายถึงผู้นั้น ได้ทำลายการเกิดหมดรอบแล้วดับสนิทแล้ว ถ้าแม้แต่ “โอปปาติกะโยนิ” ก็ได้ดับ “อัตตา” ได้ทำลาย “นามกาย” สิ้นแล้วลงจริง พ้นภาระอันขอบธรรมแล้ว จบกิจแห่งคำว่า “อรหันต์” ของ “เมถุนธรรม” ได้สนิท หรือ เรียกว่า “อรหัตตผลจิต” ในเรื่อง “เมถุน” ได้เกิดเป็น “ผล” ขึ้นแล้ว “นิพพาน” สนิทได้แล้วในเรื่องนี้ เฉพาะเรื่องนี้*

มีข้อควรย้ำเตือนอีกว่า แม้ผู้ใดจะไม่มี “น้ำไม่บริสุทธิ์” ใด ๆ เคลื่อนไหลออกอีกแล้วในตน ก็ตาม **แต่ถ้าผู้นั้นยังมี “โอปปาติกะสัตว์” เป็นผีแห่ง “ราคะ” อยู่ในตนแท้ ๆ** ซึ่งอาจจะร้ายแรงอยู่ก็ได้ สำหรับในรายที่ “*โรงงาน*” *แห่งการก่อการสร้าง “น้ำไม่บริสุทธิ์” นั้น ๆ ของตน มันไม่บริบูรณ์มาเดิม* ก็เป็นได้ จึงไม่มี “น้ำไม่บริสุทธิ์” นั้น หว่า “จิตวิญญาณ” ของผู้นั้น หาได้ “ราคะ” อ่อนบางแต่อย่างใดไม่ ! ก็เป็นได้ จงระวัง ! ไม่ว่าหญิง หรือ ชาย นัยเดียวกัน ดังนั้น จึงมิได้หมายว่า “น้ำไม่บริสุทธิ์” ของเราไม่มี ไม่ไหล ไม่เคลื่อนแล้ว จะพาลเข้าใจผิด

431

ไม่ศึกษา ตรวจอ่าน "กิเลส" แท้ "อนุสัย" จริง นั้น ไม่ได้ เป็นอันขาด เพราะสิ่งนี้ นั้น ไม่ใช่เครื่องวัดที่เที่ยงแท้ตายตัวอะไร

ข้อสำคัญนั้น จะต้องดับได้เป็นที่สุด **ที่ "โอปปาติกะโยนิ"** นั่นแหละ แท้ ๆ แน่ ๆ ที่สุด แม้จะยังมี "น้ำไม่บริสุทธิ์" เคลื่อนไหลอยู่ ก็ยังได้ด้วยซ้ำ ขอให้ทำความเข้าใจให้ละเอียด ๆ อย่าสับสน แต่ถ้าดับได้เป็นที่สุด "น้ำบริสุทธิ์" (สุกกะ) สิ จะไม่มี

เรื่อง "พรหม" ขนาดขั้นสูงสุดดี ก็ได้แจกแจง ฉีกหน้า ฉีกเนื้อ ออกมาให้ดูให้เห็นกันละเอียดลออมาอยู่ตลอด แม้ "พรหม" ชั้นเลว ก็ได้ฉีกแยกออกมา ให้ได้รู้ชัดกันมาเรื่อย หรือ เทวดาเสพย์กามต่าง ๆ ก็ได้แฉ ได้ฉีกออกมา เพื่อเรียนเพื่อรู้ คราวนี้ เรื่อง "เมถุนลามก" นี้ ก็ต้องฉีก ก็แฉออกมาดูหน้า ดูเนื้อในของมันบ้าง จงทำความรู้ให้ดี ๆ เถิด ผู้ไม่เกิด ไม่เป็น ไม่มี ผี–นรกต่ำ ๆ พวกนี้ ที่จะต้องมาดับ มาฆ่า มาละ มาล้าง ก็จงอุ่นใจในกำไร ที่เราไม่ต้องไปซมซาน และไม่ต้องเสียเวลานั้น ๆ เป็นบุญของผู้ที่ไม่มีนั้นล้นล้ำ แต่ผู้ที่ยัง "มี" หว่าหลงตนว่า "ตนไม่มี" ! ก็จงตรวจตนให้สำคัญ ๆ เถิดเทอญ

สรุปง่าย ๆ ในเรื่อง "เมถุนธรรม" นี้ การเกิดที่เรียกว่า "*ชลาพุชะโยนิ*" *นั้น ก็คือ* "*การเกิดลูก*" อันเนื่องมาแต่การสังขาร หรือ สังวาสกัน ของหญิงกับ ชาย ใน**ปัจจุบันชาตินี้** เป็นปฏิกิริยาที่กระทำกันเห็นกันรู้กันชัด ๆ ซึ่งจะไม่ให้มีการเกิดได้ **เพียงวิรัติโดย "ศีล"** คือ มีสัจจะมีกฎเกณฑ์ไม่ล่วงสังวาส ไม่ให้มีปฏิกิริยาทาง "รูปกาย" เท่านั้น ก็ดับการเกิดนี้ได้

"*อัณฑชะโยนิ*" *นั้น ก็คือ* "*การเกิดของเชื้อที่เป็นไข่*" อันเนื่องมาแต่การสังขาร หรือ สังวาสกัน ของชีรณุปาทิ กับ ชีวนุปาทิ **ที่มันยังมีชีวิตอยู่** เป็นปฏิกิริยาที่ปรุงกันสืบพันธุ์กันอยู่ชั้นในรู้ยากขึ้น ซึ่งจะไม่ให้มีการเกิดได้ยากยิ่ง **จะต้องมีการประพฤติปฏิบัติละ ลด ล้างกิเลสกันจริง ๆ** จนอินทรีย์พละกล้าเต็มจริง ๆ จึงจะไม่มีการเกิดในไข่ของฝ่ายชาย หรือ ไม่มีการเกิดเป็นไข่ของฝ่ายหญิง

"สังเสทชะโยนิ" นั้น ก็คือ "การเกิดของน้ำใสโครก" อันได้แก่น้ำอสุจิ (*ของชาย ซึ่งไม่ใช่น้ำสุกกะคอกนะ ! คือ น้ำข้นๆ ขาวๆ มีตัว "สัตว์เป็น" อยู่ในนั้น*) และน้ำระดู (*ของหญิงมีตัว "สัตว์กาย" อยู่ในนั้น*) เป็นปฏิกิริยาที่ปรุงสืบพันธุ์กันอยู่ชั้นใน ซึ่งจะไม่ให้มีการเกิดได้ยากยิ่ง **จะต้องปฏิบัติธรรมดับ "สมุทัย" คือ "โอปปาติกะสัตว์" ได้จริง** และคนผู้นั้นก็ต้องเป็นผู้มี "ชีวนุปาที" อ่อนแรง หรือ เบาบางจริงๆ ด้วย ก็จะไม่มี "น้ำใสโครก" หรือ "น้ำไม่บริสุทธิ์" นี้เกิดอีกได้

"โอปปาติกะโยนิ" นั้น ก็คือ "การเกิดของจิตสุขจิตทุกข์" อันเนื่องมาแต่การสังขาร หรือ สังวาสกัน ของผัสสะ กับ อุปาทาน ในปัจจุบันชาตินี้ เป็นปฏิกิริยาที่กระทำกันอยู่ภายใน **เห็นกัน รู้กันได้ สำหรับผู้ปฏิบัติธรรม ตามแนวทางของพระพุทธองค์ตรงมรรค ผู้ปฏิบัติออกนอกทางจักไม่รู้ไม่เห็นได้เลย** (*ผล หรือ การเกิด ที่สืบต่อไปสูงสุดของการสังวาส–สังขารแห่งโอปปาติกะสัตว์นี้ ก็เป็น "น้ำสุกกะ"*) **ต้องรู้แจ้งในกิเลส–ตัณหา–อุปาทาน และ รู้เท่าทันในผัสสะ จับ "เวทนา" จับ "อารมณ์" อันเป็นปัจจุบันของตนให้ดีแล้ว ฝึกละ ฝึกลด ฝึกหยุด ฝึกดับ เป็นงานกระทำกับ "จิต" แท้ๆ กระทำจริงๆ** ก็จะดับสูญสิ้นสนิทการเกิดนี้ได้ จิตสุขจิตทุกข์ เพราะเรื่อง "เมถุนธรรม" ก็จะไม่มี เป็นนิพพานสนิทในเรื่อง "เมถุนธรรม" เพราะดับสิ้นถึงรากเง่าแห่งสมุทัยแท้ขั้น "นามกาย" หรือ "มโน" ทีเดียว ดังนั้น การจะอยาก จะปรารถนาทำ "เมถุนธรรม" ทางอาการกาย หรือ ทาง "รูปกาย" จึงไม่มีด้วย ผู้เสพย์เมถุนธรรมด้วยจิตว่างอยู่ จึง ไม่โง่ที่สุด ก็ฉลาดแกมโกงที่สุด

การดับต้นเหตุเป็น "มโนปุพพังฯ" จึงจะต้องเรียน จิต–เจตสิก–รูป หรือ กาย–เวทนา–จิต อันแท้จริง และ ดับการเกิดให้ได้ ตั้งแต่ขั้น "รูปกาย" หรือ "ชลาพุชะโยนิ" ให้เนียนสนิทไปให้ได้ จนถึง "โอปปาติกะโยนิ" ขั้น "นามกาย" ให้ได้จริง

ที่มันยังไม่ถ้วนรอบจริง จบไม่เด็ดขาด ก็เพราะอาสวะกิเลสตัว "โอปปาติกะ" ของตน ยังไม่ดับมอดหยุดจริงๆ มันยังมีแรงดิ้น เรายังทำความสงบ ยังฆ่า ยังปล่อยวาง ยังทำความอ่อนแรงให้ "โอปปาติกะสัตว์" ในเรื่องดังกล่าวนี้ ยังไม่ได้ นั่นเอง ยังไม่เป็นความฉลาดแท้ของผู้ที่ได้ชื่อว่า ฉลาดสุดยอดจริงๆ (อริยะ, อรหันต์)

คนนั้น เริ่มมีปัญญา ที่เป็นสัญชาตญาณอันฉลาด เพราะได้วิวัฒนาการขึ้นมา จนได้ชื่อว่า "มนุษย์" แล้วนี้ นับว่า สูงมากจริงๆ จึงพอรู้ใน "ธรรม" รู้ความต่ำ–ความสูง อย่างน้อยที่สุด ก็รู้ได้ลางๆ ในก้นบึ้งของจิตวิญญาณ เป็นจิตใต้สำนึกทำงานอยู่เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งชักจะรู้รำไรๆ แล้วจริงๆ ว่า "*การเกิดเป็นทุกข์*" (*ชาติ ปิ ทุกขา*) **ดังนั้น เมื่อกระทำพฤติกรรมเมถุน อันเป็นการประกอบกิจ ที่เป็นไปเพื่อ "ทุกข์" เป็นไปเพื่อ "การเกิด" ขั้นหยาบๆ ชัดแท้ออกปานนั้น ก็จึงทำกันอย่างปิดบัง ลับหูหลบตา สำหรับผู้มีจิตวิญญาณเป็น "มนุษย์" แล้ว (มนุษย์ แปลว่า ผู้มีใจสูง) เพราะเขายังอายจริงๆ ที่ตนยังแตะต้องประพฤติกรรมอันต่ำนี้อยู่** ดังได้อธิบายมาแล้ว แต่นั่นแหละ เมื่อใดกิเลสตัณหาตัวร้ายกาจมันแสดงความเก่งขึ้นหน้ามากๆ จนการกลับกลายไปเป็นสัตว์โลกที่มีจิตวิญญาณโง่ๆ ปัญญาทรามๆ จนกลับไปเหมือนเดรัจฉานสัตว์ แม้แสดง "พฤติกรรมแห่งการเกิดอย่างหยาบ" ออกปานนั้น ก็ไม่รู้จักอาย จนไม่รู้ความสูง–ความต่ำ ไม่แจ้งใน "กุศลธรรม–อกุศลธรรม" แท้ๆ จริงๆ ได้ เนื่องมาแต่ความ**ไร้ปัญญาทางจิตวิญญาณ**จริงๆ **แม้เขาเหล่านั้น จะเจริญสูงส่งทางวัตถุ และสูงยิ่งทางโลกียะปัญญาปานใด ก็ตาม ก็จะยังเวียนวน สูงๆต่ำๆ โง่ๆ–ฉลาดๆ อยู่นั่นเอง และไม่ฉลาดแท้เป็นที่สุดได้**

นี่แหละ คือ "โลก" คือ ความวนเวียน อันหลงว่า ตนฉลาด แต่ก็ไม่เห็นฉลาดจริง มันวนไปเวียนมา จาก "โง่" ในเรื่องหนึ่ง แล้วก็ไป "ฉลาด" ในอีกเรื่องหนึ่ง แต่ในความฉลาดนั้น ก็กลับไปแสดงความโง่อยู่อีกเรื่องหนึ่ง อันเป็น "การก่อการเกิด" ไม่ถาม ก็ภพชาติอยู่เป็น "สังขารธรรม" อยู่นั่นเอง ยิ่งกว่านั้น

434

หากผู้ใด "หลงขนาดหนัก" ขึ้นไปอีก จนถึงขั้น "**ดิ้นยิ่งขึ้น** ในการประกอบพฤติกรรมแห่งกามแห่งภพ" *โดยใช้ "ปัญญา" ดัดแปลงหาเหลี่ยมใหม่ ๆ เพื่อเสพย์ "กาม" เสพย์ "ภพ" ให้เป็น "กามวิตถาร" ต่าง ๆ เป็น "ภพวิตถาร" นานาขึ้นมาเสพย์เข้าอีก ก็ยิ่งแสดงถึงความ "บ้ากาม" และ "บ้าภพ" หนักไปใหญ่ เพราะยิ่งเลยเถิดไปไกล ก็ยิ่งเสพย์กามวิตถาร เสพย์ภพวิตถารกันถึงขั้นไม่ใช่ธรรมชาติ* และก็ได้ "เลยธรรมชาติ" ไปไกลสุดแสนไกลยิ่งล้นแล้ว ทั้ง "กาม" ทั้ง "ภพ" แม้ "กามเมถุน" อันหมายถึงการ "สืบพันธุ์" ต่อเผ่าต่อพันธุ์ ซึ่งสัตว์เดรัจฉานมันก็รู้ มันก็ยังยึดมั่นตามธรรมชาติ ไม่หลงผิด ไม่เมามายจนเลยเถิด **แต่คนผู้เมามายในกามขั้นหนักขั้นเลยเถิด** ก็ไม่เหลือสภาวะของการ**สืบพันธุ์**ไว้แล้ว แม้จะยังใช้อวัยวะสืบพันธุ์ปรุงกามอยู่ ก็ตาม ก็ทำให้มันตะแบงจากธรรมชาติไปเสียหมด เพราะความ**เมามาย**(โมหะขั้นหนักจนเรียกว่า สุรา หรือ เมรย หรือ มัชชนั่นแล คือ มืดเมา มัวเมา ใน "กาม" ใน "ภพ" ต่ำลึกไปทุกที ๆ) มุ่งปรุงรสการสัมผัสเสียดสี การกระทบรูป ลิ้มรสแท้ ๆ ที่เรียกว่า "กาม" ตรง ๆ ชัดๆ กันเลย ให้แปลก ให้แหวก ให้วิตถารหนักขึ้น ๆ เพราะเบื่อ "กามรส" ใน "รูปแบบโครงสร้าง" เก่า ๆ นั่นคือ **ความก้าวหน้าเจริญยิ่ง หรือ มี ปัญญาสูงฉลาดของคนขั้นผู้มี "โลกียะปัญญา" เจริญรุ่งเรือง** ก็น่าเสียดายที่มี "ปัญญา" แทนที่จะเอามาใช้ในการหัด "รู้" ความละเอียดใน "ทุกข์" ใน "สมุทัย" เพื่อละกาม ละภพ แต่กลับเอา "ปัญญา" ไปหาทาง**เพิ่มกาม**ให้หนัก **เพิ่มภพ**ให้ใหญ่แอ้ขึ้นอีกเสียนี่ ! ส่วนด้าน**เสพย์ "ภพ"** ก็มีอีกมากมายเหลือคณาจะกล่าวล้วนคิดอ่านทะเยอทะยานอยาก วาดเพ้อ แล้วก็ปรุงสร้างเอามาเสพย์ ทั้งที่เป็นเพียง "อรูป" ทั้งที่เป็น "รูป" แท้ ๆ แล้วก็**หลงเห็น**ว่า เป็นสุข เป็นลาภ เป็นยศ เป็นสรรเสริญ **เป็นวิชชา เป็นความเก่ง อันเกิน อันเลยความจำเป็นที่แท้จริงไปทั้งนั้น**

ตัวอย่างง่าย ๆ ก็เช่น หาทางสร้าง "ยาเสพย์ติด" มาดับจิตวิญญาณของตนให้ "วิสัญญี" หรือ "อสัญญี" จากโลกจากสังคม ไร้ความรับผิดชอบในบาป – บุญ ชั่ว–ดี ให้ยิ่งๆขึ้น ทำตนเป็น "พระพรหมเก๊ๆ" (หรือ ดูๆก็เหมือนจะทำตนเป็นพระ

435

อรหันต์ คือ เป็นผู้พ้นบาป พ้นบุญ พ้นดี พ้นชั่วเอาทีเดียว เพราะไม่ยึดบาป–บุญ ไม่ยึดดี–ชั่วแล้วนี่) โดยการสร้าง "โลกแห่งตน" (ภพ) แต่ผู้เดียว เป็นใหญ่ในตน มี "อัตตาธิปไตย" เป็นผู้มีเสรีภาพสูงสุดไม่แคร์ใคร (ดังที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว) ให้ยิ่งๆ ขึ้น มันก็เป็นยอดปัญญาจริงๆ เก่งแท้ๆ ทีเดียว แต่มันล้วนไม่ใช่เรื่องของ "ญาณ" ของ "ปัญญา" ที่เป็นไปเพื่อ "โลกุตตระ" เอาเสียเลยจริงๆ มันหา "มัชฌิมา" ไม่ได้ (โลกุตตระธรรมนั้น เป็นไปเพื่อ "มัชฌิมา") มันไม่มี "สัมมา" กันเอาเลย (โลกุตตระธรรมนั้น เป็นไปเพื่อ "สัมมา") **มันมีแต่ความเลยเถิด ทั้ง "กามสุขัลลิกานุโยค" และ ทั้งเป็น "อัตตกิลมถานุโยค" ชัดๆ เป็นความเลยเถิดที่สั่งสมเอา สภาพสุดโต่งทั้ง ๒ อย่างไว้ ในตัวคนๆ เดียวกัน หนักทั้ง "กาม" หนักทั้ง "ภพ" และเวียนวนอยู่ใน "กาม" อันเข้มข้น อยู่กับ "ภพ" อันมืดมัว และเมามาย** เช่น "ฮิปปี้" อย่างนี้ มันจะเป็นพวกเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากันอีท่าไร ?

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้มี "ปัญญา" รู้เท่าทัน "ความพอดี ความเหมาะควร" ให้ตรงตามเป้าหมาย หรือ ตามความเป็นจริงที่ถูกหน้าที่ถูกเรื่องถูกราวตรงๆ เสมอๆ (มัชฌิมา หรือ สัมมา หรือ อรหัง ตามระดับตามภูมิ และ มีกาละ มีเทศะประกอบกรรมเสมอ) โดยเฉพาะ พระองค์สอนให้คนฝึกหัดเสียสละตัวตน "ไม่เอาแต่ใจตัว" ไม่เสพย์ไม่ติดอะไร ให้ได้หมดเกลี้ยงในโลก พระพุทธองค์ทรงสอนให้ฝึกหัดความไม่ติดยึด ความไม่หลงเสพย์ ความไม่เมา ไม่ติด "กาม" เอาจริงๆ ไม่ว่า รูป–รส–กลิ่น–เสียง–สัมผัส ใดๆ มันก็ล้วนไปกำหนัด อยาก ใคร่ เห็นเป็นเอร็ดอร่อยหลงเป็น "สุข" อยู่ ก็ไม่เอาทั้งนั้น **เพราะ "สุข" มันไม่มี มันเป็นความตลบตะแลง ความหลอกลวง (อลิกะ)** ดังนั้น จึงเรียกว่า สุข **อันตลบตะแลง (สุขัลลิกะ)** ยิ่งเป็นกามคุณ ๕ ด้วย ก็ยิ่งเป็น**มายาใหญ่** ใครไปหลงว่า เป็น**สุข** แล้วก็ติด แล้วก็เสพย์อยู่ ก็เรียกว่า "**กามสุขัลลิกา-นุโยค**" ถ้าไม่หลง "กาม" ว่า เป็นสุข ซึ่งเป็นความตลบตะแลงขนานใหญ่สุดแล้ว ก็จะไม่ทรมานตนไปก่อภพก่อชาติ เป็นแดนพรหม แดนสวรรค์ คือ ไม่ไปสร้าง "รูปภูมิ–อรูปภูมิ" ให้แก่ตนเอาด้วยวิธีใช้วัตถุใช้ยาเสพย์ติด หรือ แม้ใช้การ

436

นั่งหลับตาปั้นจิตเอา เช่น ฤาษี ชีไพรพากันทำมาก่อน เช่น ชฎิล ดาบส แม้อุทกดาบส อาหารดาบส พาทำนั้น ก็ไม่เอา เพราะมันไม่จริง มันก็ยังคือ "สมมุติ" หรือคือ บัญญัติที่เรายึดไม่ได้ทั้งนั้น และยังต้องสร้างต้องก่อเอาจึงจะได้ด้วย แต่แล้วก็ยังเป็น "ภพ" *หาทำลาย "อัตตา" ลงได้ไม่* **จึงเป็นความเหน็ดเหนื่อย (กิลมถะ) เปล่า แต่ก็ยังไม่สิ้น "อัตตา" ลงได้** จึงเรียกว่า "**อัตตกิลมถานุโยค**" (อันมาจาก อัตต + กิลมถ + อนุโยค) ถ้าใครต้องไปสร้างไปก่อเอา ต้องเป็นทาษ หู–ตา–จมูก–ลิ้น–กาย–ใจ ตนเอง **โดยต้องยุ่งยากหนักหนาเหน็ดเหนื่อยเกี่ยวพันเป็นภาระอยู่ออกป่านนั้น** มันก็ยังเป็นภาระ เป็นสภาพต้องสร้าง ต้องก่อ ต้องอาศัยอยู่นั่นเอง อันไม่รู้แล้ว ไม่รู้จบ พระพุทธองค์ทรงสอนให้รู้ "ปัจจุบัน" ให้แจ้งใน "อุปาทาน" และดับ "อุปาทาน" ที่จิตให้ได้ทุกๆ ขณะ ไม่ให้ยึดกาม ไม่ให้ยึดภพ ให้ทำความแล้วทำความจบ

ผิว่า ใคร **เห็น "กามสุขขัลลิกานุโยค"** และ **เห็น "อัตตกิลมถานุโยค" ทั้ง ๒ อย่างซึ่งอยู่ในคน ๆ เดียวกันได้** ก็เป็นผู้มี "ตาทิพย์" หรือ "ธรรมจักษุ" ที่สำคัญ อันอาจจะอยู่ในคนที่เป็น เช่น "ฮิปปี้" หรือ อยู่ในคนที่ดิ้นรนหาทางเสพย์ซึ่ง **จะเสพย์สุข** ตามความใคร่ ความอยาก (กาม) ความยึดของตน (อัตต) ให้เสรีให้วิตถาร และ หาทางมี "อัตตาธิปไตย" โดยไม่ยอมรับสังคมไม่เห็นแก่สังคมเด็ดๆ ขาดๆ มันเป็นเรื่อง "อัตตา" อย่างสูงสุดด้วย

เรื่องกาม ผสม เรื่องอัตตานี้ มิใช่เรื่องง่าย ๆ เลยที่จริง มันเป็นเรื่องลึกเรื่องไกล แม้แต่แค่เสพย์กามทางรูปภาพทางสีสัน เช่น "แวนโก๊ะ" จิตรกรเอกผู้หลงอยู่ในโลกแห่งรูปภาพและสีสัน จนที่สุดเขาได้เสพย์กามแห่งรูปภาพและสี-สันอย่างถึงจุดสำเร็จความใคร่สุดยอดเต็มที่ เขาก็ถึงขั้น "อัตตวินิบาต" ได้ คือ เขายึดอัตตานั้น เป็นแดน (ภพ) อันสูงสุดของเขา โดยเต็มใจที่สุดที่จะขอสิงสถิตฝังจิตวิญญาณไว้ ณ แดนนี้ ภูมินี้ อันคือ ยึดอัตตาไว้ในแดนนรกภูมิหนึ่ง และ เขาจะต้องถึงตายให้ได้ในบัดนั้น ขณะถึงอารมณ์ถึงที่สุดแห่งจิตจุดนั้น เขาได้ภูมิที่สุดของเขาแล้ว เขาได้ "ภพ" ที่เขาหลงยึด หลงถือ หลงตัดสินเป็นจุดยอด จุดไม่มีที่ต่อไปอีกแล้วของเขาแล้ว เขาควรหยุด ณ ที่นี้ จุดนี้ ไม่ควรเคลื่อนย้ายไปไหนอีกแล้ว

มันเป็นจุดที่ผู้อธิบายไปในทางดี ก็ว่า เป็น "ภูมิแห่งความบรรลุสูงสุด" ผู้อธิบายไปในทางเลว ก็ว่า เป็น "ภูมิแห่งความจนทางแล้ว สิ้นทางดิ้นแล้ว ขอ**จบ** ขอ**หยุด** ณ บัดนี้ ให้ได้" จึงต้องทำให้ตนตายให้ได้ *ถ้ามันไม่ตายโดยใจขาดไปในบัดดลนั้น ก็จะต้องเชือดกาย หรือ ฆ่ากายให้ตายให้ดับให้จุติลง ณ แดนนั้น "อารมณ์" นั้น นั่นเอง* นี่แหละคือ "การตายของผู้ที่ยังไม่ตายเลย" ซึ่งเป็นการดิ้นหาภพหาภูมิ "เกิด" อยู่จริงๆแท้ๆ **กิเลส**ของเขายัง**เป็น** "ความปรารถนาอันแรงกล้าอันมีชีวิตที่ดิ้นแรงจัด" อยู่เหลือเกิน จริงๆ เห็นได้ไหม ?

มันเป็นเรื่องของผู้เสพย์ "กามสุขขัลลิกานุโยค" อย่างวิตถาร ขั้นต้องก่อต้อง**สร้าง "อัตตกิลมถะ" ถึงที่สุด** คือ สร้าง "แดนที่จิตยึด อันสุดจะที่สุด" ที่เรียกว่า **"สร้างอัตตา" ให้ตนอย่างแสนลำบากยากยิ่ง** (กิลมถะ แปลว่า เหน็ดเหนื่อยลำบากยากยิ่ง) **ถึงขั้นต้อง "อัตตวินิบาตกรรม" คือ ทำการฆ่าตนให้ตายลงเป็นที่สุด แต่แล้วตนก็ยึดได้แดนนรก** "*ที่ไม่มีที่จะตกไปต่ำกว่านี้อีกแล้ว*" (*วินิบาต*) **เป็นที่เกิด** คือ เอา "อัตตา" (จิตวิญญาณ) ไปฝังไว้ไปสิงสู่ไปสถิตอยู่ ณ แดน "วินิบาต" (แปลว่า นรกชั้นต่ำสุดต่ำ) นั่นเองแล

ตัวอย่างการตายแบบ "อัตตวินิบาต" เพราะเสพย์ "กามสุขขัลลิกานุโยค" ผสม "อัตตกิลมถานุโยค" นี้ มีเยอะ แม้แต่ผู้เสพย์เมถุนธรรมแล้วขาดใจตายคาอกก็เป็นเรื่องของ "อัตตวินิบาต" ที่ถึงจุด "ใจขาด" ที่ตกอยู่ใน "ภูมิ" นี้ เช่นกัน เป็นต้น ตายเพราะ "อัตตกิลมถะ" โดยตรงไม่มี "กาม" มาร่วมเป็นเชื้อด้วย เพราะ ยึดภพ–ยึดภูมิ อันแสนมืดมน "กิณหา" ดังได้อธิบายมาแล้ว ก็เยอะ ซึ่ง**ล้วนเป็นเรื่องของ "อวิชชา" แท้ๆทั้งสิ้น** ไม่ใช่เรื่องของ "ความบรรลุผลสำเร็จ" อันน่าเชิดชูเลิศลอยอะไร

ผู้ใดเห็นโทษใน**กาม** เห็นภัยใน**ภพ**ได้จริง และ เห็น "อิปปี้" คือ ผู้ยังคลุกคลีกับความต่ำอันมี**กาม มีภพ** เป็นผู้ที่ไม่น่ายกย่อง ได้ถูก ได้แท้ ผู้นั้น ก็มี "ตาที่เห็นธรรม" หรือ มี "ธรรมจักษุ" อยู่พอควรทีเดียว *ส่วนคนผู้เห็น "อิปปี้" เป็นพวกเดียวกับพระพุทธเจ้านั้น คือ ผู้มี "อวิชชา" เต็มเบ้าจนล้น* **เพราะไม่รู้**

438

แม้“ภวตัณหา” และไม่เข้าใจแม้แต่ใน“กามตัณหา” ยิ่งร้ายที่สุดคือ แม้กระทั่งขั้น “กามเมถุน” อันหยาบโลน “ยาเสพย์ติด” อันต่ำช้า ที่ชาว “ฮิปปี้” เขาคลุกคลีเกี่ยวข้องกระทำอยู่ ก็ยังไม่อาจรู้ ไม่อาจเห็นแจ้ง ไม่อาจเข้าใจได้ว่า นั้นคือ อกุศลธรรมต่ำ ๆ หยาบ ๆ แท้ ๆ เป็นเบื้องต้น เบื้องต้นจริง ๆ “อพรหมจรรย์” ขั้นต้น พื้นฐานแท้ ๆ ยังละไม่ได้ ไม่เบื่อ ไม่ลด แล้วจะเป็น “พุทธ” ซึ่งเป็น **ศาสนาแห่ง “โลกุตตระ”** ได้อย่างไรกัน !

แท้จริงแล้ว บ่อเกิด หรือ รากเง่าของสัตว์โลก ที่ไม่รู้จัก “จบ” ลงได้นั้น มันคือ “กามเมถุน” นี่แหละ อันเป็นเรื่องที่จะต้องเลิกให้ได้เป็นเรื่องต้น และเป็นที่สุด ซึ่งจะต้องเข้าใจคำว่า “เมถุน” ได้ทะลุรอบสุด จนถึงขั้นสิ้นสุดแท้ ๆ คือ หมายถึง “สังขารธรรม” แม้ขั้นอาสวะ ขั้นอรูป จริงๆ มันเป็นสิ่งไม่พึงบังควรประกอบอยู่ หรือ ไม่พึงบังควรจะกระทำอีกเลย **ในชีวิตของผู้จะเดินตรงไปสู่ความเป็นผู้เจริญแท้ (อริยะบุคคล) เป็นผู้จะไปสู่ที่สูงจริงยิ่งสุด คือ “นิพพาน” มันเป็นเบื้องต้นแห่ง “พรหมจรรย์” ที่ควรรู้อย่างสำคัญ** ดังนั้น *คนผู้ใดไม่ผ่านเรื่องนี้ (ไม่เคยผ่าน“กามเมถุน”)* จึงเรียกว่า **เป็นผู้มี “พรหมจรรย์” แล้วโดยจริง โดยธรรม** เป็นเบื้องต้น อันงามพร้อมยิ่งแล้ว **โดยยังไม่ต้องไปเรียนรู้ธรรม ก็เป็นผู้มีธรรมพร้อมแล้วขั้นหนึ่งจริง ๆ** ตามที่ชาวโลกเขาเอาไปเรียกขานกัน ซึ่งก็ถูกต้องที่สุด ยิ่งทุกวันนี้ ผู้ใดรักษา “พรหมจรรย์” ได้ ยิ่งมีค่าสูงยิ่ง ๆ

ด้วยความจริงดั่งนี้เอง “กฎหมายข้อต้น” (พระวินัย บ้าง อกรณียะใน “อนุศาสนีย์” แห่งพระพุทธองค์ บ้าง) สำหรับพระสาวกแห่งพระพุทธองค์ เป็นกฎหมายประหารชีวิต ข้อที่ ๑ ของผู้จะมุ่งความเจริญในธรรม หรือ เจริญแท้ ๆ จริง ๆ (อริยะ) จึงคือ “ปาราชิกข้อแรก” กันทีเดียว **“ปาราชิก”** หมายความว่า ผู้ถึงความแพ้แล้วตั้งแต่ต้นทาง ถ้าทำแค่นี้ไม่สำเร็จ อย่าไปทำความเจริญอื่นที่ยาก และ ลึกซึ้งกว่านี้ต่ออีกเลย เพราะฝั่งนิพพานนั้นไกลนัก (**ปาร** = ฝั่ง, นิพพาน **อชิก** = ผู้ไม่ได้เป็นเจ้าของความชนะแน่ ๆ, ผู้แพ้แล้ว) อันผู้ถึง “ปาราชิก” ในทางพุทธศาสนานั้น “ถือเป็นคนหัวขาด” ถือว่า ถูกฆ่าจากศาสนาพุทธไปเลย ถูกจับสึกจากศาสนาแล้ว

จะมาบวชอีกอย่างไรก็ไม่เอาไม่รับ ถือว่า เป็นคนหมดท่า หมดน้ำยาเอาจริง ๆ ที่จะปฏิบัติธรรมในพุทธศาสนาให้ได้ดีให้เจริญ และ เป็น "อกรณียะข้อแรก" อีก เช่นกัน "ในอนุศาสน์" หรือ "ในคำสั่งคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาแต่ดั้งแต่เดิม (**อกรณีย** หมายความว่า ไม่ควรอย่างยิ่งในกิจนี้, ไม่ควรมีการกระทำอย่างนี้, ไม่ใช่กิจที่ดีที่ควรจะมีในคนผู้หวังเจริญแท้สูงจริงเลย, เป็นเรื่องที่ไม่กระทำเด็ดขาดสำหรับผู้รู้แท้บรรลุจริงหรือเจริญจริง, เป็นเรื่องที่ไม่ควรทำและจะต้องเลิกกระทำให้ได้จริง ๆ) ผู้จะพ้นความเป็น "เดรัจฉาน" ("**เดรัจฉาน**" หมายความว่า ความหลงเดินทางหมุนวนอยู่แต่ในทาง ๓ สายแห่ง*สัตว์นรก – สัตว์มนุษย์ – สัตว์สวรรค์*) จะต้องมีปัญญาเข้าใจในเรื่องนี้ เห็นเรื่องนี้ให้แจ้งแทงทะลุให้ได้ว่า เป็นเรื่องที่เป็นต้นทาง เป็นรากเง่าของความเกิด ความหมุนวน ความยังเป็นเดรัจฉานจริงๆ ในพระไตรปิฎกเล่มแรกและมีเป็นเรื่องแรกไปทีเดียว ก็ลองไปเปิดหาอ่านดูเถิด พระพุทธองค์ตรัสไว้ชัดถ้อยชัดคำว่า

"........มันเป็นมารยาทของคนชั้นต่ำอันชั่วหยาบ **มีน้ำเป็นที่สุด ต้องทำกันในที่ลับปกปิด เป็นเรื่องของสัตว์ผู้ยังมัวเมาอยู่ในความเป็นคู่"**

"อสัทธัมมัง คามธัมมัง วสลธัมมัง ทุฏฐุลลัง..." นั่นเป็นพระบาลี ที่ให้ศักดิ์ ให้ฐานะแจ้งราคา "*กามเมถุน*" คนผู้ยังเสพย์เมถุนอยู่ ก็คือ คนที่เป็นอย่างที่ว่านี้ พระพุทธเจ้าตรัสว่าเอง ไม่ใช่ใครจะหาญกล้าว่าก่อน ผู้รู้ก็ลองแปลดูเถิด "**อสัทธัมมัง**" นั้น ก็แจ้งโทนโท่อยู่แล้วว่า ไม่ใช่ธรรมของคนดี และอย่างคำว่า "**วสล**" คำว่า "**ทุฏฐุลล**" นั้น มันก็กินความถึงความต่ำสุดทุกประตูของความเป็นคนแล้ว เพราะมันแปลเป็นไทยว่า **คนถ่อย, คนชั่ว** (วสล) **คนชั้นสถุล, คนหยาบโลน, คนต่ำทราม, คนชั่วหยาบ** (ทุฏฐุลล) อันคนที่มี*สัญชาตญาณแห่งผู้ระลึกรู้ ถึงศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ (มนุษยธรรม)* อยู่บ้างว่า มันเป็นเรื่องถ่อยเป็นเรื่องชั่วช้าชั้นสถุลชั้นหยาบโลน เมื่อคนยังตัดไม่ขาด วางยังไม่ได้ ครั้นจำจะต้องเสพย์ ก็จึงหาที่แอบ ที่หลบเสพย์ปกปิดซ่อนเร้นทำ นั่นก็ยังแสดงถึงการ "รู้ดีรู้ชั่ว" ของผู้รู้ผู้ละอาย (หิริ) นั้นอยู่บ้าง สมความเป็นคนเป็นมนุษย์ แต่นี่อะไรกัน !

440

คนแท้ ๆ แต่ทำเหมือนมีปัญญา "รู้ดีรู้ชั่ว" เท่า ๆ กับสัตว์เดรัจฉาน ใครจะสำส่อน ก็สำส่อน ใครจะเสพย์ไม่ปกปิดแอบบัง ก็เสพย์อย่างไม่มียางอาย จะกระดากกระเดื่องบ้างพอให้รู้ว่า ตนมีปัญญาเท่า "คน" เขาบ้างเหมือนกันนะ ! ก็ไม่มีเลย มันจึงเป็นผู้ไม่รู้โลก ไม่เข้าใจ "สมมุติสัจจะ" ซึ่งเป็นแค่สัจจะธรรมขั้นโลกียะขั้นโลก ๆ ขั้นปรกติธรรมดาทั่ว ๆ ไปเท่านั้น และตื้น ๆ แค่รู้ว่า "คน" นั้นมีความสูงกว่า "สัตว์" อย่างใด ? มีพฤติกรรมที่แตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไรบ้าง ? ก็แค่รากเง่าอันแท้จริงแห่ง "การเกิด" ของสัตว์โลกเบื้องต้นแค่นี้ ควรรู้แล้วว่าเป็นพฤติกรรมขั้นต่ำสุดที่สัตว์ยังหลงใหล ยังมัวเมา เป็นพื้นฐานแห่งคำว่า "โลก" ทั้งของตนในตน และโลกข้างนอกตน ก็ยังรู้ไม่ได้ แล้วผู้มีปัญญา มีกรรมแค่ขั้นนี้ ระดับนี้ จะมีทางไปรู้ "ปรมัตถสัจจะ" อันเป็น "อริยะสัจจะ" ที่มีเนื้อหาแก่นแท้ (อัตถ) สูงขั้น "บรม" (**ปรมัตถ** มาจากคำว่า บรม + อัตถ) ขั้นที่มีเนื้อหาสาระยิ่งยอดสูงจริง มีความสุขุมลุ่มลึกไกลจากกิเลสต่ำ ๆ ตัณหาหยาบ ๆ นี้ไปอีกนักกว่านัก ได้อย่างไรกัน

ผู้ไปโมเมเหมาว่า "ฮิปปี้" เป็นพวกเดียวกับ "พระพุทธเจ้า" จึงคือ ผู้จับต้นชนปลายอย่างเลอะเทอะ เพราะไม่มีสภาวะที่แท้ในจิตปัญญา เป็นแต่การคะเนคำนวณเอาด้วยจินตนาการ เรียกว่า ผู้ตรึกเอา คิดเอา คะเนเอาลอย ๆ เท่านั้น ไม่มีความรู้จริง ไม่มีเนื้อไม่มีตัวแท้ ๆ เลย พระพุทธองค์ทรงเรียกพวกนี้ว่า "ตักกี โหติ วีมังสี" เป็นพวกหนึ่งที่*แซมอยู่ทั่วไปใน ทิฏฐิ* ๖๒ หมวดต่าง ๆ มากมาย เพราะมันเป็นได้ง่าย ๆ เพียงแต่คิด ๆ ฝัน ๆ เอา ผกผันเอา มันไม่ยากอะไรเลย เขาย่อมกล่าวแสดงปฏิภาณของตนตามที่ตรึกได้ตามที่ค้นคิดได้ มันจึงเป็น "มิจฉา-ทิฏฐิ" อันหนักข้อไปใหญ่ ตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสสอนไว้ โดยเฉพาะเรื่องทิฏฐิต่าง ๆ ซึ่งเป็นความเห็นผิดทั้งหลายใน "พรหมชาลสูตร" ทีฆนิกาย สีลขันธ-วรรค **ความเห็นผิดของนักตรึกนักคิดนักคะเนเอานี่แหละ มีมากที่สุด** เพราะมันทำได้ง่ายและเร็ว ไม่ต้องลงทุนลงแรงอะไรนัก แล้วเจ้าตัวคนช่างคิด หรือ ผู้ยิ่งหลงตนว่า "ตนมีปัญญา" ก็ยิ่งเชื่อมั่นยึดแท้เอาที่ตน คะเนคำนวณออกมาได้แค่จินตนาการ (จินตามยปัญญา) นั้น ว่า เป็นความถูกต้องเป็นความจริง *ธรรมดาสามัญ*

คนทุกคนมันก็เชื่อปัญญา หรือ ความคิดของตนเองยิ่งกว่าจะเชื่อใคร ๆ อยู่แล้ว ดังนั้น **คนผู้ยิ่งหลงตนว่า ตนเป็น "เจ้าปัญญา"** **ก็ยิ่งเชื่อตน และปักใจยึดความคิดของตนหนักยิ่งกว่าเข้าไปอีกนักกว่านัก** จึงยากเหลือเกิน ที่จะช่วยคนผู้มี "ทิฏฐิ" แบบนี้ คือ เป็น "ตักกิ โหติ วิมังสี" นี้ได้ นอกจาก**เขาจะถอนความหลงตน**ที่เขาหลงยึดอยู่ว่า "ตนเท่านั้น ถูก ตนเท่านั้น ที่มีปัญญา" ออกไปเสียบ้าง

"อสัญญีพรหม" ชนิดลืมตานี้ เป็นเรื่องละเอียดลึกซ้อน และอาจพาให้เห็น**เป็นสภาพ "ตีกลับ"** ได้ (สำหรับผู้ไม่รู้รอบ ไม่รู้ชั้น) จึงทำให้ "หลงผิด" เอาง่าย ๆ เช่น เรื่องราวที่ได้อธิบายชี้แจงมาแล้วนั้น ว่า **"อสัญญีพรหม" แบบหลับตานั้น** เขา "ดี" ขึ้นกว่าคนธรรมดา ๆ บ้างแล้ว ในส่วนที่หลงโลกีย์หลงกาม (เพราะมันเป็นตัณหาขั้นหยาบ) แม้เขาจะดับโลกดับโลกีย์ดับกามในแบบของเขา คือ วิธีหลับตาข่มจิตวางโลกไปแล้ว ก็ไปสร้างภพให้จิตของตนพัก (เป็น "ภวตัณหา" ชนิดหนึ่ง) แต่เขาก็ไม่นำกาย ไม่นำทวารทั้ง ๕ มาทำอะไรเลอะเทอะ เป็นตัวอย่างอันเลว เป็นโทษเป็นภัยให้แก่สังคม ให้คนเห็นประเจิดประเจ้อ เขาหันหลังให้ "กามคุณ" ชั่วครู่ เขาพักเกมกามไว้ชั่วยาม จึงเป็นผู้รู้จักลด รู้จักพักใน "กามตัณหา" ลงเสียบ้าง อันถือนับว่า "ดี" บ้าง ก็ถูกแล้ว ที่ได้ละ ได้พัก "กามตัณหา" ไปเต็มส่วน แม้จะไปยึดเอา "ภวตัณหา" เข้าไว้ หรือ ไปเพิ่ม "ภวตัณหา" เข้าอีก ก็ยังเหลือเพียง "ตัณหา" เดียว ในขณะเป็น "อสัญญีพรหม" นั้น

ส่วน "อสัญญีพรหม" แบบลืมตา ที่บ้างก็เป็นนักเสพย์ยาเสพย์ติด บ้างก็เป็นนักทิ้งสังคมทิ้งโลก หรือ จะดับโลกแบบ "ฮิปปี้" นี้ นั้น นอกจากจะสร้างภพให้จิตของตนพัก (อันเป็น "ภวตัณหา" แท้ ๆ เช่นกัน) คือ *ทิ้งโลกดับโลกีย-สังคมลงไปแล้ว* มุมนี้ เหลี่ยมนี้แหละ ที่มัน**ดูเหมือน "ดี" (ซึ่งยังไม่ถูกยังไม่ตรงแท้ตามแนวพุทธดอก)** มันคล้าย ๆ กับ "อสัญญีพรหม" แบบหลับตา แต่แท้จริงยิ่ง "เลว" หนักใหญ่ เพราะเป็นการทำให้สังคมยิ่งเลอะเทอะ รุงรัง หรือ รก เป็นภาระยิ่งขึ้น เนื่องจาก "มือไม่พายแล้ว ยังเอาทั้งหัว ทั้งตีนราน้ำ" ซ้ำเสียอีก คือ ไม่ก่อไม่สร้างสรรสังคม ไม่อนุเคราะห์ชุมชนส่วนใหญ่ตามปกติเขา นั่นคือ มือไม่พาย (ซึ่งก็เหมือนพวก "อสัญญีพรหม" แบบหลับตา) คือ ไม่สร้างสรรเท่ากัน แต่เลวร้ายกว่า

ตรงที่ยังมาจุ้นจ้านเจี๊ยวจ๊าวกับสังคมเขา และ *ที่ร้ายที่สุด ก็คือ แถมแสดงการเปลือยกิเลส เปลือยตัณหา เปลือยอุปาทานต่าง ๆ ของตน อันเป็น "กาม" เป็น "ภพ" ออกมาอวดชาวโลกเขาให้อุจาดทุเรศยิ่งเข้าไปอีก* นี่สิ เอาทั้งหัว ทั้งตีนราน้ำกันเลยทีเดียว "อสัญญีพรหม" แบบหลับตา เขาจะเสพย์ "ภวตัณหา" เขาก็ยังหลบ ยังแอบ ยังซ่อนเสพย์ ไม่ประเจิดประเจ้อ แม้เขาจะทิ้งโลกดับสังคมอะไรก็อ แต่พวก "อสัญญีพรหม" แบบลืมตานี้ เล่นเปิดโปงหมดเลย ไม่รู้แม้สภาวะของ "ตัณหา" ไม่ว่าชนิดใด ๆ "กามตัณหา" อันเป็นสภาวะตัณหาที่หยาบโลนอยู่แล้วกว่า "ภวตัณหา" ก็เลยยิ่งถูกแสดงโจ่งครึ่มหนักขึ้น ทั้ง "ภวตัณหา" อันก็ไม่ควรนำออกไปแสดง **เพราะมันเป็นความเลวชนิดเห็นแก่ตนอยู่ เป็นตัณหาแบบอัตตาแบบ "ยึดสุขใส่ตน" ไม่มีโลก ไม่รับภาระของโลก ไม่ช่วยโลก** ถ้าตนจะเห็นแก่ตนในมุมนี้ เหลี่ยมนี้ ก็ไม่ควรจะให้ใครเขาบาดหูบาดตาว่า เราช่างกระไร "เห็นแก่ตัว" อย่างน่าไม่อายเสียเหลือเกิน เรายังมี "ตัวตน" อยู่ในโลก แล้วเรายังจะเย้ยหยันอวดการเสพย์ "ความเห็นแก่ตัว" เพราะแสดงความไม่เอื้อโลก ไม่เกื้อกูลผู้คน หรือสังคมให้ประเจิดประเจ้อซ้ำเสียอีก ถ้าทำก็เช่น พวก "อสัญญีพรหม" แบบหลับตา หาที่ลับที่สงัดที่ปกปิดมิดชิดไกลผู้คน ไปแอบเสพย์ ก็ยังดี เช่น ฤาษี ชีไพร ดาบสเดียรถีย์ต่าง ๆ

ดังนั้น จะเห็นชัดได้ว่า พวกเสพย์ยาเสพย์ติด และ พวกฮิปปี้นั้น เป็นผู้ที่เลอะเทอะไปด้วย "ตัณหา" ทั้ง "กามตัณหา" และ "ภวตัณหา" ออกปานใด ? อุจาด อนาจารไปด้วยความชั่วต่ำครบพร้อมมากมวลขนาดใด ? มันเป็น**สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน** ที่ย้อนหวนกลับไปสู่ความต่ำของกิเลสตัณหาอีกแง่หนึ่งชัด ๆ และมีสภาวะรุนแรง ร้ายแรงมากยิ่งขึ้น ดั่งได้แจกแจงสู่ฟังแล้ว ซึ่งที่จริง **ก็เนื่องมาแต่สภาพแห่งความยึดติดในการ เบื่อจิต เบื่อวิญญาณ เบื่อธาตุรู้ เบื่อความรับรู้เบื่อความรับผิดชอบ เบื่อโลกอันมะรุมมะตุ้มเข้ามายูกพันกับชีวิต จนมากมายเกินขอบเขต เขาจึงเกิดการอยากสลัดออก มันเป็นตัวทุกข์ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ นั่นเอง** *เพราะโลกมันมีแต่ "สังขาร" มันมีแต่การปรับปรุงตบแต่ง ก่อสร้างอย่างไม่รู้หยุด*

443

รู้พอ แล้วก็หลอกกันล่อกัน ชักจูงจิตวิญญาณคนให้หลงใหลอยู่ตลอดกัปป์กัลป์ มันจะทิ้ง " สังขาร " ได้แต่ไหนกัน สำหรับโลกนอกตัวเรา ถ้าใครยังไม่รู้ "จิตวิญญาณ" ไม่รู้ "สังขารขันธ์" อันแท้จริงของตน แล้วก็หัดดับสังขารของตน หัดรู้จักหยุด รู้จักพอในตน จนดับกัน ระงับกันได้จริงๆ แท้ๆ ถูกจิตถูกสังขารขันธ์จริงๆ เป็นขั้น เป็นเปลาะ กระทั่งเป็น "นิพพาน" แท้ๆ ถูกๆ ตรงๆ เป็น "นิโรธอริยสัจ" ในตน ตามระดับ ตามภูมิ แล้วละก้อ มันก็จะไม่จบจริง ไม่**พ้นทุกข์** จริง แม้จะทิ้งโลกนอกตัวมาแล้ว เป็น "อสัญญีพรหม" แล้ว ทั้งแบบหลับตา และ แบบลืมตา ก็ตามที ตราบใด ที่ตนไม่ดับกิเลสตัณหาของตนให้หมดไป แถมยังลืมตาเห็นโลก ยังมีชีวิตคลุกคลีอยู่กับโลกอยู่ เปลืองวัตถุโลกเขาอยู่ ตนก็จะกลายเป็นมารสังคม หรือ มารร้ายผู้ลามกแห่งโลกไปทีเดียว *เพราะ***สังขาร***ทั้งหลาย มันก็คือ* **โลก** *ที่ใหญ่ และ เล็กละเอียด ไปตามขั้นตามลำดับแห่งโลก* เราผู้เป็นมนุษย์ จะต้องมีปัญญาเข้าใจ รู้เท่า รู้ทันตามขั้นตามระดับของเขาเหล่านั้น ตามควรด้วย **และที่สำคัญที่สุด ก็คือ เราจะต้องไม่เป็นผู้หลงเสพย์ ไม่เป็นผู้เปลืองโลก ไม่เป็นผู้ถ่วงโลก หรือ ไร้ประโยชน์สำหรับโลก เกิดมาเป็น "คน" ต้องทำงาน ต้องรู้จัก " กรรม " คือ ต้องรู้จัก " การงาน " และต้องทำงาน (กรรม) ให้เหมาะสมต่อหน้าที่ มีกิจการงานดี เป็นที่สุด ค่าควร เป็นที่สุด** (สัมมา+กัมม+อันตะ = สัมมากัมมันตะ *ซึ่งแปลชัดๆ เต็มๆ ก็ว่า มนุษย์เรามันก็มี " การงาน " เท่านั้นแหละ ที่จะเป็นเครื่องชี้ค่าแห่งความ คือ " มนุษย์ " เป็นที่สุด)* **เป็น "มนุษย์" ต้องมีประโยชน์ต่อโลกให้สูงสุด มีค่าน่าบูชาเป็นที่สุดให้ได้ ไม่ใช่เกิดมาเป็น "มนุษย์" แล้วกลายเป็นสัตว์โลกผู้เกียจคร้านเอาเปรียบโลก ไม่ยอมใช้กายใช้ใจนี้ เป็นประโยชน์ให้แก่โลก แก่ปวงชนในโลกเสียเลยนั้น ไม่ใช่พุทธศาสนา**

444

ทว่าคนพวกนี้ (เช่นฮิปปี้) เขาไม่รู้ เขาไม่มีปัญญาเช่นที่ว่านี้ ใช่ไหม ? เขาเป็นแต่เพียงอัดอั้นตันใจ เพราะถูก "สังขารโลก" บีบคั้น เขาไม่มีทางออก เขาจึงดิ้นหาทางออก โดยจุดหมายปลายทาง ก็**ทิ้งโลก** แต่ก็ไป**ทิ้งโลก**อย่างไม่ถูกวิธี อย่างไม่มีปัญญาจะรู้เนื้อแท้ รู้กาก รู้ส่วนควรอาศัย ส่วนควรทิ้ง แล้วเขาก็หาทางหาวิธีทิ้งจนได้ แต่ไปทิ้งเอาได้แค่ "โลกแห่งสังคม" หรือ "โลกที่เป็นมนุษยชาติ" **ทิ้งโลก ที่ผู้คนต้องยึดเกาะกันอยู่ด้วย "คุณธรรม" แห่งสังคมไป ตัวเองไม่ยอมรับ "คุณธรรมแห่งสังคม" ของผู้อื่นอันเป็นส่วนใหญ่ส่วนมากด้วย** เมื่อตนเองก็ยังอยู่ในหมู่คน ปนอยู่ในสังคม ตนเองเลยเหลือแต่กิเลส–ตัณหาของตนล่อนจ้อน อันเห็นชัดเด่นแจ้งขึ้นมาเอง และ ก็เต็มคราบอยู่ที่เขา นั่นเอง เพราะเขา "ไม่เคยได้เรียนรู้" กิเลส–ตัณหา และไม่เคยได้หัดข่มหัดฆ่ากิเลส–ตัณหามาก่อนเลย "ศิลปอิสระ" หรือ แท้ ๆ ก็คือ "กิเลสอิสระ" ก็จะถูกเปิดเผย ถูกแสดงออกเต็มรูป ตามค่าแห่งความเป็น "อสัญญี" ได้เท่าใด ๆ ของเขา ทันที คือ ยิ่ง "อสัญญี" ได้มากเท่าใด ๆ ก็ยิ่งปล่อย "กิเลส" หรือ *ปล่อย "ความอยากอัน* **ตามใจตน***เต็มที่" (ที่เขาหลงว่า นี่คือ "ความอิสระ")* ออกมามาก เท่านั้น ๆ (**อสัญญี** หมายความว่า ไม่กำหนดหมายตามกติกาของสังคม, ไม่เอาด้วยตามที่มนุษย์เขายึดถือกัน, ไม่ยึดถือตามสังคมเขายึดถือ หมดความเกรงใจสังคม)

"ฮิปปี้" และ คนผู้เสพย์ยาเสพย์ติด หรือ แม้ดื่มเหล้า เสพย์วัตถุที่มีนิโคตินใด ๆ จึง**ดับ "โลก" อันคือ สังคมสากลไปได้ชั่วครู่ชั่วยาม** ตามอำนาจของวัตถุที่เสพย์ และ จิตที่ยึดมั่นถือมั่นของเขา **แต่เขาหาได้ดับ "สังขารขันธ์" ในจิตวิญญาณของตน (กิเลส – ตัณหา – อุปาทาน ที่ปรุงแต่งดิ้นเร่าอยู่ในจิต อันมีมากเรื่อง และ หลายชั้นหลายระดับ) หรือ ดับ "โลกแห่งความยึดติดโง่ ๆ" ของเขาจริง ๆ ลงได้ไม่** เขาคือผู้หลงตนว่า **เขาจะอยู่ของเขาแต่เพียงผู้เดียวในโลก ๆ หนึ่ง** *(ซึ่งเป็นความหลงผิดอันเดียวกัน กับ พวก "อสัญญี" หลับตา หรือ เป้าหมายเดียวกันกับของผู้มีความเป็นศาสนาเดียรถีย์ แท้ ๆ อันไม่ใช่ "พุทธ" หรอก)* ทว่าความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะเขายังคลุกคลีเกี่ยวข้องปนเปอยู่กับปวงชนอื่น ๆ อยู่ ไม่ได้หลบลี้หนีเข้าป่าเงียบไป เหมือนพวก "อสัญญี" ที่หลับตา ก็หาไม่ ด้วยซ้ำ

445

เขาก็เลยยิ่งกลายเป็นตัวอะไรอย่างหนึ่ง ที่ยิ่งน่าเกลียดใหญ่ เนื่องจากมันยังมีตัวตน ยังมีรูปร่าง มีพฤติกรรมต่าง ๆ อยู่ในโลก *แถมยังคลุกคลีปนเปอยู่ในสังคมของชุมชนนี่แหละ มีสังขารร่างกายเหมือน "คน" แต่***สัปดี้สัปดน***เหมือนสัตว์เดรัจฉาน* ซึ่ง**แตกต่าง**กับ "พระอริยะบุคคล" อยู่มาก แม้พระอริยะบุคคลจะยังมีรูปร่าง มีพฤติกรรมต่าง ๆ อยู่ในโลก **แถมยังคลุกคลีปนเปอยู่ในสังคมของชุมชนนี่แหละ มีสังขารร่างกายเหมือน"คน" แต่ละเอียดสุขุมวิมุติวิมลเหมือนพระพุทธเจ้า** คือ รู้ละในสิ่งที่ควรละ รู้ไม่เอา ไม่มี ไม่เป็นในสิ่งที่ไม่ควร รู้มีสิ่งที่ยังจะต้องมีบ้าง เพื่อผู้ยังไม่รู้ ยังละไม่ได้ โดยมี "อภิปัญญา" จริง ๆ มีเพื่อเป็น "ครู" แท้ มีอย่างอนุโลมด้วยอภิปัญญาจริง

เพราะเหตุที่เขาไม่เรียนรู้จิตวิญญาณ ไม่รู้ "สังขารขันธ์" ทั้งหลาย ไม่เรียนรู้กิเลส–ตัณหาเอาเลย นั่นเอง ทั้งไม่ได้เรียนรู้ "กุศลาธัมมา" กับ "อกุศลาธัมมา" ที่เรียกว่า *"ความดี – ความชั่ว" อันมีขั้น มีระดับให้ถูกต้องตาม "สมมุติ" ในโลก ซึ่งมีอยู่มาก "ฐานะ" นักหนา* จนจะต้องเป็นผู้มีปัญญามีความเข้าใจยิ่งใน "ธรรม" ดังกล่าวแล้ว และรู้จัก "วางจิต" ของตน เป็นผู้ไม่ยึดมั่นถือมั่นด้วย **เขาจึงอยู่กับโลกอย่างมี "สัจจานุโลมญาณ" คือ อนุโลมตาม "สมมุติสัจจะ" กับโลกทั้งหลายไม่ได้** แรงผลักดัน หรือความเข้าใจกันไม่ได้ จึงเกิดขึ้น และ รุนแรงขึ้นเป็นธรรมดา ทุกข์ย่อมตามมา โดยเฉพาะตนยังดับ โลภะ โทสะ ไม่ได้ ระงับไม่เป็นเอาเลย เพราะยังเต็มไปด้วย โมหะ และ อวิชชาแท้ เขาจึงจะสิ้นทุกข์แท้ๆ จริงๆ ไม่ได้เลย **นอกจากจะได้ "สุข" มาบำบัดบ้าง ตามที่เขายังหลง(โมหะ) และ ยังยึด (อุปาทาน)**

ความหวี ความหนาแน่นของปวงชน หรือ คนนับวันเกิดกันมาทับถมโลกมากขึ้นเท่าใด ความเบียดเสียดยัดเยียดแก่งแย่ง มันก็มีมากขึ้นเท่านั้น **เมื่อ "สิ่งสนอง" หรือ "ของบำบัด"** ทั้งที่จำเป็นอย่างแท้จริงแก่ชีวิต ทั้งที่ไม่จำเป็นแก่ชีวิตจริงๆเลย แต่หลงใคร่ หลงอยากได้ หลงเสพย์ **มันมีไม่สมดุลย์ มีไม่ทั่วถึง** จะเพราะบางคน "โลภจัด" สะสมหอบหวงเอาสิ่งนั้นของนั้น ไปกักตุนไว้เสียมาก *จน "ผู้ต้องการ" อื่นไม่ได้รับทั่วถึง* หรือ จะเพราะ "สิ่งสนอง–ของบำบัด" นั้น

446

มันผลิตขึ้นมาได้น้อยในชนหมู่นั้นจริง ๆ ก็ตาม หรือ แม้จะผลิตได้มาก แต่มีการ "รั่วไหลถ่ายเท" ออกไปสู่หมู่ชนอื่น จนเกิดขาดแคลนด้วยเหตุดีเหตุชั่วใด ๆ ก็ตามที่ การย้อแย่ง การดิ้นรน "จะเอา" ให้ได้ มันก็มากขึ้น แรงขึ้นเป็นธรรมดา ในโลกแห่งนั้น ในสังคมแห่งนั้น **เมื่อในหมู่ชนใด มีแต่ คนจะโลภ คนจะเอามากกว่า คนรู้จักพอ คนผู้รู้จัก"ให้"(ทาน) "การเบียดเบียน"ก็เกิดขึ้นในสังคมนั้น หมู่ชนนั้น อย่างเลี่ยงไม่ได้เลย**

โลกยิ่งเบียดเบียนขึ้นเท่าใด ๆ ทุกข์ในโลกก็ยิ่งมากขึ้น ๆ เท่านั้น ๆ คนมันก็ยิ่งอยากหนีทุกข์ให้ได้หนักขึ้น ๆ ๆ เมื่อคนไม่รู้ทุกข์แท้ ๆ ไม่เข้าใจ "จิตวิญญาณ" ไม่แจ้งชัดใน "สิ่งสนอง–ของบำบัด" ต่าง ๆ ว่า จำเป็นแท้จริงหรือไม่ ? ไม่ฉลาดยอดจนสามารถรู้แจ้งสาเหตุจริง ๆ ในตนแล้วรู้จักลด รู้จักละ รู้จักวาง คนก็หนีมันไม่ถูกตรง และหนีให้งามให้ดีไม่ได้แน่ ๆ แต่ก็จะดิ้นหาทางหนีกันให้หนัก **"วัตถุ" เจริญ** *ก็เลยคว้า และค้นได้***วัตถุ** *นั่นแหละ มาช่วยตนกันไป อย่างไม่มีความ "จบ" และไม่ถึงคำว่า "พ้นทุกข์แท้" กันได้เลย* ไม่ว่าจะเป็นยาเสพย์ติด อันเป็นเคมีธาตุ และ แม้แต่เหล้า บุหรี่ ยาระงับประสาทที่อยู่ใน "รูป" ต่าง ๆ จนกระทั่ง "ยานอนหลับ" ก็ล้วนแต่ "วัตถุปกรณ์" ที่คนคิดขึ้นมาให้ "ยึด" เป็นการหลอก "บรรเทาทุกข์" หรือ *เป็น "สิ่งสนอง–ของบำบัดทุกข์" ชั่วคราว* ทั้งนั้น **แต่ไม่ใช่ทางแท้แห่งการ "ดับทุกข์" อย่างสนิทถาวร**

หรือ แม้ละเอียดลึกซึ้งไปตามระดับ ไม่ใช่เพียงของเสพย์ติดที่ร้าย ๆ แรง ๆ ดังกล่าวแล้วนั้น เท่านั้น แม้แต่สิ่งช่วย **กระตุ้นอารมณ์ – ดึงอารมณ์** หรือ เรื่องที่จะ*ช่วยหลอกจิตวิญญาณให้ไปยึดไปเกาะ* **เป็นการ "หลอกจริง ๆ"** คือ ทำให้คนลืม ๆ เรื่องวุ่น ๆ ที่มัน "ทุกข์" อย่างหนึ่งนั้น ไป "ชั่วคราว" เช่น หนัง ละคร เพลง ดนตรี ฯลฯ ก็เป็นสิ่ง**ดูเหมือน**ช่วยเขยิบทุกข์ ขยับทุกข์ให้เลื่อนออกไปชั่วช่วง ชั่วตอน ที่จริงนั้น ไม่ได้ดับทุกข์สิ้นเหตุอะไร ทุกข์เก่าก็ยังอยู่ แต่กลับจะทำให้เพิ่มภาระ และ เพิ่ม "สิ่งติด" ใหม่ ก็จะมีทุกข์ใหม่อีกต่างหาก ซึ่งสิ่งใดติดแล้ว ก็จะต้องการรสที่จัดจ้านยิ่ง ๆ ขึ้นเสมออีกด้วย

และหรือ แม้การบำบัดทุกข์ ที่ตนเองเอาตัวเองเข้าไปแสดง "อาการ" อย่างใดอย่างหนึ่งเสียเลย แล้วก็ "หลงอารมณ์" หลง "ความรับรู้" (จิต) ที่ตัวเองทุ่มตัวลงไปออกอาการนั้น "เสพย์ติด" เรื่องนั้น ๆ อยู่ เช่นว่า ไปเต้นรำ ไปรำวง ไปตีกอล์ฟ ไปแทงบิลเลียด ไปเล่นไพ่ เล่นดนตรี เล่นละคร ลิเก ร่ายรำ หรือถึงขั้นเต้นสิงห์โต เต้นแร้งเต้นกา หรือ เตะทำใดๆ ฯลฯ

สูงขึ้นมา หรือ ดี ๆ หน่อย ก็ไปว่ายน้ำ ไปเดินเล่น ไปหาเพื่อนคุย ฯลฯ หรือ ขั้นดีสุดอย่างโลก ๆ ก็อ่านหนังสือธรรมะ นั่งหลับตาสมาธิ สุดท้ายก็ติด "อสัญญสัตว์" โน่นเลย ! นั่นเอง ดังนี้ เป็นต้น

"วัตถุ" และ "อาการ" ที่จะให้จิตวิญญาณเข้าไปยึดไปเกาะ แล้วหลงอยู่ว่า "บันเทิง" เชื่อสนิทว่า "เป็นสุข" หรือ "เพลิดเพลิน" ใด ๆ ก็ล้วนจะเป็นวัตถุ เป็นอาการที่ *"ดับโลก" ดับสัญญาของเขาได้ชั่วคราว* **เป็นการเปลี่ยน "สภาวะทุกข์" ให้แก่ตนไปชั่วระยะหนึ่ง ๆ** ด้วยการอาศัยปัจจัยที่เป็น "วัตถุ" กับ "อาการ" นำมาปรุงแต่งขึ้น ประกอบขึ้น ดัดแปลงไปหมุนเวียนไป แล้วก็ "ยึด" เป็น "อารมณ์ใหม่" ที่เรียกว่า สนุกสนาน–บันเทิง–เพลิดเพลิน–เอร็ดอร่อย–เป็นสุข ฯลฯ หรือคิดว่า **เป็น "สุข" เป็น "สบายใจ" ในรูปของคำเรียกต่าง ๆ อันมีอีกมากคำนักกว่านัก** ซึ่งก็ล้วนแล้วแต่เป็น "ความหมุนเวียน" (โลก) ที่คนแสวงหาให้ "จิตวิญญาณ" เข้าไปยึดเกาะเสพย์อิริยาบถ เสพย์อารมณ์ชั่วคราว ทั้งสิ้น **หมุนเวียนเปลี่ยนวนอยู่ไม่รู้จบอยู่อย่างนั้นเอง**

"วัตถุ" และ "อาการ" ต่าง ๆ เหล่านั้น จึงได้เจริญงอกงามขึ้น ๆ และจะก้าวหน้า "ทับทวี" มากมายดกดื่นขึ้นมา ๆ ทุกเมื่อเชื่อวันโดยแน่นอน ผู้ "ไม่รู้" (อวิชชา) ก็จะถูกมอมเมา ลุ่มหลง และ "เสพย์คุ้น" สั่งสมความเคยชิน ให้กำซับซาบอาบจิตวิญญาณให้ "ติด" ให้ "แนบแน่น" ให้ "ผนึก" เข้ากับตนไปเรื่อย ๆ มันก็เป็น "สัจธรรม" เป็นสิ่งที่เป็นไปได้โดยจริงตามการกระทำ (กรรม) การเกี่ยวข้องคลุกคลี (สังสัคคะ หรือ คิดหลงว่า เป็นความสุข เป็นสวรรค์) ของผู้นั้นๆ ที่ไป "เสพย์คุ้น" อยู่

448

แต่เป็น "สัจธรรม" ที่เรียกว่า "**สมมุติสัจจะ**" **ไม่ใช่โลกุตตระ** แม้จะไปนั่งหลับตาทำสมาธิจนได้ขึ้น "อสัญญีสัตว์" ดับดิ่ง เป็นสุขยิ่งออกปานนั้น ก็ตาม

ผู้รู้เท่าทัน ผู้เริ่มเห็นจริง เริ่มมีปัญญาเข้าใจได้ ก็จะเริ่มถอนตัวออก ละหน่าย คลาย เลิก หยุดทันที สำหรับสิ่งที่ผู้รู้นั้น "หยุด" ได้ และหรือ จะ "ผ่อนการเสพย์" นั้นๆ ออกมาๆๆ สำหรับสิ่งที่ผู้รู้นั้น ยัง "หยุด" เสียทันทีไม่ได้ ส่วนผู้ "ไม่รู้" (อวิชชา) ด้วยไม่เชื่อ ก็ดี ไม่มีปัญญาเข้าใจ ก็ดี หรือ ไม่เคยได้ยินได้ฟังคำชี้บอกให้เลิกให้ละมาก่อนเลย ก็ดี ก็จะคง "*คลุกคลี–เกี่ยวข้อง–หลงว่าเป็นสวรรค์–หลงว่าคือสุข*" (*สังสัคคะ*) อยู่ร่ำไป **ผู้จมอยู่กับ "โลกียสุข" ทั้งหลาย พึงคิด พึงรู้ตัว ให้ได้เถิด !!**

ยาเสพย์ติดที่แรงๆ "ดับโลก" โดยการทำปฏิกิริยากับ "รูปขันธ์" ได้รวดเร็ว คนผู้เสพย์เข้า ได้รับผลนั้นๆ ก็ชอบ ก็ติด ก็ยึด แต่ผู้เห็นโทษภัยมันมาก ก็ไม่เอา ก็หา "วัตถุ" อื่น "อาการ" อื่น เป็น "ยาบำบัดทุกข์" ไปตามภูมิ ตามปัญญาของผู้นั้นๆ

ผู้ที่ **โง่จัดๆ** จึงแสวงหาของที่จะ "ดับโลก" ได้เร็วสุด โดยตนไม่ต้องพากเพียรฝึกปรืออะไรมาก และทั้งจะนำพาเข้าสู่*ภพแห่งอัตตาธิปไตย* ทิ้งโลก ทิ้งความรับผิดชอบ ทิ้งงานอันผูกพันอื่น ทิ้งทุกข์อันเนื่องมาแต่โลก หรือ สังสารวัฏฏะ ให้ได้มากที่สุด "ลัด" ที่สุด เขาจะมองเห็นยาเสพย์ติดนั่นแหละ ง่ายสุด สบายสุด จะสร้างความเป็น "พระพรหม" ได้ดีสุด คือ *สามารถจะสร้างภพ หรือกำหนดเขตแดนให้แก่จิตของตนเข้าไปอยู่ เข้าไปสิงสู่ หรือ เข้าไปเสพย์สภาวะนั้นๆ*

ยาเสพย์ติด จึงเป็นที่พึ่ง (*อันเลวทรามทารุณร้าย, อันไม่เกษม*) ของคนผู้มีทุกข์ ผู้ปรารถนา "อัตตาธิปไตย" ผู้ต้องการทิ้งโลกมาเป็นตัวของตัว ผู้ประสงค์จะลืมความรับผิดชอบอันมากมาย และ จำกัดให้มันลงมาเหลือน้อยๆ เข้าแค่ที่ตนกำลังต้องการจะทำ จึงต้องใช้ "วัตถุ" ประกอบ ช่วยตน ตามที่ตนยึดยาเสพย์ติด ตั้งแต่ชนิดร้ายแรง มาจนกระทั่ง เป็นเหล้า เป็นบุหรี่ เป็นยาระงับประสาทแบบต่างๆ ยานอนหลับ จนถึงยาอม ยาดม ยาอบ ยาแปะอะไร ก็ตาม ฯลฯ กระทั่งถึง หนัง ละคร เพลง ดนตรี น้ำหอม อาหารรสต่างๆ จนถึง ฟูกหมอน เก้าอี้นวม อบ นวด เครื่องทำความเย็น เครื่องทำความร้อน ที่เรียกว่า "ติดแอร์" หรือ "ติดฮีทเตอร์" ฯลฯ ไปจนตลอด

"อาการ" ต่างๆ ที่ตนต้อง*เอาตนเองเข้าไปเกาะไปยึด ไป"แสดงเอง" อยู่กับอาการนั้นๆ เอง* ล้วนแล้วเรียกว่า **ค้นหาภพ หรือ สรรสร้างวิมานให้แก่ตนเองทั้งสิ้น** หรือ ที่ชั่วร้ายยิ่งก็คือ เป็นเหยื่อของ**คนผู้หลง** (คือ "โง่" ทั้งๆ ที่ตนก็ไม่จำเป็น ไม่มีทุกข์ จนจะต้องหาสิ่ง หาเครื่องนั้นๆ มาช่วยบำบัดหรอก !) แต่ก็ไป**หลง**จริงๆ *หลงว่า เป็น "สุข"* เข้าเสียอีก นี่แหละคือ "ความหลอก" คือ "ความไม่จริง" คือ "ความตลบตะแลง" แท้ๆ อันเรียกว่า **"อลิกะ"** ที่แสนจะรู้เท่ารู้ทัน และ "รู้แท้" ได้ยากกันเหลือเกิน "สุขขัลลิกะ" จึงคือ **ผีหลอก** ตัวร้ายที่สุด

ที่ใหญ่ เห็นชัดเจน รู้ได้ง่ายโต้งๆเป็นวัตถุ เป็นกายหยาบออกมาส่วนนอก ก็เรียกว่า **"กามภพ"** เมื่อมีใจไปเกี่ยวข้องก็เรียกว่า "โอฬาริกอัตตา" ถ้าเป็น "วิมาน" เป็นเรื่องละเอียด ไม่ต้องอาศัยวัตถุ ก็ได้ รู้ได้ด้วยใจเป็นเรื่องภายใน ก็เป็น "อัตตา" ขั้น "มโนมยอัตตา" และ "อรูปมยอัตตา" เรียกว่า **"ภวภพ"** หรือ **"รูปภพ-อรูปภพ"** เป็นเรื่องของ *"ใจ" (มาน) ที่ละเอียดยากแก่การรู้ได้ถ่องแท้(วิ) สำหรับปุถุชน* ซึ่งเรียกในภาษาบาลีว่า **"วิมาน"** คือ **จิต**อันสลับซับซ้อนยิ่ง หรือ**ใจ**อันค้นธรรมดาๆ รู้ได้ยาก หรือ **วิญญาณ** อันไปปรุงไปก่อเป็นรูปบ้างอรูปบ้าง (วิ แปลว่า ยิ่ง, พิเศษ, ไม่ **มาน**=ใจ) หรือ **จิตวิญญาณที่ไม่ใช่ "ธาตุรู้" หรือ "ธาตุฉลาด"** เสียแล้ว คือ กลายไปเป็น "ธาตุโง่" หรือ "ธาตุหลง" ไม่ใช่ "นาม" ที่บริสุทธิ์ แต่ได้กลายเป็น "รูป" ไปเสียนั่นเอง (เรียกว่า "รูปจิต และ อรูปจิต") จงเข้าใจ "วิมาน" หรือ "ภพแห่งตัวตนที่อยู่ในใจ" หรือ "ภพที่ตนเสพย์อยู่ในจิตวิญญาณ" หรือ "ภพที่ตนปรารถนา" หรือคือ "ภพที่ตนเสพย์ติดอยู่ ให้ใจยึดเอาไว้อยู่" ให้ดีๆ **มันทั้งหมดนั้น คือ "ภวตัณหา" ที่ผู้ยังไม่รู้ (อวิชชา) ยังมี ยังเป็น ยังยึด ยังเสพย์อยู่ทั้งสิ้น**

ดังนั้น "วัตถุ" ต่างๆ จนกระทั่ง การละเล่น เกมส์ต่างๆ หรือ แม้กีฬานานาชนิด ที่เราจะ เอาหู เอาตา เอาจมูก เอาลิ้น และสุดท้าย เอาตัวทั้งตัว เข้าไปพึ่งไปดู ไปสูดดม ไปลิ้มไปเลีย ไปแนบสัมผัสบ้าง เสียดสีบ้าง หรือ ผสมโรงร่วมอาการคลุกคลีกระทำกันนั้นๆ จึงจะต้องเกิด ต้องมีขึ้น และจะถูกพัฒนา จะถูกสร้างขึ้นมามากขึ้นๆ **เพราะมันเป็น "ความต้องการ" ที่คนได้หลงกันจนสนิทจริงๆ**

450

ว่า มันเป็น "ที่พึ่งอันเกษม" เป็นเครื่อง "ดับ" ทุกข์ (ที่จริงมันไม่ใช่เลย ดังได้อธิบายมาแล้ว) อันนับวันจะทันท่วงที ทันสมัย ทันกาละ แปลกใหม่ ยั่วยวน *พร้อมที่จะ "หลอก" คนให้นิยม ให้หลงติดมัวเมายิ่งๆ ขึ้น* **กลียุคก็ใกล้เข้ามาๆ ยิ่งๆ ขึ้นด้วย**

เพราะยิ่งมีผู้ใช้ยาเสพย์ติดที่ร้ายแรงกล้าแข็ง (สุราเมรย) เข้าไปมากเท่าใด ก็คือ ยิ่งมี "สัตว์โลก" ชนิดหนึ่งเกิดขึ้นมาจุ้นจ้านรังควาน โลกมากขึ้นเท่านั้น ๆ **และความชินชาของโลก ก็จะเริ่มยอมรับสภาพของคนติดยาเสพย์ติดมากขึ้นเรื่อย ๆ** เช่นเดียวกันกับ โลกได้ยอมรับสภาพคนติดบุหรี่ ติดเหล้า จนดูเป็นของธรรมดา ๆ แล้ว นั่นเอง และยิ่งเห็นเป็นธรรมดายิ่งขึ้น เมื่อคนยอมรับมันมากขึ้น ๆ สนิทแนบเนียนกับชีวิตยิ่ง ๆ ขึ้น ก็จะเหมือน ๆ กับมันเป็นเพียงเกมส์ต่าง ๆ เป็นการละเล่นต่าง ๆ **ที่จะขัดจังหวะชีวิตไว้** หรือ **เป็นสิ่งที่เขาถือกันว่า คือ "ยาบำบัดทุกข์" ขนานต่าง ๆ** ที่คนจะยินดีปรีดากับมัน แม้ทุกวันนี้ และ ยิ่งจะหลงหนักในโอกาสอันยาวไกลข้างหน้า คนไม่รังเกียจ "เกมส์" ที่*สมมุติกันขึ้นมา* **ยั่วหลอกอารมณ์** *ให้ "หลงไปชั่วคราว" เพียงเพื่อเปลี่ยนอิริยาบถ "บำบัดความหลงว่า มันแก้ทุกข์ หรือมันให้สุข"* คนไม่รังเกียจการละเล่นมหรสพต่างๆ เพราะได้หลง(โมหะ)เสียสนิทแล้วว่า นั่นเป็นของที่น่ายินดีปรีดา เป็นของ "บำบัดทุกข์" เป็น "คุณสมบัติ" (สิ่งที่มีคุณ, สิ่งที่เกิดขึ้นมาจนยอมรับว่าดี) ที่จะต้องใฝ่หา จะต้องสั่งสม ต้องมีต้องยึดไว้ **ด้วย "หลงสนิท" ว่า เป็นที่พึ่งอันเกษมแท้ เป็นที่พึ่งอันสูงแล้ว โดยอ่าน "ผลร้าย" ไม่ออก** กล่าวคือ มันย้อมกามารมณ์ ย้อมใจให้อำมหิต มีแต่ความหลงยึดเอาชนะคะคาน เต็มไปด้วยความโลภที่เร่งเร้าและเอาเปรียบ *นี่คือ* **ผลร้าย**

*คนปุถุชน*จึงจะ**เห็น** หรือ **เข้าใจ**ได้ว่า "การละเล่น" และ "เกมส์ต่างๆ" ตลอดแม้ "เครื่องเสพย์ติดต่างๆ" นั้น ล้วนเป็นอุปกรณ์ที่จูงคนไปสู่ "อบาย" คือ ความไม่เจริญ ("อ" แปลว่า ไม่ "ปาย" แปลว่า ความเจริญ) หรือ เป็น "อบายมุข" เป็นเรื่องของความฉิบหาย เป็นของชั่ว เป็นเรื่องนรกแท้ ๆ ตามที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้นั้น **ไม่ได้เลย** จริง ๆ **ฉันใด** ในโอกาสข้างหน้าคนก็จะ**เห็น**ว่า การสูบบุหรี่ ดื่มเหล้า เล่นการพนัน หรือ อบายมุข "ร้ายแรง" *(ซึ่งภาษาบาลีใช้คำว่า "สุรา" อันแปลว่า สิ่ง หรือ เรื่องที่ทำให้ติดยึดมัวเมาร้ายแรง)* ทั้งหลาย ฯลฯ

451

เป็น "เกมส์" เป็น "สิ่งจำเป็น" ที่คนจะต้องเสพย์ต้องมีต้องเป็น และสุดท้ายร้ายกาจ "การเสพย์ยาเสพย์ติดที่ร้ายแรงยิ่ง ๆ ขึ้น" ก็จะชินชายอมรับให้เป็นของธรรมดาๆ **ใครใคร่สูบ–สูบๆ ใครใคร่เสพย์–เสพย์ ๆ ๆ** เช่น ที่เขาเห็นการสูบบุหรี่เป็นธรรมดา และ**เห็น**การเสพย์เหล้า เสพย์หนัง เสพย์ละคร เสพย์การชกต่อยตีกันจนหน้าแตกตาแตกล้มคว่ำต่อหน้าตายต่อตา **เป็นของไม่ร้ายกาจอะไรฉันนั้น** เหมือนกัน *น่ากลัวกันบ้างไหม ?*

และเรื่อง **มหรสพ** (ซึ่งแปลว่า ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งหลายทั้งปวงอันมากมาย ซึ่งเป็นของ "หลอกล่อมอมเมา" จริง ๆ) **การละเล่น**ต่าง ๆ (ซึ่งแม้ชื่อไทย ๆ ออกปานนี้ก็ยังหมายความว่า เรื่องเล่น ๆ เรื่องหลอก ๆ ทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องจริง เรื่องสาระอะไร) **เกมส์** นานาชนิด (เกมส์ ก็แปลเหมือนกันกับ การละเล่น เรื่องเล่นทั้งหลาย เรื่องแข่งขัน เรื่องหลอกว่าชวนสนุกชวนร่าเริง) ก็จะทวีมากแบบ พิลึกกึกกือด้วยเหลี่ยมคูที่*จะผูกดึงอารมณ์–กระตุ้นเร่งอารมณ์* (ก่อ "ภพ" ขึ้น ซึ่งจะเป็น "ภวตัณหา" นั่นเอง) ให้จมติดมันหนักขึ้น ๆ มอมเมามากขึ้น ๆ แม้ "อาการ" ต่างๆ ที่เสแสร้งประดิษฐ์สร้างกันขึ้นมา ดึงอิริยาบถออกไปเกาะไปยึด (อุปาทาน) อย่างเช่น เต้นรำ ตีกอล์ฟ เล่นไพ่ โยนโบว์ลิ่ง เล่นดนตรี ร่ายรำ เต๊ะท่า เต้นแร้ง เต้นกาใด ๆ ฯลฯ อะไรต่าง ๆ ก็จะทวีมากอย่าง เพิ่มเหลี่ยมมุม มอมเมาดึงดูดมากขึ้น ๆ นับวันนับปีนานไปก็ยิ่งจะ มากเกมส์ มากการละเล่น มากกีฬา มากวัตถุปกรณ์ มากอาการุปกรณ์ **เพราะคน ไม่เข้าใจคำว่า พัก, หยุด, สงบ** ซึ่งหมายใจ**จะ "คลายเหนื่อย" แท้ ๆ** อันคือ ก็จงหยุดทำ หยุดพูด หยุดคิดเสีย อยู่เฉย ๆ ปล่อยใจให้ว่าง ๆ วางกายวางใจให้หยุดจริง ๆ **ก็จะพักอย่างถูกตรง ทั้งได้ปริมาณการพักมากที่สุด ดีที่สุด ไม่เปลืองที่สุด ง่ายที่สุด** ที่ภาษาฝรั่งก็ใช้คำว่า "rest" แต่คนที่ไม่รู้ก็ไปหมายเอา การ*เปลี่ยนอิริยาบถ* ไปสู่ **การเหนื่อย** หรือ **การทำงาน**อีกในแบบอื่น เช่น นั่งทำงานขีด ๆ เขียน ๆ อยู่บนโต๊ะเบา ๆ ด้วยซ้ำ พอบอกว่า **พัก** หรือ **ทำการคลายหายเหนื่อยลง** ก็กลับไปเต้นรำ เต้นแร้ง เตะบอลล์ ตีกอล์ฟ อะไรขึ้นไป ให้เหนื่อยยิ่ง หนักกว่างานที่ทำอยู่ก่อนด้วย อันยังมีอิริยาบถ การทำ การพูด การคิดอยู่ บางทีแรงกว่าเดิมเอาด้วย

มันก็ไม่ได้พัก ไม่ได้หยุด ไม่ได้สงบจริงๆ เขาก็จึง**ยังเหนื่อยอยู่** หรือ **เหนื่อยยิ่งขึ้น** ยังไม่ได้**พัก**จริงเลย **เนื่องจากไม่เข้าใจ** *แต่ไปถูกคนโลกย์ๆ หลอกว่า ทำอย่างนั้น คือ การพัก การผ่อนพลังงานในตนลง การหยุด การสงบ*

ก็พักจริง หยุดจริงเหมือนกัน เป็นการพักการหยุดจากอิริยาบถ หรือ เรื่องอย่างหนึ่ง ทว่าไปปรุงแต่งทำงานอยู่กับเรื่องอีกอย่างหนึ่งใหม่ ซึ่งอาจเหนื่อยยิ่งกว่า ใช้ "พลังงาน" ยิ่งกว่าเก่าก็ได้ มันหยุดถูก พักแท้ นิ่งอยู่ให้หมดเหนื่อย ให้หายลำบากกันที่ไหน ? การหยุดการพักแบบนั้น ภาษาฝรั่งเขาใช้คำว่า "**relax**" ซึ่ง**มันยังคือ "การหาเรื่อง" อยู่ทั้งนั้น** อธิบายเชิง "ธรรมในธรรม" ก็คือ ทั้งทางกาย – ทางวจี – ทางใจ มันกลับเป็นเรื่อง**ดูเหมือนได้ "ทำ" ดีขึ้น – ถูกขึ้นแล้ว** แต่เป็น "โมหะคต" แท้จริง มันกลับไม่ได้ "ทำ" ดีขึ้น ทว่ากลับเลวยิ่งขึ้นต่างหาก ความหมายที่ดูเหมือนดี "ยิ่ง" (วิ) แต่ที่จริง "ไม่" (วิ) คือ กลับเป็นเลว "ยิ่ง" (วิ) ต่างหาก นั้น ในภาษาบาลีก็ว่า **ทางกาย ก็ยังมี "วิรูปักข์" (วิรูป, วิการ)** คือ ทำกายให้มันพิกลพิการไปเสียนี่ ! ปรุงกายให้มันเกินพอดีแห่งความพอดีที่แท้จริงไป เช่น กินให้มาก แต่งให้มาก ดิ้นให้มาก นอนให้มาก กายมันก็จะพิกลออกมา อาการมันก็จะน่าเกลียดออกมาจนได้จริงๆ นี่แหละเรียกว่า "วิรูป" หรือ "วิกล – วิการ" **ทางวจี ก็ยังมี "วิวาทะ" (วิวาท)** คือ ทำวจีให้มันเกินกว่าความพอดีไปเสียอีก ปรุงเสียจนเป็นส่วนเกิน ถึงขึ้นทะเลาะทุ่มเถียง หรือ ไม่ก็ปรุงเป็นคีต – วาทิตะ เป็นกลอน เป็นเพลง ซึ่งเป็น "กามคุณ" ไปเลย มันก็ยังไม่ดีอยู่นี่แหละเรียกว่า "วิวาท" แม้ที่สุด **ทางใจก็ยังมี "วิมานะ" (วิมาน)** คือ ทำใจให้มันยึดนั่น ยึดนี่ อย่างหลงๆ อย่างผิดๆ ยึดหวังภพหวังชาติอยู่ มันก็เป็น "ภวคุณ" อยู่นั่นเอง คือ ยังเสพย์รูปภพ–อรูปภพ นี่แหละเรียกว่า "วิมาน" ความละเอียดลึกซึ้ง มันมีได้ถึงอย่างนี้ทีเดียว **อย่าหลงมันเลย ต้องทำปัญญาให้แจ้งให้ได้เถิด**

แต่อะไรก็ยังไม่หนักร้ายเท่าเรื่อง "ยาเสพย์ติด" อันเป็น "วัตถุเคมี" ที่จะ

ถูกสร้าง ถูกปรุงขึ้นมามอมเมา ให้คนติดคนเสพย์หนักยิ่งขึ้น นี่เป็นเรื่องสำคัญสุด **ที่จะทำให้สังคมรวดร้าว ทุกข์ร้ายยิ่งขึ้น** ซึ่งก็ได้มีแล้วในปัจจุบันนี้ และจะมีแรงๆร้ายๆ ยิ่งขึ้นกว่านี้ขึ้นไปอีก **ถ้าไม่ช่วยกันศึกษาสัจธรรม แล้วช่วยเหลือมนุษย์กันอย่างถูกจุด ถูกต้นเหตุ** เพราะยิ่งมีผู้ใช้ยาเสพย์ติดที่ร้ายแรงเข้าไปมากเท่าใด ก็คือ ยิ่งมี "สัตว์โลก" อีกชนิดหนึ่ง เกิดขึ้นมาจุ้นจ้านรังควาน โลกมากขึ้นเท่านั้นๆ นั่นคือ "ตัวกิเลส – ตัณหา" แท้ๆ ที่ไม่มี**เยื่อใยวิญญาณแห่งความดี** เหนี่ยวรั้งไว้เลย นั่นเอง ที่จะช่วยทำให้โลกฉิบหายเร็วยิ่งขึ้น

นี่คือ **"โมหคต" ที่ทันสมัยที่สุด** หรือคือ **ความหลงผิดในจิตวิญญาณยึดอารมณ์เลวร้ายเสียหาย ที่กำลังระบาด และ เป็นปัญหายุ่งยากในขณะนี้ และจะต่อไปในอนาคตด้วย เพราะรสชาติของ"รูปภพ–อรูปภพ" ที่เป็น"ธรรมารมณ์" นั้น มันอร่อย ละเอียดสูงเนียนกว่า "กามภพ"**

ธรรมะชนิดที่จะต้องเรียนรู้ อารมณ์ "พระพรหม" ตามหลัก สัจจธรรม แห่ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงยิ่งจำเป็นมากขึ้นๆ ในโลกปัจจุบัน และ ในอนาคต ถ้าเข้าใจ "จิตวิญญาณ" ของตน ที่มันยึดผิดๆ ยึดโลกียะที่เจริญด้วย รูปวัตถุ หรือ อรูป หลงไปกับโลก จนเข้าใจชีวิต–เข้าใจทางหนีทีไล่ของชีวิตไม่ได้ โลกก็เลวลงๆไป ตามปริมาณแห่งผู้ไม่เข้าใจ ผู้มี "อวิชชา" นั้นๆ อย่างไม่มีปัญหาเลย

*"อสัญญีพรหม" ขนิด*ดับโลก *แต่ติด***รูป** *ติด***อรูป** *ดังที่ได้พูดมานี้ จึงเป็นเรื่องที่น่าจะได้พูดกันอีกมาก ในโอกาสอันจะมีต่อไปข้างหน้า*

พรหมชนิดหยาบๆ ก็หมดลงเพียง ๑๑ ลำดับ ต่อจากนี้ไป ก็เป็นพรหมชนิดละเอียด เรียกว่า **"พรหมสุทธาวาส"** อีก ๕ ชั้น คือ ลำดับที่ ๑๒ ถึง ๑๖ อันมี **อวิหา–อตัปปา–สุทัสสา–สุทัสสี–อกนิฏฐา** ซึ่งเป็นผู้มี "อัปปมัญญา"

มีคุณงามความดี เป็น *เมตตา – กรุณา – มุทิตา – อุเบกขา* ไปจนกระทั่งมี *นิโรธ – นิพพาน* นั้น ก็ได้อธิบายมาอย่างละเอียดแล้วทุกลักษณะ ก็ยังล้วนเป็นการหลงยึดใน "คุณงามความดี" ชั้นสูงสุดแห่งวิชาพุทธ หรือ วิชาจิตศาสตร์ขั้นโลกุตตรบั้นปลาย ดังกล่าวผ่านมาแล้วนั้นๆ อยู่นั่นเอง

ก็ยังเหลือ "**อรูปพรหม**" อีก ๔ ระดับ ซึ่งเป็น**พรหม** หรือ เป็น**จิตวิญญาณ**ที่หลงยึด **เสพย์ความไม่มีโลก** หรือ **อยู่ในสภาพ "ดับโลก"** เหมือนกัน แต่เขาก็ยังมี "โลก" อย่างที่มนุษย์ธรรมดาๆ จะพึงรู้สึกด้วยได้ยากมาก อยู่นั่นเอง และละเอียดกว่า "อสัญญีพรหม" เข้าไปอีก เพราะนั่นยังเป็นเพียง "รูปพรหม" ยังยึด "รูปธรรม" ยังยุ่งอยู่กับรูป–รส–กลิ่น–เสียง–สัมผัส ที่ยังไม่สุขุมเท่าพรหมขั้น "**อรูปพรหม**"